Omraam Mikhaël Aïvanhov

PUTERILE GÂNDULUI

Cap. 1 - Natura activităţii spirituale

I.

Evident, omul este mai bine pregătit pentru activitatea materială decât pentru activitatea spirituală, deoarece instrumentele pe care le are, acţionând asupra materiei, cele cinci simţuri, sunt mult mai dezvoltate decât instrumentele care îi permit accesul în lumea spirituală. De aceea, mulţi dintre cei care se angajează pe calea spiritualităţii au impresia că nu ajung nicăieri şi sfârşesc în descurajare.

Câţi nu îşi spun: „Ce este această activitate, în care nu se văd niciodată realizările?” Cel puţin, când munceşti în planul fizic obţii rezultate: ceva se schimbă, se construieşte ori se distruge. Chiar şi o activitate intelectuală dă rezultate vizibile: eşti mai instruit, capabil să judeci, să te pronunţi asupra unui subiect sau al altuia”. Ah da, toate aceste lucruri sunt adevărate. Vreţi să construiţi o casă: după câteva săptămâni construcţia apare, vizibilă şi tangibilă. În timp ce, dacă doriţi să creaţi în plan spiritual, nimeni nu va observa nimic, nici voi, nici cei din jurul vostru.

Atunci, în faţa unei asemenea incertitudini veţi avea îndoieli ce pot merge până la dorinţa de a abandona totul, angajându-vă ca toată lumea într-o activitate în care este uşor să constaţi rezultatele. O puteţi face, dar într-o bună zi, chiar în mijlocul celor mai mari succese veţi simţi că, în interior, vă va lipsi ceva. Este inevitabil, deoarece nu aţi atins esenţialul,

nu aţi plantat încă ceea ce trebuia în domeniul luminii, al iubirii, al puterii, al veşniciei.

Ceea ce trebuie înţeles odată pentru totdeauna în privinţa activităţii spirituale este faptul că aceasta presupune o materie deosebit de subtilă, care scapă mijloacelor noastre obişnuite de investigaţie. Activitatea pe care este posibil să o îndeplinim în plan spiritual este la fel de reală ca cea pe care o desfăşurăm în planul fizic. Aşa cum în planul fizic este normal să tăiaţi lemne sau să pregătiţi mâncarea, la fel în planul spiritual este de asemenea adevărat că puteţi construi un edificiu, că puteţi declanşa forţe, orientând curenţi, luminând conştiinţe. Dar, dacă aceste lucruri nu se văd, înseamnă că avem de-a face cu o materie diferită. De altfel, cel ce trăieşte cu adevărat în lumea spirituală nu are nevoie ca aceste realităţi pe care le simte în jurul său să fie la fel de vizibile şi tangibile ca cele din lumea fizică. Dar, cu timpul, acestea se pot concretiza în acelaşi fel.

Dar dacă aceste legi nu sunt cunoscute, dacă se aşteaptă imediat rezultatul muncii spirituale atunci apare descurajarea şi se distruge tot ce a fost construit. Deoarece această materie, aşa de subtilă, este foarte uşor de modelat. De aceea, după felul în care este sau nu convins şi perseverent, omul va construi sau va distruge. Adesea el construieşte, dar foarte repede ajunge să distrugă, împiedecând astfel realizarea, concretizarea definitivă a muncii sale. Ori, concretizarea materială trebuie inevitabil să se producă într-o bună zi. De altfel, dacă îi veţi întreba pe Iniţiaţi, ei vă vor răspunde: „Tot ceea ce vedeţi pe pământ nu este decât concretizarea elementelor eterice care, cu timpul, au ajuns la acest grad de densitate şi materializare”. Deci, dacă veţi avea

credinţa şi răbdarea de a continua munca începută veţi ajunge să materializaţi în planul fizic tot ceea ce aţi dorit. Dacă veţi spune: „Dar eu doresc de ani de zile lucruri care nu se realizează!”, aceasta înseamnă că nu ştiţi cum să munciţi sau că, din anumite motive, dorinţele voastre nu se pot împlini. Dacă dorinţele tale privesc colectivitatea, întreaga omenire, evident că ele vor fi mai greu de realizat decât în cazul când ele te privesc numai pe tine. În timp ce tu doreşti pacea în lumea întreagă, câţi oameni nu doresc războiul? Şi, desigur, dorinţa lor se va opune realizării dorinţei tale. Dar nu trebuie să ne descurajăm. Ce ne spune Iisus în Evanghelii? „Căutaţi împărăţia Domnului şi Dreptatea sa şi tot restul vă va fi dat vouă pe deasupra”. Căutarea împărăţiei Domnului poartă, în sine, propria-i recompensă.

Munca spirituală şi munca materială reprezintă două activităţi distincte. Trebuie să ştim la ce ne putem aştepta şi la ce nu. Putem aştepta de la munca spirituală lumina, pacea, armonia, sănătatea, inteligenţa da, dar nu putem aştepta bani, faimă, recunoştinţă sau admiraţia mulţimii. Dacă veţi confunda cele două lucruri veţi deveni nefericiţi. Nu trebuie să aşteptaţi nici un avantaj material din activităţile spirituale. Ceea ce creaţi voi va rămâne încă multă vreme invizibil şi impalpabil.

Acum, să luăm o imagine şi să spunem că diferenţa dintre un spiritualist şi un materialist constă în faptul că... spiritualistul îşi poartă casa cu el, peste tot unde merge! Da, spiritualistul, pentru care toate comorile sunt interioare, nu poate fi separat de acestea, nici măcar la moarte. Pentru că numai realizările interioare aparţin omului, numai ele au rădăcini înăuntrul lui, iar când omul trebuie să plece în

cealaltă lume, el va purta în sufletul, în spiritul său pietre preţioase -calităţi şi virtuţi - pe care le ia cu el, numele său înscriindu-se în cartea vieţii veşnice.

Deci, un spiritualist nu este bogat decât în măsura în care a luat la cunoştinţă că adevăratele bogăţii sunt spirituale. Dar dacă conştiinţa sa nu e luminată, el nu va poseda nimic, nu va fi decât un sărac, în timp ce materialistul are mereu nişte proprietăţi exterioare lui, care îi rămân, cel puţin o vreme, şi acest fapt îi conferă acestuia o superioritate aparentă asupra spiritualistului. În această situaţie spiritualistul trebuie să înţeleagă unde se găseşte adevărata sa superioritate, altfel va fi pierdut. Ar trebui scrisă o carte cu titlul: „Măreţia şi mizeria spiritualiştilor”.

Bogăţia unui spiritualist este un lucru extrem de subtil, insesizabil chiar, dar dacă el este conştient de ea, va obţine Cerul şi Pământul, în timp ce ceilalţi nu vor avea decât o bucăţică mică de pământ pe undeva. De ce nu se înţeleg toate aceste lucruri? Poate cineva ar replica: „Dar eu înţeleg. Înţeleg că numai posesiunile spirituale sunt sigure şi durabile, că nimic material nu ne aparţine cu adevărat, că lucrurile materiale vor trebui abandonate într-o bună zi, deoarece e imposibil să le luăm cu noi pe cealaltă lume. Dar, chiar ştiind că mă înşel, eu prefer să trăiesc încă această viaţă materialistă căci ea îmi place.” Ah da, din nefericire aşa se petrec lucrurile: când intelectul înţelege avantajul unui lucru iar inima doreşte un altul, ce poate face voinţa? Ea va urma dorinţa inimii, ea nu poate face decât ceea ce îi place inimii. Pentru a dori să trăieşti această viaţă vastă, largă, bogată din punct de vedere spiritual, va trebui să o iubeşti; nu este suficient numai să o înţelegi.

Rolul meu este acela de a vă oferi explicaţii, argumente, şi pot să mă mai gândesc şi la altele, dar nu vă pot face să iubiţi viaţa spirituală, nu, acest lucru nu îl pot face. Sigur, într-un anume fel, vă pot influenţa. Când cineva iubeşte un lucru, această iubire devine contagioasă şi îi poate influenţa pe cei din jur, deoarece fiecare fiinţă omenească are posibilitatea să comunice celorlalte un element din ceea ce ea posedă; chiar şi pietrele, florile, animalele o pot face. Deci, e posibil ca ceva din iubirea mea pentru splendoarea lumii divine să vi se transmită şi vouă. Dar, depinde de voi să acceptaţi această influenţă.

Eu fac mereu tot ce este posibil ca să vă fac să înţelegeţi ce drum aveţi interesul să urmaţi, dar gustul de a merge pe acest drum trebuie să vă aparţină. Când iubiţi ceva, sunteţi împinşi să vă apropiaţi de obiectul iubirii voastre. Când vă este foame, vă place mâncarea şi imediat o căutaţi în frigidere sau în magazine. Peste tot, lucrurile se desfăşoară astfel. Dacă iubiţi viaţa spirituală nu puteţi rămâne aşa, încremeniţi, cu braţele încrucişate: veţi fi împinşi să găsiţi o soluţie acestei iubiri, veţi face tot ce vă stă în putinţă pentru a vă satisface această nevoie de viaţă spirituală.

în rezumat, se poate spune că este nevoie de un Maestru, care să explice clar discipolului în ce constă viaţa spirituală, de ce este important să ne apropiem de ea, dar rămâne ca discipolul să o iubească şi să o trăiască. Maestrul dă lumina, iar discipolul se pronunţă în inima sa: el o iubeşte sau nu, imediat urmând punerea sa în practică. Vedeţi cât de clare sunt lucrurile: lumina vine de la Maestru, iubirea vine de la discipol; mişcarea, actul, este rezultatul acestora două. Presupuneţi că Maestrul este aidoma unei lămpi:

discipolul care iubeşte lectura se va apropia de lampă şi va începe să citească.

Toată bogăţia unui spiritualist se află în el şi în conştiinţa lui; dacă el nu este conştient de această bogăţie va deveni mai sărac decât toţi materialiştii; cel puţin, materialiştii posedă ceva, pe când spiritualistul nostru nu are nimic. Dar, dacă el învaţă să-şi lărgească conştiinţa, pentru a comunica prin gândire cu toate sufletele evoluate ale universului, primind în dar ştiinţa lor, din lumina lor, ce materialist se poate compară cu el? Chiar şi pietrele preţioase şi diamantele pălesc în faţa strălucirii tuturor comorilor interioare, în faţa unui suflet scânteietor, plin de lumină.

Spiritualistul care are conştiinţa vastă şi luminoasă este bogat precum Domnul, deci mult mai bogat decât milionarul care posedă numai bogăţii terestre. Materialistul nu ştie că el este moştenitorul Domnului, el se gândeşte mereu că este moştenitorul părinţilor sau rudelor apropiate, iar acest lucru este complet lipsit de valoare. Spiritualistul simte că este un moştenitor al Domnului, iar această bogăţie pe care el trebuie să o moştenească se găseşte în spiritul său. Atât timp cât nu veţi gândi astfel veţi fi mereu săraci şi neputincioşi. Veţi spune: „Să fim moştenitorii Domnului... Ce poveşti ne tot spuneţi?” Acestea nu sunt poveşti. Dacă conştiinţa voastră se luminează, veţi simţi că sunteţi, cu adevărat, moştenitorii Domnului.

Oamenii care exagerează, mai ales pentru a-şi dezvolta facultăţile intelectuale, o fac din nefericire în detrimentul altor posibilităţi de explorare şi, mai ales, de realizare: viaţa subtilă a Universului scapă investigaţiilor şi activităţii lor. Coborând în materie ei şi-au uitat originea divină, nu-şi mai amintesc cât erau

de puternici, de bogaţi, de frumoşi. **Acum, pământul îi preocupă: cum să-l exploateze şi să-l lucreze pentru a se îmbogăţi.** Dar va veni şi epoca în care, în loc să aibă mereu atenţia îndreptată spre lumea exterioară, ei vor relua drumul spre interior: nu vor mai pierde nici una din posibilităţile pe care le-au cucerit de-a lungul secolelor şi mileniilor (fiindcă **implicarea lor în materie va rămâne o achiziţie extraordinară),** dar nu se vor mai concentra exclusiv asupra acestui aspect al Universului ci vor pleca să cucerească alte regiuni, mult mai bogate şi mai reale, unde îşi vor realiza opera lor de fii ai Domnului. Trebuie să ştiţi: când o fiinţă şi-a consacrat, cu adevărat, viaţa luminii, munca sa este de o importanţă decisivă pentru afacerile lumii. Oriunde ar fi, cunoscută sau necunoscută ea este un centru, un focar atât de puternic, încât nimic nu se poate face fără ea: căci ea administrează forţele universului într-un scop luminos, participă acolo sus la deciziile spiritelor. Vă miră acestea? Şi totuşi e normal. De ce spiritele luminoase care veghează asupra destinului lumii nu ar lua în considerare avizul altor spirite, care le seamănă prin străinătate, prin emanaţii? Dacă atunci când există decizii de luat pentru viitorul omenirii nimeni de aici de pe pământ nu ar putea să-şi exprime părerea nu ar fi nici logic nici just. Trebuie deci să ştiţi acum că vocea voastră poate fi auzită, pentru a decide destinul lumii şi că puteţi participa la întrunirile cereşti. Din acel moment, viaţa voastră va lua un nou sens. Veţi înţelege mai bine cât este de important să începeţi să trăiţi o viaţă divină, care vă va da demnitatea să vă faceţi auzită vocea, alături de entităţile sublime.

Veţi întreba: „Dar discipolul este conştient de acest rol?” Poate să devină, dar la început el nu este,

desigur. Există ceva în el care participă, care este luat în consideraţie, este ascultat, dar aceasta se petrece în sferele superioare ale conştiinţei sale, unde conştiinţa sa obişnuită nu are acces. Planul fizic este aşa de opac, aşa de dens, încât **trebuie mult timp şi multe eforturi pentru ca evenimentele care se produc în regiunile celeste să capete contur aici.** Deci, în primele momente, **în primii ani, această participare nu va fi aşa de conştientă, dar va fi totuşi reală.** Dacă nu, v-am spus, n-ar fi drept ca unii să ia toate puterile, iar pentru săracii spiritualişti să nu rămână posibilitatea de a-şi face auzite vocile lor în voturile celeste. Dar, pentru a vota acolo sus, trebuie să fii cu adevărat atent, conştient, pur; acest lucru nu se petrece ca pe pământ, unde toată lumea are dreptul să se pronunţe, chiar şi nesimţiţii sau criminalii.

Când Iisus spunea: **„Tatăl meu Ceresc munceşte, şi eu muncesc la fel cu El”,** el exprima această idee că Tatăl îşi asociază copiii la deciziile Sale. Şi, nu numai Iisus singur poate participa la munca Tatălui, pentru că El a spus: „Cel care respectă sfaturile mele va putea să facă aceleaşi lucruri ca şi mine şi chiar mai mari”. De asemenea, şi noi vom putea participa, dacă îndeplinim condiţiile. Oare când se vor hotărî creştinii să înţeleagă adevărurile cereşti, ce le vor permite să se elibereze şi să facă nişte lucruri minunate în folosul întregii omeniri? De ce să rămână mereu şterşi, pe undeva, mereu inutili? Oare acesta e idealul unui creştin, să-şi înmoaie degetele în apa binecuvântată, să aprindă lumânări, să înghită aghiazmă, apoi să revină acasă, hrănindu-şi păsările în curte, bând un pahar, certându-se cu aproapele său? A venit timpul ca ei să înţeleagă învăţătura lui Cristos într-un sens mai larg, pentru a începe cu adevărat o

lucrare în sensul arătat de El, în loc să se odihnească liniştiţi, asiguraţi că au fost mântuiţi prin jertfa Lui, prin sângele Lui, iar ei nu mai au nimic de făcut.

Voi vă găsiţi pe pământ, ca şi cum aţi fi pe un câmp roditor. Oricare ar fi preocupările voastre, plimbarea prin pădure sau odihna, **trebuie să evitaţi tot ce poate semăna a stagnare, introducând în voi o stare de activitate ordonată şi armonioasă, adică punându-vă în acord, făcând să conveargă toţi curenţii şi toate energiile care se găsesc în voi şi în afara voastră către sursa vieţii, către lumină.** Iată singura şi unica lucrare pe care discipolul trebuie să o aibă în vedere. O nouă lumină apare în lume pentru a da un sens tuturor activităţilor noastre: această lumină aduce cu ea o altă înţelegere a cuvântului muncă.

întrebaţi pe cineva: „- Ce faci? - Muncesc”. Oh, el este încă departe de a înţelege esenţa muncii: el face diferite treburi, bâjbâie, oboseşte, dar aceasta nu este, încă, o muncă adevărată. Foarte rar, chiar şi printre Iniţiaţi, se poate spune: „Eu muncesc”. Mai degrabă se poate spune: „Eu fac ceva”, sau „trec prin experienţe nefericite”, sau „îmi bat capul cu anumite probleme”, iată cum se poate exprima majoritatea oamenilor! Dar pentru a putea spune: „Eu muncesc”, aşa cum a spus Iisus, ar fi trebuit să ajungem până la Spiritul divin, pentru a-L lua de model, inspirându-ne din El. În realitate, numai Dumnezeu munceşte. La fel fac îngerii şi Arhanghelii, servitorii Săi, pentru că ei îl au ca model. De aceea, în învăţăturile viitorului, cuvântul muncă va fi luminat de o nouă lumină, va lua un sens magic, deoarece printr-o asemenea muncă omul se va transforma.

De două mii de ani nu s-a aprofundat încă semnificaţia acestei fraze: „Tatăl meu munceşte, şi eu, de asemenea muncesc cu El”. Nu ne-a întrebat nimeni ce înseamnă această muncă a Domnului, cum munceşte El şi de ce Iisus era asociat cu El. În realitate, acest lucru este măreţ! Nici eu nu pot avea pretenţia că am înţeles. Da, este ameţitor. **Această muncă a lui Cristos este o muncă a spiritului, o lucrare a spiritului, a gândirii, pentru a purifica tot, a armoniza, a ilumina..., totul convergând către Izvorul divin, a cărui apă va putea vitaliza pământul şi creaturile sale.** Iată de ce Iisus îl ruga pe Domnul să dea discipolilor săi viaţă îmbelşugată, pentru că viaţa este apa divină care face să crească tot. Lipsit de această apă, de această viaţă, omul nu va fi decât un deşert. Lucrarea lui Cristos, munca lui, este acea care face să curgă viaţa, iar omul, fiul Domnului, trebuie să înveţe să o îndeplinească.

Desigur, până la atingerea acestui punct, oamenii trebuie să treacă, mai întâi, prin munci fizice dure, grele, stadiu în care se află majoritatea oamenilor la ora actuală. Este necesar, este o etapă: atât timp cât nu sunt capabili să îndeplinească o altă muncă, ei o au pe aceasta, fiindcă trebuie să facă ceva. Natura nu tolerează creaturile care nu fac nimic. Fiecare trebuie să fie implicat, mobilizat: o particulă care se plimbă fără rost nu este tolerată, ea trebuie să fie prinsă într-un ansamblu, într-un sistem. Cei care pendulează fără orientare, fără scop, fără sens, sunt atraşi şi înghiţiţi de alte centre îngrozitoare, care îi duc la pieire. Deci, **trebuie să luptăm continuu împotriva acestor forţe de inerţie, hotărându-ne să muncim, aşa cum Cristos însuşi o face.** În realitate, orice muncă poate deveni o muncă spirituală. Pentru mine, totul

este muncă. Cuvântul muncă sălăşluieşte în mintea mea, zi şi noapte. Eu caut să utilizez totul pentru această muncă; nu arunc nimic, ci folosesc. Chiar şi atunci când rămân nemişcat, fără să fac nimic în aparenţă, **eu muncesc prin gândire, pentru a trimite viaţă, iubire, lumină peste tot în Univers. Faceţi şi voi la fel, pentru că, în acel moment vă veţi găsi, în sfârşit, sensul existenţei voastre.**

II.

Conform Ştiinţei Iniţiatice, spaţiul este plin cu o materie subtilă de cea mai bună calitate, care este distribuită peste tot în jurul nostru, în noi. Această materie, care este fără formă, este oferită copiilor Domnului, ca o plastilină, pentru a putea obţine rezultate fantastice. Lumea invizibilă priveşte creaţiile noastre, se interesează de ele, apoi se pronunţă. Dacă se observă ceva care nu contribuie la armonia universală, ceva care deranjează sau distruge, ea îi va lipsi pe oameni de posibilităţi şi condiţii bune, iar aceştia se vor întoarce înapoi, căzând la un nivel inferior de evoluţie. Câte trepte nu există de la piatră la Divinitate! Deci, întrebarea care se pune pentru discipolul unei Şcoli Iniţiatice este să ştie care sunt cele mai bune munci, iar eu vă pot indica câteva.

La început, discipolul se preocupă de perfecţionarea sa, el caută să-şi regăsească propria imagine, pe care o avea în trecutul îndepărtat, înainte de părăsirea Raiului, şi pe care acum a pierdut-o. El se ocupă de această imagine: doreşte să-şi regăsească chipul original, care era de o asemenea lumină, de o asemenea splendoare şi perfecţiune, încât toate forţele naturii îl ascultau. Chiar şi animalele se extaziau, văzându-l cum păşeşte. El era regele şi totul i se

supunea, datorită perfecţiunii chipului său. Mai târziu, când a părăsit Raiul ca să-şi facă experienţele în lumea materială, el a pierdut această perfecţiune şi celelalte creaturi nu l-au mai recunoscut; cum el nu mai arată aşa de frumos, de expresiv, ele nu mai erau aşa de entuziasmate la vederea sa, întorcându-i spatele, nemaiascultându-1. Deci, discipolul care îşi aminteşte de acest trecut îndepărtat, nu se gândeşte decât să-şi regăsească chipul pe care l-a pierdut. Şi cum acest chip era cel al lui Dumnezeu însuşi, deoarece omul era făcut după chipul şi asemănarea Domnului, el are posibilitatea să şi-l regăsească, **gândindu-se la chipul Domnului.** Da, **gândind la lumina, la splendoarea şi perfecţiunea Divinităţii, care este infinită, atotputernică, atotiubitoare, chiar fără să vrea, el îşi regăseşte propria imagine.** Dacă Moise a spus în Facere că omul a fost creat după chipul Domnului, acestea nu au fost nişte cuvinte aruncate în vânt, inutile, nu, ele au constituit o indicaţie pentru Iniţiaţi, pentru a le arăta că ei trebuie să se ocupe de regăsirea acestui chip. Deci, discipolul învaţă să se concentreze când asupra perfecţiunii Domnului, când asupra iubirii Lui, când asupra înţelepciunii, când asupra puterii Lui... Dumnezeu are atâtea calităţi şi atribute încât discipolul nu va ajunge niciodată să epuizeze această bogăţie. Astfel, el se modelează şi se apropie de înţelepciune. Desigur, este o muncă lungă, infinită, dar printre cele mai importante: astfel, el îşi va regăsi calitatea de rege, pe care a pierdut-o.

Evident, oamenii nu pot fi forţaţi, fiecare reacţionează după gradul său de evoluţie. Ce vreţi să facă o pisică? Orice i-aţi explica, ea vă va spune: „Nu ştiu să cânt la pian, nu ştiu să merg la cursuri la universitate, nu ştiu să comand o armată, dar ştiu să

prind un şoarece”. Deci, explicaţi-i tot ce vreţi; ea va asculta politicoasă, va toarce puţin, apoi cu o singură mişcare vă va părăsi ca să se arunce asupra unui şoarece, şi va reveni lingându-şi botul. Fiecare înţelege după gradul său de evoluţie. Eu vorbesc pentru cei care simt că există o muncă de făcut cu ajutorul gândului. Aceştia se vor bucura şi vor spune: „Ah, iată o activitate pentru noi!” Ceilalţi vor merge să caute „şoareci”, adică plăceri inferioare.

Sigur, ştiu că foarte puţini oameni vor accepta aceste idei, atât de avansate şi de neobişnuite! Existenţa unei chintesenţe eterice care poate fi modelată, iată noutatea, dar, oare câţi oameni au auzit vorbindu-se de aceasta? Acum, au venit vremuri noi, iar omul va efectua munci noi. Există încă multe alte lucruri pe care vi le-aş putea spune.

Poate unii dintre voi vor fi atraşi de către o activitate mai impersonală decât să se ocupe mereu de propria imagine. **Aceia pot să se gândească cum lumea întreagă formează o familie ai cărei membrii se iubesc, se înţeleg, îşi zâmbesc; nu mai există războaie, nici graniţe, toţi călătoresc şi se întâlnesc în libertate.** Pământul întreg cântă imnuri de bucurie şi de recunoştinţă Creatorului... Da, există atâtea lucruri bune la care poţi reflecta, pentru binele omenirii! Nu este oare preferabil, decât să vă gândiţi la atâtea lucruri prozaice şi egoiste?

De asemenea, puteţi să vă gândiţi la viaţa tuturor entităţilor celeste: îngeri, Arhangheli, Divinităţi, la toate aceste ierarhii... Gândiţi-vă la calităţile lor, la lumina în care trăiesc ele, la iubirea lor şi mai ales la puritatea lor, dorindu-vă ca toată această splendoare să coboare pe pământ. În acest fel construiţi punţi, creaţi legături, pentru ca perfecţiunea, bogăţia,

frumuseţea de sus, din înalt, să coboare, cu adevărat, într-o bună zi pe pământ.

Da, în loc să lăsaţi gândirea să se plimbe, să rătăcească pe oriunde, trebuie să îi daţi de lucru. Fie că aşteptaţi într-o gară sau la dentist, orientaţi-vă gândirea în această direcţie, pentru a vă continua munca divină. La ce credeţi că se gândesc oamenii în metrou, în autobuz, în tren? Unul se gândeşte să se răzbune pe cineva care l-a ofensat, altul îşi doreşte femeia prietenului său, iar al treilea să-şi înlăture colegul din drum. E sigur, toţi au ceva în cap, dar adesea ceva urât, gândesc să facă rău, satisfăcându-şi dorinţele, sau reglând conturile cu vecinii. Abia dacă veţi observa unul sau doi care au ceva de comunicat cu Cerul. Toţi ceilalţi au preocupări obişnuite sau criminale. Eu îi văd. De altfel, nu este greu, deoarece totul se reflectă: tot ceea ce ei gândesc, ceea ce îşi doresc. Oamenii îşi închipuie că toate acestea se pot ascunde; nu, într-un fel sau altul, totul se află..., mai ales când vrei să ascunzi!...

Da, merită osteneala să ieşiţi din anumite ocupaţii care nu vă aduc nimic, acordând mai mult timp activităţilor spirituale. În aceste activităţi veţi putea, în sfârşit, respira, veţi renaşte, ele vă vor elibera de Stăpânitorul acestei lumi, deoarece acest domeniu nu îi aparţine, nu veţi avea de-a face cu el, iar tot ce veţi primi în acele momente ca bogăţii sau binecuvântări, vă sunt oferite prin alţii, de către entităţile celeste, în timp ce voi vă veţi simţiţi liberi, liberi...

încercaţi să meditaţi asupra acestor trei metode de lucru, pentru că esenţialul, în învăţământul nostru, este felul în care muncim: cunoştinţele, informaţiile risipite, pot fi găsite de fiecare în cărţi. Dar, oamenii citesc şi nu fac nici un exerciţiu. În timp ce, aici, munca

contează. Ce v-am spus până acum constituie explicaţii teoretice, preliminarii, care sunt indispensabile, dar aceasta nu înseamnă, încă, muncă. Munca începe de abia acum. De acum, veţi începe să munciţi. Numai cu aceste metode găsim de lucru pentru toată lumea, pentru veşnicie, dar oare sunteţi gata pentru această muncă?

Câţi oameni nu am întâlnit, care mi-au spus: „Ah, viaţa spirituală este formidabilă! Aş dori să mă dedic ei, dar mai întâi trebuie să mă achit de anumite sarcini faţă de familie”. Bine, de acord. Dar, după zece ani, după douăzeci de ani, i-am privit din nou: ei nu reuşiseră încă să se elibereze de aceste sarcini, iar unii chiar muriseră, fără să fi reuşit să dedice măcar un minut vieţii spirituale. De ce? Pentru că aveau o judecată greşită. Nu trebuie să aşteptăm un anume moment pentru a începe munca spirituală, nu trebuie să ne aranjăm treburile, deoarece nimic nu este niciodată cu adevărat pus la punct, mereu avem ceva de completat. Nu mai aşteptaţi, chiar dacă nu aveţi nimic aranjat, trăiţi de pe acum viaţa spirituală şi totul va decurge mai bine. Fiindcă, orice aţi face în domeniul material, nimic nu va fi definitiv aranjat. Este ca şi cum aţi încerca să redaţi forma sferică unui balon care a fost găurit. Când repari într-o parte, se strică ceva în altă parte. Vă credeţi liniştiţi când ieşiţi la pensie, copiii sunt mari, căsătoriţi, la casele lor... Dar iată că apar probleme în căsătoria lor şi trebuie să le rezolvaţi. Sau, apar nepoţii şi veţi avea astfel de lucru... Casa devine prea mică, acum, va trebui să vă mutaţi... Apoi, unul sau celălalt se pot îmbolnăvi..., vă spun, este interminabil! Deci, **nu trebuie să aşteptaţi ceva anume ca să începeţi munca spirituală, munca făcută cu ajutorul gândului, deoarece prin**

această muncă veţi găsi cele mai bune soluţii la toate problemele care vi se vor pune. Nu contaţi pe nimic de la alţii. Cât timp nu veţi pune această muncă pe primul loc veţi avea decepţii, nu veţi cunoaşte nici satisfacţia, nici împlinirea. Dacă îi veţi întreba pe creştini, ei vă vor spune că se încred în Domnul, în Providenţă. Dar, atunci de ce sunt ei mereu bolnavi, nefericiţi, mereu în mizerie? De ce bunul Dumnezeu nu vine să-i vindece şi să-i facă fericiţi? Simplu, pentru că nu poate. El nu poate să-i ajute, pentru că ei nu au sădit nimic pentru a oferi forţelor universului posibilitatea de a se pune în mişcare. Să semene un grăunte, şi vor vedea imediat dacă ploaia şi soarele nu vor veni să ajute la creşterea lui!...

Da, sădiţi un grăunte - simbolic vorbind - şi toate puterile Cerului şi ale pământului vor fi acolo, cu voi, vă veţi sprijini pe ele, obţinând rezultate. Iată singurul lucru în care eu cred, cu adevărat: **munca gândului poate da un sens divin tuturor activităţilor vieţii noastre, astfel ca ele să devină binefăcătoare pentru noi înşine sau pentru toate celelalte creaturi din lume. Această muncă vă va ajuta, vă va susţine, vă va proteja. În** general, activitatea profesională nu poate decât să-i atingă superficial pe oameni: mersul la lucru, la uzină, la birou, la laborator, discuţiile politice, îngrijirea bolnavilor, educarea copiilor, ei bine, toate acestea nu pot să trezească toate puterile puse de Creator în ei, cu excepţia momentului în care ei fac, prin gândire, o muncă ce atinge rădăcinile fiinţei lor.

De acum înainte, trebuie să învăţaţi să faceţi această muncă ce vă va aduce rezultate nelimitate, pe care nimeni nu vi le va putea lua, deoarece o veţi

îndeplini în voi înşivă, acolo unde nimeni nu are acces. Chiar dacă aveţi o profesie extraordinară, importantă şi interesantă, **începeţi** de asemenea **această muncă interioară, care va da sens tuturor faptelor voastre.** Păstraţi-vă meseria, dar faceţi această muncă pentru că ea este singura capabilă să vă amelioreze în profunzime, dând savoare tuturor activităţilor voastre. Dacă nu, puţin câte puţin, veţi pierde gustul treburilor, iar a pierde înseamnă cel mai mare necaz. De aceea, sunt sincer când vă spun că pentru mine **contează această muncă depusă zilnic, mulţumită căreia întregul Univers se poate mobiliza.**

Vă voi sugera o imagine. Vă aflaţi la marginea mării şi cu un băţ vă amuzaţi, agitând apa; după un timp, câteva fire de paie, apoi câţiva snopi de paie, câteva bucăţele de hârtie încep să se rotească. Continuaţi, şi iată, deja câteva vaporaşe intrând şi ele în mişcare. Continuaţi..., continuaţi..., şi în curând adevărate pacheboturi vor fi antrenate, iar în final lumea întreagă! Nu este decât o problemă de continuitate. Să interpretăm acum această imagine. **Fiinţa omenească, de asemenea, este aruncată într-un ocean, în oceanul eteric, cosmic,** dar ea nu ştie prin ce mişcări poate influenţa mediul său, pentru a obţine rezultate. Ei bine, aceste mişcări sunt munca, despre care v-am vorbit. **Fie că meditaţi sau vă rugaţi, fie că mâncaţi, vă spălaţi sau vă plimbaţi, puteţi profita de fiecare activitate pentru a deveni mai puri, mai luminoşi, mai inteligenţi, mai puternici, găsindu-vă într-o stare mai bună.** Există atâtea ocazii, când adăugaţi prin gând, prin cuvânt, un element susceptibil să aducă îmbunătăţiri în voi şi împrejurul vostru! Deoarece, **o ameliorare**

interioară aduce cu sine în timp şi pe cea exterioară.

Iată, munca este importantă, iar când discipolul a reuşit să o găsească, el nu se va mai opri din drum. îmi amintesc, când eram foarte tânăr, că Maestrul Peter Deunov avea obiceiul să-mi repete aceste trei cuvinte: **„Muncă, muncă, muncă. Timp, timp, timp. Credinţă, credinţă, credinţă”**

Nu mi-a explicat niciodată de ce le tot repeta, dar acest lucru m-a preocupat de-a lungul anilor şi am înţeles că în aceste trei cuvinte stă condensată o întreagă filozofie. Deci, iată: munca însoţită de credinţa necesară continuităţii ei, şi mai ales timpul. Pentru că timpul este necesar! Nu trebuie să vă imaginaţi că totul se va realiza dintr-o dată. Acum, ştiu ce este „timpul”: anii au trecut şi văd că „timpul” înseamnă ceva. Şi munca! Câte nu ar fi încă de spus despre acest cuvânt! Oamenii muncesc, desigur, pot comite şi unele furtişaguri pentru a-şi câştiga pâinea, dar aceasta nu înseamnă muncă adevărată. Oamenii seamănă, transpiră, obosesc şi îşi imaginează că muncesc, pentru că trebuie să-şi câştige existenţa. Nu, ei nu au început-o încă, fiindcă Iniţiaţii înţeleg munca ca o activitate a unei fiinţe libere, o activitate nobilă, măreaţă. Munca spirituală subînţelege activităţi de o natură particulară. Astăzi, v-am făcut să întrezăriţi cel puţin trei dintre acestea, dar există încă multe altele care vă aşteaptă.

Cap. 2 - Cum să concepem viitorul

Viitorul, chiar îndepărtat, oferă mereu o perspectivă minunată întregii lumi, în evoluţia omenirii fiind scris faptul că omul trebuie să se apropie din ce în

ce mai mult de Divinitate. Deci, încercaţi să vă imaginaţi această stare extraordinară de dezvoltare, de înflorire, de întărire şi deja o veţi putea gusta, o veţi trăi, ea se va realiza pentru voi. Iată un exerciţiu formidabil ce este capabil să transforme complet viaţa voastră. Oamenii sunt departe de acest mod de gândire şi astfel viaţa lor rămâne ştearsă, tristă, nefericită.

Există două mari adevăruri ce trebuie cunoscute: mai întâi, faptul că gândirea este o putere reală, apoi, că ea vă permite să vă transformaţi în viitor şi vă permite să trăiţi acest viitor prin participare. Priviţi, de exemplu: dacă trebuie să faceţi faţă unei situaţii deosebite, să susţineţi un examen sau să vă înfăţişaţi în faţa unui tribunal, cu câteva zile înainte tremuraţi deja, vă neliniştiţi, întrebându-vă: „Cum se vor desfăşura lucrurile?”. Când vă gândiţi la întâlnirea cu omul iubit, îl îmbrăţişaţi, gustaţi deja bucuria acelor minute apropiate sau, poate, îndepărtate. Dacă vă gândiţi să mergeţi la teatru ca să urmăriţi un spectacol, sau dacă aţi fost invitat la un dineu unde meniul va fi delicios, ei bine, veţi trăi la fel această seară, vă veţi bucura în avans. Deci, dacă gândul poate să vă proiecteze într-un viitor apropiat, de ce nu ar putea face-o şi într-unul îndepărtat?

Puterea gândului este reală, atât pentru latura pozitivă cât şi pentru cea negativă şi deci trebuie să o folosim, să ne servim de ea, în sens pozitiv. Iniţiaţii, care au observat toate aceste lucruri, au descoperit mijloace extraordinare pentru a-şi ameliora existenţa, în timp ce majoritatea oamenilor nu se opreşte niciodată asupra experienţelor vieţii zilnice ca să poată profita de ele: oamenii trăiesc într-un mod inconştient, mereu în domeniul negativ: mereu cu faţa alungită,

mereu preocupaţi de necazurile zilnice, întrebându-se de ce totul este înfricoşător, catastrofic. Nenorocirea nu vine, dar ei o gândesc continuu, aşa de bine, încât până la urmă ea va apare: da, cu puterea gândului ei au reuşit să o atragă!

Toată lumea a putut să constate: se trăieşte în teroare sau în speranţă chiar înainte ca un eveniment să se realizeze. Dar, de ce să trăim numai într-un viitor apropiat, cel de azi sau cel de mâine? Eu, când vorbesc de viitor, subînţeleg acel viitor îndepărtat care este cel al omenirii pentru mult mai târziu, poate peste milioane de ani... **Când văd oamenii gândindu-se la viitor, găsesc că acest viitor este atât de apropiat, încât pentru mine el a şi trecut. Deoarece, eu numesc trecut grijile, necazurile, suferinţele, îndoielile, ameţelile, frica. Iar oamenii le repetă veşnic, pentru că ei proiectează acest trecut în viitor. Aşteptând să găsească suferinţe în viitor, ei le trăiesc deja astăzi, fără să ştie că pretinsul lor viitor nu este în realitate decât trecut.**

Trecutul, aşa cum îl înţeleg eu, **este o stare de conştiinţă deplorabilă, unde lipseşte mereu câte ceva, în timp ce viitorul este o stare de conştiinţă perfectă.** Deci, toate stările de conştiinţă imperfectă pe care le traversaţi: griji, temeri... aparţin trecutului, deoarece trecutul nu este decât dezordine, viciu, boală, animalitate. Viitorul, dimpotrivă, înseamnă ameliorare, perfecţiune, deoarece noi toţi ne îndreptăm spre perfecţiune.

Atât timp cât proiectaţi imperfecţiunea de ieri asupra zilelor ce vor veni, veţi continua să reproduceţi, să repetaţi vechiul trecut şi viitorul vostru nu va fi altceva decât resturi de trecut, pe

care vi le-aţi proiectat în viitor. Da, bine, este o proiecţie în viitor, dar o proiecţie a ceva ce este vicios şi cariat. În timp ce, **dacă veţi proiecta tot ceea ce este frumos, luminos, perfect, veţi trăi deja adevăratul viitor care vă aşteaptă.** **<u>Acest viitor este deja o realitate, pentru că îl trăiţi. Iar când simţiţi în prezent lucruri care încă nu s-au realizat, puteţi simţi că există dovada lor, reală, sub o altă formă: nu în plan fizic, ci în cel al gândirii</u>,** ceea ce este formidabil. Deci, iată ce trebuie să învăţaţi să faceţi, exersaţi-vă în acest sens şi veţi vedea că nu veţi mai putea trăi aceeaşi viaţă ca în trecut, va fi imposibil.

Este o binecuvântare pentru voi să cunoaşteţi aceste adevăruri, deoarece de acum înainte veţi deveni bogaţi şi înarmaţi cu noi cunoştinţe, vă veţi putea construi un viitor care va fi complet diferit de trecut. Acest fapt este sigur, matematic, absolut, asemenea marilor legi universale. Nu vă rămâne decât să vă lansaţi în această muncă spirituală. Şi, ca ***<u>primă sarcină</u>,*** veţi avea ***<u>supravegherea propriei gândiri</u>.*** Orice veţi face, aruncaţi mereu o privire în forul vostru interior, ca să ştiţi ce vă mai face gândirea, unde se găseşte ea. *<u>Să **fiţi mereu conştienţi, vigilenţi,** lucizi</u>...* De câte ori nu am pus unora întrebarea: „La ce vă gândiţi?” Şi ei nu ştiu răspunsul. Nu fuseseră niciodată atenţi la acest lucru. E extraordinar, aceşti oameni gândesc toată ziua şi nu ştiu la ce!... Cum vreţi ca, în aceste condiţii, să devină capabili să-şi domine forţele instinctive, să le orienteze, să le utilizeze? Este absolut imposibil. Dacă lăsaţi porţile deschise oricui, inconştient şi fără control, ei bine, aceste forţe vor ajunge într-o bună zi să vă domine. Pentru a deveni stăpânul lor, trebuie, imediat, să luaţi atitudine, să

controlaţi situaţia, adică ***să fiţi mereu conştienţi de gândurile şi sentimentele care vă traversează.*** Iată cea mai mare calitate a unui discipol: ***el este mereu conştient şi cunoaşte în orice moment natura curenţilor care îl străbat: imediat ce alunecă în el un gând sau un sentiment negativ, el îl opreşte, îl înlocuieşte sau îl transformă.***

Aceasta este prima activitate; *să* ***domінăm, să orientăm, să stăpânim tot ce se opreşte în noi.*** Notaţi-o bine, este o cerinţă absolută. Adevărata Ştiinţă Iniţiatică începe prin aceasta: să nu lăsaţi, niciodată, să se producă un eveniment interior, un fenomen psihic, o emoţie, fără să fiţi la curent. Majoritatea oamenilor nu este conştientă de valoarea propriei sale vieţi interioare, cu excepţia momentului când trece prin tragedii sau catastrofe. În acel moment, da, ei simt că se întâmplă ceva cu ei, în ei, ceva groaznic. Dar, când evenimentele sunt mai puţin grave, ei nu sunt conştienţi; astfel, ei lasă să se acumuleze elemente negative care, puţin câte puţin, îi distrug, iar când observă aceasta, este prea târziu.

Vedeţi deci, că prima voastră sarcină este să fiţi lucizi, să supravegheaţi ceea ce se petrece în voi şi imediat ce se iveşte un element negativ, să faceţi tot posibilul ca să-l remediaţi: astfel, veţi putea cuceri adevăratele puteri, la baza tuturor puterilor aflându-se capacitatea de observaţie. Aceasta nu vă împiedica activitatea, munca, creaţia. Unii îşi imaginează că, dacă încep să se observe, să se analizeze, nu vor mai face nimic. Nu, dimpotrivă, ***şi analiza trebuie să devină o obişnuinţă. Cei care îşi imaginează că viaţa lor psihică se va organiza singură, fără să facă nici un efort de analiză şi de luciditate, vor fi dezamăgiţi.*** Inutil să aştepte mari realizări

spirituale, dacă le lipsesc calităţile elementare pentru începerea activităţii.

Începutul înseamnă să fii mereu treaz, vigilent, ca să fii imediat conştient de curenţii care te traversează. Există momente când faceţi curăţenie, dereticaţi sau conduceţi maşina şi sunteţi concentraţi asupra acestor activităţi. Dar, în realitate, o parte din voi este cufundată în gânduri şi sentimente negative, duşmănii..., iar aceasta durează ore în şir, fără ca voi să observaţi. De aceea, trebuie să fiţi conştienţi, altfel toate acestea vor deveni asemenea unor fluvii subterane ce nu încetează niciodată să curgă, atât timp cât nu veţi interveni să schimbaţi ceva.

Vedeţi, revenim mereu la preceptul enunţat de Iisus: ***„Vegheaţi şi rugaţi-vă”.*** *A* ***veghea înseamnă, desigur, să nu dormiţi, dar să nu dormiţi în plan spiritual. Trebuie să fiţi mereu treji şi vigilenţi în gânduri,*** ca să puteţi să vă daţi seama că există curenţi, elemente impure, nocive şi să le evitaţi. Cel care nu este vigilent, cel ce nu veghează, va fi expus la toate pericolele. Nu e nimic mai rău decât să trăieşti cu ochii închişi. Trebuie să păstraţi ochii deschişi, pentru a vă putea da seama, fără încetare, de ceea ce se petrece cu voi. Numai cel care păstrează ochii deschişi posedă inteligenţa vieţii interioare, el nu se va lăsa prins de cine ştie ce forţă sau de cine ştie ce entitate. Un om adormit este la bunul plac al oricui, oricine poate veni să-l atace prin surprindere! Trebuie deci să veghem.

Şi acum ***„rugaţi-vă”: ce înseamnă să te rogi?*** După ce am vegheat, adică după ce am aruncat o privire pentru a şti ce se întâmplă, *trebuie să intervenim, să ne implicăm direct în situaţia creată, pentru a elimina un element, a adăuga altul*.

împiedicându-ne astfel duşmanii să ne invadeze şi să ne tulbure. Aceasta înseamnă să te rogi. Să te rogi înseamnă să aduci un remediu, o îmbunătăţire, şi ca să poţi ajunge aici, cea mai bună metodă este să te legi de Cer. Creierul omenesc este un aparat de radio sau de televiziune: el captează anumite posturi, anumite lungimi de undă. Dacă veţi răsuci un buton pe tranzistorul vostru, vă puteţi alege emisiunea dorită: muzică, informaţii... Ei bine, în interiorul vostru, totul este la fel: dacă din greşeală apăsaţi pe un anume buton veţi auzi o muzică infernală, vacarm, dispute. Atunci, schimbaţi lungimea de undă! Cu ajutorul gândului sau al imaginaţiei apăsaţi pe un alt buton, vă va fi foarte uşor şi veţi auzi emisiunile Cerului.

Rugăciunea nu înseamnă altceva decât atingerea butonului unei lungimi de undă mai scurte şi mai rapide, ce vă pune în contact cu Dumnezeu, modificând astfel mişcările şi vibraţiile voastre interioare. **Rugăciunea înseamnă declanşarea unei mişcări pozitive în voi,** unei **mişcări luminoase, divine.** Deci, nu uitaţi niciodată: primul pas spre libertate, primul pas spre putere înseamnă să aruncaţi mai întâi o privire în voi înşivă ca să aflaţi unde vă găsiţi, ca să remediaţi atât cât puteţi.

Acest precept „Vegheaţi şi rugaţi-vă” este, deci, de o mare importanţă în viaţa spirituală. Corpului fizic trebuie să-i acordăm orele de odihnă necesare dar niciodată spiritul din voi nu trebuie să doarmă. Dormiţi, dar spiritul vostru trebuie să continue să lucreze chiar în timpul somnului. Există atâţia oameni pe pământ care sunt nefericiţi, care suferă, sunt în întuneric, dar în timpul nopţii un Iniţiat poate să-i ajute. Corpul fizic se odihneşte culcat, imobil, dar spiritul său merge peste tot pentru a ajuta şi a lumina creaturile. Spiritul

nu doarme, el rămâne activ şi la voi, la fel, astfel că puteţi începe această muncă, dar cu condiţia să învăţaţi să vă pregătiţi somnul. În*ainte de a adormi, spuneţi: „Iată, voi părăsi corpul meu în această noapte, mergând să mă instruiesc în lumea invizibilă şi să ajut oamenii". Nu uitaţi niciodată să adormiţi fără un ideal înalt, mergând să înfăptuiţi diferite munci în lumea de dincolo, deoarece cu ajutorul acestui ideal vă veţi construi viitorul, asemenea cu cel al întregii omeniri.*

Cap. 3 - Poluarea psihică

Toată lumea gândeşte, dar cum o face?... Dacă se mută bălegarul dintr-o grămadă, se simte un miros neplăcut. Ei bine, la fel se întâmplă, în cele mai multe cazuri, când oamenii gândesc: ei mută bălegarul şi acest lucru infectează atmosfera! Toţi gândesc, nu există nici un om care să nu gândească, dar gândurile oamenilor plutesc ca frunzele în vânt. Mulţi gândesc cum să înşele, să fure, să omoare. Zi şi noapte oamenii se servesc de gândirea lor dar, cum ei nu ştiu să se servească de ea, aceasta nu prea le foloseşte; şi, nu numai atât, dar ea îi conduce spre derută şi distrugere. Să gândeşti cu adevărat înseamnă să ştii mai întâi la ce să te gândeşti, şi cum să gândeşti.

Gândirea este o forţă, o putere, un instrument pe care Domnul l-a dat omului pentru ca *acesta să poată deveni creator asemenea Lui, adică un creator de frumuseţe, de perfecţiune. În* realitate, prin gândirea sa, omul poate să atingă tot felul de materiale, de chintesenţe, de creaturi, fie din lumea divină, fie din lumea infernului, iar acela care nu ştie că gândirea este creatoare va avea, deseori, preocupări negative şi neplăcute şi astfel se va distruge pe sine însuşi.

De aceea, singurul lucru important este să fii conştient şi să ştii dacă ceea ce faci cu gândirea este cu adevărat folositor pentru propria persoană şi pentru lumea întreagă sau, dimpotrivă, vătămător. Astfel, va trebui să vă îngrijiţi, fără să vă tulburaţi, ca gândurile şi dorinţele voastre să se împlinească. E sigur, mai devreme sau mai târziu ele se vor realiza; şi dacă ele sunt rele, în ziua în care se vor împlini, veţi deveni victima lor. Din nefericire, natura omenească nu este încă foarte evoluată, iar primele dorinţe omeneşti - atunci când apar mijloace şi posibilităţi - sunt în folos şi sens personal, pentru achiziţii egoiste. Iată care este pericolul. Din acest motiv, în trecut, Iniţiaţii preferau să păstreze tăcere asupra acestei probleme a puterii gândului; ei nu revelau aceste lucruri decât discipolilor a căror puritate şi stăpânire de sine o cunoşteau. Dar, fie că li se relevă sau nu aceste lucruri, oamenii folosesc inconştient această putere a gândului. Fie că ştiu sau nu, ei gândesc, doresc, râvnesc, îşi imaginează. Deci, dacă nu li se explică nimic, acest lucru nu va constitui o protecţie, nici pentru ei nici pentru alţii; de aceea este de preferat să-i instruiţi, dar avertizându-i că se află în posesia unor mijloace care pot fi extrem de puternice.

Deci, fiecare trebuie să ştie că dispune de anumite puteri, pe care natura i le-a conferit şi, datorită acestor puteri el va fi artizanul destinului său. I se va spune: „Faceţi ce vreţi, dar atenţie, veţi suporta consecinţele. Dacă doriţi bani, succese, mărire, să ştiţi de la început că nu le veţi putea păstra mult timp şi de asemenea, ele vă vor face dependenţi de toate fiinţele care le au”. Iisus spunea: „Vine stăpânitorul acestei lumi şi el n-are nimic în Mine”. Aceasta înseamnă că stăpânitorul acestei lumi (în realitate, diavolul) posedă bogăţii ce le

distribuie acelora care i se înclină. Iisus nu avea nimc din el, El nu-i datora nimic, deoarece era liber. Acest pasaj al Evangheliilor este foarte profund. Dacă vă concentraţi numai asupra achiziţiilor materiale intraţi în relaţie cu stăpânitorul acestei lumi, pentru că el dispune de toate acestea şi le distribuie. Deci, direct sau indirect, îi cereţi lui, şi cu el aveţi de-a face. Este posibil să le primiţi, dar în schimb va trebui să-i daţi libertatea şi voinţa voastră... Deci, atenţie!

De asemenea, ceea ce ar trebui să ştiţi este faptul că gândurile şi sentimentele atât de murdare cu care oamenii îşi petrec timpul, împrăştiindu-le în jurul lor, fac din atmosfera psihică a pământului o adevărată mlaştină. Ce este o mlaştină? Un loc pe care nici o apă curgătoare nu vine să-l purifice, unde mişună gângănii de tot felul: ele îşi iau hrana şi îşi aruncă excrementele în aceeaşi apă, unele absorbind murdăria altora. Iată din ce este constituită omenirea: din viermi, din mormoloci, din broscuţe aflate într-o mlaştină, pe cale să-şi arunce murdăriile, înghiţindu-le pe cele ale vecinului: şi astfel apar boala, ura, senzualitatea, necinstea, gelozia, lăcomia... Oamenii nu văd, dar, dacă ar fi clarvăzători, ar vedea forme oribile, negre, vâscoase ce ies dintr-o masă de creaturi, mergând mai târziu să se acumuleze în straturile atmosferice. Se poate face această experienţă, atunci când te apropii de oraşe, după un concediu la munte. Când eşti obişnuit cu puritatea munţilor, acolo unde trăiesc entităţi foarte luminoase, nu se poate să nu simţi coborând toţi norii care plutesc deasupra oraşului. Chiar şi atunci când atmosfera este clară se văd, se simt aceşti nori: ceva întunecos şi dens care acoperă oraşul.

Din ce în ce mai mult ne plângem de poluare: oamenii de ştiinţă sunt alertaţi, descoperă că totul este poluat: pământul, apa, aerul, iar plantele, peştii, animalele sunt pe cale de dispariţie. Ei nu mai ştiu cum să mai îndrepte toate acestea. De altfel, chiar dacă ar găsi mijlocul, acesta nu ar ajunge decât să amelioreze situaţia exterioară, ceea ce este insuficient. Deoarece, în lumea spiritelor se propagă, la fel, miasme care sunt pe cale să omoare omenirea, iar dacă oamenii ar fi cu adevărat sensibili, ei ar simţi că atmosfera lumii psihice este mai greu de respirat decât cea a lumii fizice. Ne plângem de gazul de eşapament al maşinilor. Dar, oamenii nu fac nimic altceva decât să otrăvească atmosfera spirituală cu gaze toxice: prin gândurile lor necurate, prin sentimentele lor de ură, de gelozie, de furie, de senzualitate. Tot ceea ce mucegăieşte şi putrezeşte în om, ca gânduri şi sentimente necurate, produce degajări de gaze urât mirositoare şi asfixiante.

Mereu acuzăm maşinile, dar oare ce înseamnă maşinile, pe lângă cele cinci miliarde de fiinţe neştiutoare, care nu au învăţat niciodată să-şi stăpânească viaţa interioară?

Dacă acum există atâţia bolnavi, acest fapt nu se datorează numai poluării aerului, apei şi hranei, nu. Dacă atmosfera psihică nu ar fi atât de poluată, fiinţa omenească ar ajunge să neutralizeze toate otrăvurile exterioare. Răul vine, mai întâi, din interior. Când fiinţa trăieşte în armonie, forţele pe care le are în interior reacţionează şi resping impurităţile, chiar şi în planul fizic, iar organismul ajunge astfel să se apere.

Deci, punctul slab se găseşte mai întâi în interior, şi puţin câte puţin această slăbiciune sfârşeşte prin a se manifesta, de asemenea, în exterior. Luaţi exemplul cuiva care are o credinţă extraordinară şi un sânge

foarte curat: el poate să trăiască printre leproşi, tuberculoşi, ciumaţi şi nu va fi contaminat. În timp ce alţii, chiar dacă fug să scape, sunt atinşi de microbi! Da, pentru că în interior ei au ceva ce mucegăieşte şi acest mucegai este o hrană pentru microbi. Eu v-am explicat, deja, că ***puritatea sângelui, a gândului suprimă toate condiţiile favorabile pentru nedoriţi, chiar şi în plan*** *fizic. În* timp ce, dacă răul a pătruns deja în gânduri, sentimente, în inimă, în dorinţe, atunci aici găsim o poartă deschisă iar bolile se pot strecura mai uşor în plan fizic, făcând ravagii! Ştiinţa nu a înţeles încă acest lucru, ea a rămas la acest subiect cu mult în urmă. Asupra tuturor celorlalte puncte ea a avansat foarte mult, trimite maşini şi oameni pe alte planete, dar în explorarea lumii interioare ea se află în urmă. De aceea, nu mai există oameni sănătoşi pe pământ. În ***interior, trebuie să introducem puritatea: în gânduri. În sentimente. În dorinţe. În priviri. În cuvinte. În gesturi. Toate emanaţiile trebuie să fie schimbate, îmbunătăţite.***

Cum să nu ne dăm seama că poluarea nu există numai în plan fizic? Există oameni care, fără să vă atingă, vă pot îmbolnăvi numai prin emanaţiile lor. Dacă ar exista laboratoare cu aparate atât de perfecţionate, s-ar putea verifica cum anumite emanaţii fluidice ale oamenilor sunt capabile să asfixieze mici animale. Şi, s-ar putea face şi constatarea inversă: emanaţiile unei fiinţe spirituale sunt binefăcătoare pentru toate creaturile, chiar pentru pietre, pentru plante, pentru animale! Prezenţa ei dezinteresată, plină de iubire, va acţiona favorabil asupra celor ce-o înconjoară, pe când numai simpla prezenţă a unui criminal i-ar influenţa negativ. Chiar şi

spiritele care au părăsit pământul vin aproape de ea, pentru a se hrăni cu emanaţiile ei. Atmosfera pământului nu a devenit complet irespirabilă datorită unor astfel de fiinţe, care nu se gândesc decât cum să răspândească în jurul lor pacea şi lumina.

Cum să-i înveţi pe oameni să-şi stăpânească gândurile, dorinţele, pentru a nu mai polua atmosfera şi regiunile eterice? Ei nu sunt suficient de vigilenţi, nici măcar pentru a evita poluarea planului fizic, dar, mai ales pe cea a planului psihic, pe care nici nu îl văd; ei continuă să emită gânduri urâte, sentimente urâte, care vor pătrunde în toate persoanele întâlnite. Poate, conştiinţa acestor persoane nu este aşa de trează, ca să realizeze natura elementelor care pătrund în ele, care le otrăvesc şi le distrug dar, chiar dacă ele nu îşi dau seama, aceste elemente acţionează deja; cei care le-au trimis vor fi pedepsiţi. Da, pentru că totul se înregistrează: câte locuri au fost poluate, câte fiinţe au fost murdărite, toate aceste lucruri se notează...

Natura este un organism viu din care noi facem parte, fiecare fiinţă omenească fiind o celulă situată undeva, într-o parte a imensului organism cosmic ce o suportă, o hrăneşte, o întăreşte. Dacă se conduce ca o fiinţă răufăcătoare care otrăveşte atmosfera, ea devine un fel de tumoare în acest organism. Şi, cum natura nu poate suporta un individ care fără încetare crează focare de infecţie, ea face curăţenie, iar individul este expulzat. Orice aţi crede, natura ştie să se apere! Trebuie deci să gândim, să trăim în armonie în acest corp universal în care suntem „găzduiţi şi hrăniţi”.

A trăi în armonie cu natura înseamnă să ne luăm precauţii pentru a produce mai puţină murdărie, mai puţine resturi şi să emitem gânduri pure, luminoase, binefăcătoare. Cum lucrurile nu rămân niciodată în

acelaşi loc, ci se propagă, aceste unde purificatoare constituie o binecuvântare pentru omenire, dar unde se găsesc fiinţe luminoase care vor să îndeplinească bine această muncă? Nu există multe; fiecare este ocupat cu propriile interese şi încearcă să reuşească cu orice preţ, cu lovituri de pumn, de unghii, de dinţi şi de picioare. Peste tot se întrebuinţează aceste arme pentru a deschide o cale. Dar cât de costisitoare este această atitudine pentru umanitate!

Trebuie ca pe tot pământul să se formeze nuclee spirituale, unde oamenii instruiţi în Ştiinţa Iniţiatică vor învăţa să purifice atmosfera, la început atmosfera interioară, apoi cea exterioară, iar aceasta va conduce la venirea împărăţiei Domnului pe planetă.

Cap. 4 - Viaţa şi circulaţia gândurilor

I.

Dacă există un lucru pe care trebuie să-l ştiţi, acela este **că toate gândurile, oricât de slabe şi nesemnificative ar fi, constituie o realitate.** Ele se pot chiar vedea şi există fiinţe care le văd. Evident, în plan fizic, gândul rămâne nevăzut şi nesesizat, dar el este real şi, în lumea sa, cu materialele subtile din care este alcătuit, constituie creatura vie, care acţionează. Necunoaşterea acestui adevăr este cauza multor rele: oamenii nu văd, nu simt că gândul munceşte, că el construieşte sau că el distruge şi demolează, iar ei îşi permit să se gândească la orice, fără să ştie că astfel îşi blochează drumul evoluţiei.

Cea mai mare putere pe care Dumnezeu a putut s-o confere este cea a spiritului pe care El ni l-a dat. Şi, cum **fiecare gând este impregnat de această putere a spiritului care 1-a creat,** evident că el

acţionează. Ştiind aceasta, voi puteţi deveni binefăcători ai umanităţii. De-a lungul spaţiului, până în regiunile cele mai îndepărtate, **fiecare poate să-şi trimită gândurile** ca mesageri, creaturi **luminoase pe care le însărcinează să ajute fiinţele, să le consoleze, să le lumineze, să le vindece.** Cel care face conştiincios această muncă pătrunde, puţin câte puţin, misterele creaţiei divine.

Ce bine ar fi dacă ştiinţa oficială s-ar decide să se ocupe de această problemă atât de importantă, care este cea a gândului! Dar nu, pentru moment ea fabrică proiectile, bombe... Eu ştiu că anumiţi cercetători din SUA şi Rusia studiază problema telepatiei. Să luăm numai exemplul uneia dintre experienţele americane. S-au ales două persoane dotate cu facultăţi mediumice: una trebuia, prin gândire, să trimită mesaje, iar cealaltă trebuia să le capteze. Persoana „emiţătoare” era păzită la Washington D.C de o comisie de experţi aflată acolo pentru a verifica şi controla: toate mesajele trimise erau notate şi închise într-un fişet, pentru a elimina posibilitatea fraudelor. Persoana „receptoare” a fost dusă la bordul unui submarin în Oceanul Pacific, deci la mii de kilometri şi la mare adâncime. Ea nota mesajele pe care le primea şi era, la rândul său, supravegheată de o comisie care închidea mesajele, de asemenea, într-un fişet. Apoi, când s-au confruntat mesajele trimise şi mesajele primite, s-a constatat un extrem de mic procentaj de erori.

Această experienţă a dovedit că omul este capabil să proiecteze unde foarte departe în spaţiu. Nu se cunoaşte direcţia finală a acestora, la fel cum nu se ştie nici distanţa parcursă de razele soarelui sau ale unei stele, pentru că razele unei stele de mii de ani

continuă să parcurgă spaţiul. Acelaşi lucru se petrece şi în cazul gândirii omeneşti: gândurile noastre sunt razele unui soare care este spiritul nostru. Soarele proiectează o chintesenţă de o putere extraordinară, pe care razele sale - asemenea unor mici vagoane încărcate cu merinde şi comori - o transportă departe în spaţiu. Iar spiritul nostru, asemenea soarelui, trimite raze, gândurile noastre, ce transportă binele sau răul cu care au fost încărcate.

Această experienţă demonstrează că, spre deosebire de razele alfa, beta, gama şi razele X care sunt repede oprite de apă, gândirea pătrunde în apă foarte adânc. Gândirea este deci mai pătrunzătoare decât aceste raze şi este capabilă să producă efecte la mare distanţă. Aveţi un gând: deja el vă părăseşte şi se duce, undeva, în lume, ca să acţioneze asupra creierelor altor persoane. Prin gândirea voastră puneţi în acţiune tot felul de mecanisme pe care nu le cunoaşteţi. Ce concluzie trebuie să tragem? Aceea că **dacă se lasă libere gândurile negative, întunecoase, distrugătoare, prin legea afinităţii acestea declanşează în minţile a mii de persoane stări corespunzătoare.** Chiar dacă noi nu ne dăm seama, aşa se petrec lucrurile. Astfel, **devenim responsabili... Vom primi pedepse, deoarece nimeni nu are dreptul să influienţeze negativ o fiinţă omenească, sau să distrugă ceea ce este bun în ea.**

Dacă oamenii ar fi destul de sensibili, ei ar putea vedea nori care plutesc în jurul anumitor persoane, adică entităţi întunecoase; după un timp, aceste entităţi pleacă în spaţiu, producând stricăciuni, fără ca persoanele respective să realizeze că ele au constituit cauza. Imaginaţi-vă că detestaţi o persoană, mergând

până la dorinţa de a o lichida, gândindu-vă zilnic la acest lucru; chiar dacă nu o faceţi, pentru că nu îndrăzniţi, gândurile voastre de moarte riscă totuşi să se realizeze deoarece va exista cineva în lume care, posedând aceeaşi structură, aceeaşi dispoziţie ca şi voi vă va capta gândurile, prin legea afinităţii, şi va comite undeva o crimă, a cărei cauză veţi fi, fără să bănuiţi măcar. Câţi oameni nu comit fapte îngrozitoare, spunând apoi: „Nu ştiu cum am ajuns aici, nu m-am gândit niciodată la acest lucru, am ascultat de un impuls ce era mult mai puternic decât mine” şi sunt ei înşişi miraţi, neînţelegând cum au putut face toate acele fapte. Ei bine, adesea fără ştiinţa lor, aceşti oameni au fost influenţaţi. Evident, ceea ce vă spun despre gândire este de asemenea valabil şi pentru sentiment. **Asemenea gândului, sentimentul este o forţă care îl părăseşte pe om, ca să străbată spaţiul, cu scopul de a face bine sau rău.**

Deci, hotărâţi-vă să proiectaţi numai gânduri şi sentimente ce vor avea consecinţe dintre cele mai bune. **Când veţi simţi că nu veţi mai stăpâni situaţia, că sunteţi luaţi de valul impulsurilor negative, <u>reacţionaţi, încercaţi să imprimaţi o altă direcţie.</u>** Dacă nu veţi fi conştienţi, dacă întreţineţi gânduri urâte, fără să le acordaţi atenţie, ele vor lucra pentru nefericirea voastră. Stă scris în Evanghelii: „Fiţi vigilenţi!”. Adică, să fiţi atenţi cu tot ceea ce se petrece în voi înşivă şi nu cu ceea ce poate apare din afară. Din afară, nu riscăm mare lucru şi nu este necesar să fim mereu pe fază, ca să supraveghem cine va veni să ne ameninţe la colţ de stradă.

„Fiţi vigilenţi”... Spiritul, conştiinţa voastră, trebuie să fie vigilente! Acest sfat priveşte viaţa interioară mai mult decât viaţa exterioară. În exterior, sunteţi liniştiţi,

nu riscaţi zilnic să vi se pună cuţitul în gât, dar în interior, câte lovituri nu primiţi! Sunteţi muşcaţi, înţepaţi, descompuşi, vi se aruncă apă fierbinte în cap şi apoi sunteţi băgaţi în apă foarte rece, este Infernul lui Dan te!... Ei bine, **toate aceste tulburări constituie mici fărâme de gânduri ce le-aţi emis şi care se reîntorc acum spre sursă.** Trebuie să cunoaşteţi această lege şi să înţelegeţi, de acum înainte, că nimic nu este mai important decât să fiţi conştienţi şi să vă supravegheaţi gândurile. Evident, nu veţi putea ajunge aici imediat. Veţi trece, încă, prin necazuri dar, cel puţin veţi avea posibilitatea să deveniţi, într-o bună zi, stăpâni pe situaţie.

II.

După forţa, natura şi calitatea lor, dar şi după intenţia şi sentimentul pe care omul le pune în ele, gândurile se îndreaptă asupra unor fiinţe sau obiecte determinate. Anumite gânduri nu trăiesc mult timp, dar altele supravieţuiesc secole sau milenii. Da, există încă gânduri ce plutesc în spaţiu, în aer, din epoca egipteană, caldeeană, asiriană şi chiar atlanteană: unele dintre ele sunt atât de rele şi de veninoase încât fac încă ravagii, în timp ce altele, dimpotrivă, constituie sursa unor mari binefaceri...

Trebuie să considerăm fiecare gând ca pe un individ care încearcă să trăiască cât mai mult timp posibil, până în momentul când, pierzându-şi forţele, moare. Toate gândurile de aceeaşi natură se alătură, se întăresc şi se amplifică. Nu suntem obişnuiţi să considerăm gândurile ca entităţi vii, aceasta nu se afirmă nicăieri în ştiinţa oficială, căci este un domeniu complet necunoscut. Numai Ştiinţa Iniţiatică, ce a studiat bine această problemă, ne învaţă că **gândurile**

sunt entităţi vii şi ne spune că nu omul este acela care le crează. Ele pot veni să se instaleze în el, ca să-l distrugă sau să-l ajute, dar **nu omul le crează:** el pregăteşte numai posibilităţile pentru venirea lor. În cazul gândurilor, totul se petrece ca şi în cazul copiilor. ***<u>Bărbatul şi femeia nu pot, niciodată, să creeze un copil, adică spiritul său: ei îi construiesc numai locuinţa, corpul fizic, în care spiritul copilului va veni să locuiască, iar această locuinţă poate fi o cocioabă, un palat sau un templu, după calitatea materialelor pe care ei au reuşit să le pregătească.</u>***

Omul nu crează, deci, gândurile, ci le atrage sau le respinge, pentru că în acest domeniu există legi egale, de atracţie şi de respingere. Dacă el le-ar crea, ar trebui de asemenea să le poată şi distruge, ori, nu este cazul, aţi făcut şi voi înşivă această experienţă! De câte ori gândurile nu se aruncă asupra voastră, ca viespile sau ţânţarii; este imposibil să vă debarasaţi de ele! De ce? Pentru că aţi creat condiţii care să le atragă; aţi lăsat să zacă impurităţi în voi, iar acestea atrag creaturi care iubesc murdăria. Purificaţi-vă şi veţi vedea atunci ce gânduri vor veni! Există gânduri în toate regiunile spaţiului... până în lumea Ideilor, despre care vorbeşte Platon. Ce sunt Ideile? Sunt principii veşnice, arhetipuri, forţe, care lucrează pentru formarea şi modelarea Universului. Acestea sunt divinităţi. Da, fiecare Idee este o divinitate.

Veţi spune: „Dar atunci, cu ce şi cum atragem noi gândurile?” Creăm noi gânduri care atrag alte gânduri?” Nu, adevărul este că venim pe lume cu gânduri deja instalate în noi; aceste gânduri sunt

asemănătoare unor muncitori care participă la construcţia vieţii noastre.

Fiecare dintre noi este asemenea unui gând. Întreg universul este populat numai cu gândurile Domnului; iar toate creaturile vizibile şi invizibile sunt gândurile Lui. Se poate spune, deci, că numai Dumnezeu gândeşte, iar noi gândim numai în măsura în care suntem capabili să ne apropiem de El, să ne identificăm cu spiritul Său. Atât timp cât nu suntem, încă, plini de Spiritul divin, există alte fiinţe care gândesc prin noi, care dispun de noi. Evident, aceste fiinţe pot fi de diferite feluri. Când sunteţi cuprinşi de bucurie, de dilatare, de o stare minunată, când aveţi gânduri de o mare înălţare spirituală, de o mare puritate, aceste gânduri sunt spirite foarte puternice care vin să vă viziteze, să vă recompenseze şi să vă ajute să rămâneţi pe drumul cel bun. Prezenţa lor crează în voi stări minunate, apoi ele pleacă iar voi vă pierdeţi aceste stări. Căutaţi să le găsiţi, dar nu mai ajungeţi la ele. Dacă voi le-aţi fi creat, ar fi trebuit să le puteţi regăsi atunci când doriţi. Dar nu, ele sunt nişte vizitatori care au venit în trecere! Ele au traseul lor, programul lor, şi când aţi pregătit în voi condiţii favorabile, puteţi primi temporar binecuvântarea lor.

Dar, aşa cum v-am spus anterior, gândurile sunt de asemenea entităţi ce se găsesc în slujba omului, şi datorită cărora el are posibilitatea să atragă alte entităţi. Imaginaţi-vă că aveţi servitori: îi însărcinaţi să pregătească o petrecere şi să invite anumite persoane. Ei bine, nici aceşti invitaţi şi nici servitorii voştri nu sunt cu adevărat voi înşivă. Voi sunteţi stăpânul sau stăpâna casei, iar ei sunt servitorii voştri. În acelaşi mod, de la naştere, omul are în el însuşi, în slujba lui, un anumit număr de servitori: gânduri, dar şi

sentimente, impulsuri, care sunt entităţi independente. Eu ştiu bine că vă este foarte greu să acceptaţi o astfel de idee şi aceasta se întâmplă pentru că nu aţi fost instruiţi în acest fel. De asemenea, există savanţi care spun că gândurile sunt rezultatul secreţiilor creierului, exact cum bila este o secreţie a vezicii biliare. Ei nu, aici ei se înşeală.

Deci, atât timp cât avem în noi servitori, avem posibilitatea să le pregătim condiţii pentru ca Cerul să vină să ne viziteze şi să se instaleze sub formă de daruri, virtuţi, puteri. Şi, când nu mai corespundem, aceste entităţi ne părăsesc pentru că nu pot suporta să trăiască în asemenea condiţii: ele nu pot suporta urâţenia, mirosurile greţoase, fermentaţiile, şi se retrag. Dacă noi înşine am fi în stare să ne creăm propriile gânduri, atunci ar trebui să ne fabricăm şi noi capacităţi, sau să ne reţinem darurile, nu să le pierdem. Ori, câţi oameni nu ţi-au pierdut talentul de cântăreţi, de pictori, de scriitori, de muzicieni, etc... sau darul de vindecători, de clarvăzători.

III.

Fără întrerupere, în noi intră entităţi iar altele ne părăsesc. În noi înşine (în interiorul nostru) este un du-te-vino, fiindcă noi suntem asemenea unei case cu etaje şi camere, unde circulă mulţi locatari. Da, adesea stăpânul casei, săracul, este închis într-o mică celulă, într-o parte, şi nimeni nu-l ascultă, nimeni nu i se supune. Iar ceilalţi, locatarii, servitorii, îi impun voinţa lor. Ei au organizat o revoltă, l-au închis într-o temniţă unde abia îi oferă o bucată de pâine şi puţină apă, ca să nu moară de foame, şi ei sunt aceia care conduc, care comandă...

Nu mă credeţi? Dar aşa este, există mulţi oameni care nu mai sunt stăpâni pe situaţie, care nu mai sunt conducătorii propriei lor împărăţii. Toate entităţile care locuiesc în ei mănâncă, beau, se desfată, iar ei, săracii, nu le pot împiedica, nu mai au nici un cuvânt, nimeni nu îi mai ascultă. De ce? Pentru că ei nu au fost înţelepţi, s-au lăsat pradă plăcerilor inferioare, capriciilor, atrăgând astfel un număr din ce în ce mai mare de entităţi inferioare, care acum îi ţin legaţi. Le mai rămâne unica posibilitate să constate ceea ce se petrece, fără a mai putea schimba ceva. Ca să restabilească situaţia, ei ar trebui să-şi caute ajutoare, prieteni, să-şi gonească duşmanii reluând controlul asupra împărăţiei lor. Nu trebuie să aştepte, trebuie să acţioneze imediat, altfel totul va merge din ce în ce mai rău.

Evident, vă este greu să înţelegeţi că nu voi înşivă vă creaţi gândurile, dar aceasta este realitatea. Omul dispune de o mulţime de gânduri ce stau în serviciul lui, exact cum un tată poate avea zeci de copii care îl ajută în muncă, dar pe care nu el i-a zămislit. Tatăl şi mama au dat doar corpul fizic, iar spiritul a venit din altă parte. Şi, raportat la spirit, noi înşine suntem, de asemenea, un gând, dar creat de Dumnezeu, nu de noi înşine. Noi suntem, deci, un gând puternic, bine înarmat, care are la rândul său în slujba sa alte gânduri.

Noi suntem o creaţie a Domnului, numai El crează gânduri şi le poate trimite. Îngerii, Arhanghelii sunt de asemenea gânduri ale Domnului; Universul este templul pe care Domnul l-a populat cu gândurile sale, adică servitori, entităţi, spirite. Domnul a creat gândurile, spiritele iar Universul este locuinţa făcută ca să le adăpostească.

La fel, omul pregăteşte condiţiile, locuinţa care va primi gândurile. Nu el le creează, aşa cum nu crează viaţa copiilor săi. Părinţii sunt educatorii, li s-au oferit câteva creaturi să le îngrijească, să le educe. Ei nu ştiu nici de unde vin, nici cine sunt ele, dar trebuie să ştie că într-o zi vor da socoteală de felul cum s-au achitat de sarcina lor. Dacă au fost neglijenţi, neatenţi, vor fi pedepsiţi; iar dacă au fost educatori buni vor primi recompense pentru munca pe care au depus-o.

Reflectaţi la această comparaţie dintre gânduri şi copii; vă pare poate foarte simplă, nu destul de filozofică, dar totuşi aceasta este realitatea. Sunteţi înconjuraţi de gândurile voastre, ca de proprii copii. Da, o droaie de copii! Trebuie să-i hrăniţi, să-i spălaţi, să-i instruiţi; fără să fim conştienţi de acest fapt, unii sunt agăţaţi de noi, obosindu-ne, epuizându-ne; alţii pleacă oriunde în lume pentru a fura, a prăda. Dar, cum în lumea invizibilă există de asemenea o formă de poliţie, ea vă caută pentru a vă face responsabili de prostiile copiilor voştri şi atunci sunteţi plimbat prin faţa tribunalelor de sus, care vă condamnă să plătiţi daune şi interese! Aveţi necazuri, mâhniri, tristeţi, amărăciuni şi nu ştiţi de ce? Simplu, pentru că în lumea invizibilă aveţi datorii de plătit.

Iată de ce am insistat mereu asupra faptului că, prin dorinţele şi gândurile noastre, trebuie să formăm copii angelici, divini, care să ne înconjoare şi să ne aducă numai binecuvântări.

Cap. 5 - Cum se întruchipează gândul în materie

Trebuie să revenim, fără încetare, aspra acestei probleme a gândului: ce este el, cum lucrează, cum se întruchipează în materie şi care sunt condiţiile

necesare ca el să se poată realiza, împlini. Multe lucruri în viaţă depind de buna înţelegere a acestei probleme. Dacă ea nu este clară, un număr de alte probleme vor rămâne fără soluţie.

Anumiţi spiritualişti, citind pe undeva că gândul este o forţă atotputernică, fără să fi studiat bine în ce caz este adevărat şi în ce caz nu este, se lansează în exerciţii de concentrare pentru a obţine rezultate în plan psihic şi, cum nu le obţin, sunt dezamăgiţi. Chiar dacă se concentrează ani în şir, ei nu vor ajunge la nimic, pentru că nu au studiat bine problema. Gândul este atotputernic, este adevărat, dar pentru a înţelege în ce constă puterea sa trebuie să ştim în ce regiune şi cu ce materie lucrează, cum influenţează el alte regiuni, apoi altele, până la coborârea lui în materie.

Natura a stabilit legi. Atunci de ce omul trebuie să piardă atâta timp şi forţă pentru a înfrânge aceste legi? Dacă doriţi să vă parvină o bucată de zahăr din cutie până la gura voastră puteţi să vă concentraţi mult şi bine, ea nu se va mişca, şi veţi fi descurajaţi, dezamăgiţi. În timp ce, priviţi: o luaţi cu mâna, o puneţi în gură şi, asta e, fără poveşti! Natura ne-a dat mâini pentru a apuca obiectele. Veţi spune: „Dar atunci, ce trebuie să faci cu gândul?” Cu gândul se pot realiza lucruri mult mai importante, numai că trebuie să-i cunoaştem natura, mecanismul şi să ştim cum lucrează.

Gândul este o forţă, o energie, dar este de asemenea o materie foarte subtilă care lucrează într-o regiune foarte îndepărtată de planul fizic. Să luăm exemplul antenelor. Aţi văzut antene de radio sau de televiziune pe un acoperiş sau în vârful unui turn, şi ştiţi că ele servesc la captarea undelor, a vibraţiilor. De când sunt acolo, ele s-au acoperit de materie, sau au

păstrat, undeva, ceva din ceea ce au captat? Nu, ele nu şi-au schimbat nici greutatea nici volumul; ele au primit ceva, dar acel ceva nu este material. Este mereu necesar un punct de vedere material pentru a produce unde, dar undele - ele însele - nu sunt materiale. Deci antenele captează vibraţii de anumite lungimi de undă, apoi le transmit la tot felul de aparate care, la rândul lor, transmit mişcări altor aparate ce declanşează fenomene fizice.

Sau, să presupunem că există o bilă, pe sol; cu mâna sau cu ajutorul unui obiect eu o lovesc şi lovind-o, îi comunic o energie. Nu i-am comunicat nimic material, dar această bilă începe să se rostogolească pentru că i s-a transmis o energie ce a pus-o în mişcare, şi ea se mişcă până la epuizarea acestei energii sau până la contactul cu un obstacol.

Aceste exemple vă pot face să înţelegeţi că gândurile pe care le formăm nu ating, încă, materia densă, vizibilă; ele nu ating şi nu fac să vibreze decât ceea ce se apropie cel mai mult de natura lor, adică elementele cele mai subtile care există în noi sau în alţii. Deci, gândul nostru se comunică exact cum energia motrică se comunică bilei.

Gândirea, ca energie, ca vibraţie şi forţă este percepută de anumiţi centri care sunt dotaţi cu antene: aceste antene, situate în creier sau chiar mai sus, în planul eteric, se pun în vibraţie şi trimit mesaje altor aparate; în acest moment, în tot corpul se produc înregistrări, cuplări, circulaţii de forţe, de energii. Evident, acestea nu se văd şi este inutil să aşteptăm să vedem rezultate în plan fizic. Dar, o schimbare s-a produs în plan subtil; şi dacă se întâmplă ca totuşi comunicarea cu alte regiuni mai dense, cu alte aparate mai rudimentare, să poată avea loc, se va ajunge la

fixarea completă a întregului sistem de contacte şi comunicaţii. Aşa se întâmplă într-o uzină, priviţi: totul este conectat, totul este gata; există doar un buton pe care e suficient să apeşi; cum el este legat cu fire de o mulţime de maşinării, de circuite de transmisie, toate maşinile se pun în mişcare...

Dacă ajungem să realizăm o legătură asemănătoare în fiinţa omenească, gândul poate produce imediat rezultate palpabile în materie. Dar dacă comunicarea nu este stabilită corect de la un plan la celălalt, gândul nu poate acţiona imediat; apar găuri, zone moarte şi curentul nu mai trece.

Gândul pe care omul îl proiectează acţionează deja în zona sa superioară şi pune în mişcare aparate de o mare subtilitate, dar el nu poate produce nimic în plan fizic atât timp cât releele de transmisie nu sunt cuplate. Imediat ce se stabileşte comunicarea, energiile circulă şi pot produce efecte în materie. În acel moment, gândul este puternic, este magic, se manifestă în plenitudine.

II.

Acum, pentru ca totul să fie clar, să ştiţi că atunci când se spune despre gând că se poate realiza, este absolut adevărat, dar să vedem cum trebuie înţeles acest lucru. Să luăm exemplul unui om care devine hoţ. La început, el se mulţumeşte să-şi imagineze: ”Ah, ar fi suficient să mă strecor acolo, să întind mâna...”. El nu are încă nici dorinţa şi nici curajul necesar să o facă; din când în când el revine la aceste gânduri, îţi imaginează scena, condiţiile: mulţimea din metrou sau un mare magazin, şi mâna sa ce se strecoară într-un buzunar, într-o geantă sau pe un raft. Dar, aceasta rămâne, încă, în plan mental, el nu face deocamdată nimic, nu este capabil. Numai că, iată cum acest gând

s-a înregistrat, el declanşează anumite mecanisme în plan astral şi, de aici, se deschide drumul său de coborâre până în materie. Iar materia, aici, pentru hoţul nostru, este actul, gestul, fapta. La început este ca şi cum nu ar fi fost nimic, ceea ce-l preocupa pe acest om rămâne invizibil, în aparenţă el este cinstit, integru. Dar, deja gândul său a coborât în planul sentimentului; el începe să-şi dorească cu ardoare realizarea sa şi această realizare se va produce. Comunicaţiile, legăturile sunt pe cale să se facă şi, iată că într-o bună zi, mâna sa se prinde foarte natural de un portofel sau de un alt obiect. Deci vedeţi, gândul său care era foarte sus, în plan mental, a coborât în plan astral, adică în planul dorinţei şi de acolo, în planul fizic. Cum se poate spune atunci despre gând că nu se întruchipează?

Să luăm încă un exemplu. Un om este calm, liniştit, idealist. Când îi dai o palmă întinde şi celălalt obraz. Dar, iată că într-o bună zi citind lucrări istorice descoperă ideile unor gânditori, ale unor oameni politici din trecut care au tulburat societatea şi au antrenat mulţimile în tot felul de aventuri. Face o pasiune pentru ei, se hrăneşte cu operele lor şi devine din ce în ce mai curajos. În sfârşit, el se înscrie într-un partid, începe să acţioneze şi devine capabil să convingă, să-i antreneze pe alţii, şi iată-l în fruntea unei revoluţii în ţara sa. Totul a început prin idei, teorii, printr-o filozofie. Deci, cum poţi nega faptul că gândul nu are o putere formidabilă? El este invizibil, nu ajunge să mişte o bucată de zahăr, dar poate ridica milioane de oameni!...

Gândul trece prin ziduri şi obiecte fără să lase urme şi, ca să acţioneze asupra materiei, trebuie să construiască punţi, adică numeroşi intermediari.

Determinaţi-l să treacă prin aceşti intermediari şi veţi vedea că el devine capabil să zguduie întregul univers. Acesta este sensul frazei lui Arhimede: „Daţi-mi un punct de sprijin şi voi ridica Pământul”. Punctul de sprijin este acest intermediar. Este nevoie mereu de un intermediar, căci gândul nu este puternic şi eficient în acţiune decât cu condiţia trecerii prin intermediari care îi permit coborârea în materie.

Aveţi idei minunate, divine chiar, dar unde sunt rezultatele?... Acest fapt dovedeşte că trebuie să mai munciţi încă pentru a permite coborârea acestor idei în planul fizic. Ei da, aceasta este problema, ele trebuie să coboare! Veţi spune: „Am idei”. Bravo, este foarte bine, dar aceste idei vă vor lăsa să muriţi de foame şi de sete dacă nu veţi şti să le concretizaţi în acţiuni. Nu este suficient să aveţi idei. Mulţi oameni le au, dar trăiesc în aşa fel încât nu există niciodată o comunicare între aceste idei şi acţiunile lor. Trebuie un intermediar, un pod: **acest intermediar este sentimentul. Prin sentiment, ideile se transformă în carne şi oase, materializându-se.**

Sentimentul este, deci, pârgia capabilă să acţioneze asupra materiei. Gândirea este prea îndepărtată, prea subtilă, trece fără să poată atinge ceva şi nimic nu va vibra. Ea nu poate atinge decât „antenele” noastre, aparatele personale cele mai subtile, situate foarte sus, în domeniul spiritului. **Spiritul trebuie să treacă prin suflet, ca să atingă materia, adică prin intelect şi inimă.** Pot să vă explic aceasta prin analogie, cu ajutorul unui fenomen pe care voi toţi îl cunoaşteţi: acţiunea soarelui asupra aerului şi a pământului.

Soarele încălzeşte aerul şi vaporii de apă care formează atmosfera, aerul cald tinde să se ridice

creând zone de înaltă presiune. Atunci, de la presiunile înalte către presiunile joase circulă vânturile. Când diferenţa de presiune se accentuează, vânturile devin foarte violente şi se pot produce tornade şi uragane devastatoare. În plus, sub efectul căldurii soarelui, apa din oceane, mări, lacuri, râuri se evaporă şi urcă. Când aerul atinge o anumită stare de saturaţie, vaporii de apă se transformă în ploaie sau în zăpadă, iar aversele şi torenţii acţionează asupra pământului, modelându-i relieful. În fiecare zi aceste fenomene atmosferice se produc pe toată suprafaţa pământului, iar cauza o constituie soarele.

în noi, soarele corespunde spiritului, aerul - gândului, apa - sentimentului, pământul -corpului fizic. Când spiritul acţionează asupra gândului, acesta antrenează la rândul său sentimentul, iar sentimentul se aruncă la rându-i asupra corpului fizic, pentru a-l face să alerge, să gesticuleze, să vorbească. Deci, corpul fizic se mişcă sub efectul sentimentului, acesta este trezit prin gândire, iar gândul se naşte sub influenţa spiritului... Acest mecanism este acolo, în fiecare zi, sub ochii noştri: sub influenţa aerului, apa modelează pământul, îi dă forme, îl sculptează. Anumite locuri se acoperă de aluviuni, altele se macină şi sunt duse în mare, etc... La fel, prin spirit, prin gânduri, omul poate acţiona asupra corpului fizic, dar cu condiţia să aşeze aerul şi apa între cele două. Aici, aerul reprezintă sistemul nervos iar apa reprezintă sângele. Sistemul nervos reglează circulaţia sângelui în organism, iar sângele depune anumite elemente, ridică altele şi modelează astfel corpul fizic.

Se poate studia acest subiect în detaliu, dar acum vă indic câteva linii generale. Eul superior este ideea generală care mă interesează şi se poate trage

această concluzie: dacă fiinţa omenească ar şti să interpreteze şi să aplice în viaţa sa interioară acest proces natural, normal, al acţiunii soarelui asupra pământului prin intermediul aerului şi al apei, ea ar putea să realizeze mari transformări în sine şi în afară de sine. Iată în ce constă puterea gândului.

Trebuie să ştim, înainte de toate, că gândul nu poate exercita direct puterea sa în planul fizic. Trebuie să existe intermediari. Nu se ia jarul sau fiertura cu mâna, ci cu vătraiul sau cu o unealtă. Aşa se întâmplă peste tot. Braţul, dacă vrem să înţelegem ce este braţul, ei bine, este chiar intermediarul dintre gând şi obiect. Când iau această bucată de zahăr, cine acţionează? Gândul meu. Da, prin intermediul braţului, gândul a acţionat. Acum, să presupunem că gândirea mea rămâne inactivă... Iată, am braţul, dar nici un gând, nici o dorinţă nu îl împinge să ia această bucată de zahăr: ei bine, braţul meu nu o va ridica. În acest sens se poate vorbi despre **puterea gândului.**

Gândirea este mereu cea care îi face pe oameni să alerge sau să se oprească, care incită la război, la devastări sau la cele mai nobile acţiuni... Da, **gândul este activ, poate acţiona, dar cu condiţia să existe braţe care să-l susţină. Omul, la fel, este un executant, un braţ. Braţul omului este un simbol al omului însuşi,** ce reprezintă, la rândul său, un alt braţ. Da, **braţul este un rezumat al omului;** omul este un braţ pentru gând şi, poate că gândul este, de asemenea, un braţ pentru alte gânduri, din regiuni din ce în ce mai înalte, până la Divinitate, cea care foloseşte toate braţele, adică toate creaturile.

Iată de ce Ştiinţa Iniţiatică din toate timpurile a formulat ideea că tot ce vedem în natură -animale, insecte, copaci, munţi, lacuri, fructe, flori - nu sunt

decât gânduri cristalizate. Omul este un gând, o idee... Şi, pentru a putea cunoaşte acum care este gândul, ideea ce se află la originea unei creaturi, este suficient să studiem acea creatură. Dacă un om este perfect, înseamnă că ideea care i-a dat naştere este perfectă. **Fiecare gând se materializează: ploaia, caracatiţa, paharul, scorpionul, tigrul, au luat culoarea şi forma gândului ce s-a introdus în interior, un gând de cruzime, de răutate, de ură şi perfidie, de senzualitate.** Deci, fiecare gând, fiecare idee (chiar dacă cei doi termeni „idee” şi „gând” au un sens diferit) are o formă, o culoare, o dimensiune. De aceea, toţi Iniţiaţii văd şi întrevăd lumea ca o creaţie a gândului, o condensare a lui, a gândirii divine.

Când oamenii au gânduri şi dorinţe divine, deja aceste gânduri şi dorinţe se realizează într-o parte a universului, dar şi în însăşi fiinţa lor. Când oamenii sunt răi, răzbunători, cruzi, gândurile lor, dorinţele lor se realizează mereu sub o formă sau alta, într-o parte a lumii sau în ei înşişi. Acest fapt nu este vizibil imediat dar, într-o bună zi, totul se va vedea. De asemenea, mai trebuie să ştim că **toate plantele veninoase şi toate animalele sălbatice sunt alimentate, hrănite şi susţinute prin gândurile şi sentimentele rele omeneşti.** Da, veninul pe care ele îl conţin se distilează undeva şi se va întări nocivitatea acestor animale sau plante. În timp ce **gândurile bune, sentimentele bune ale tuturor creaturilor vizibile şi invizibile vor întări tot ce este bun, încântător şi parfumat în natură.** Deci, fără voia noastră, participăm la creaţie, cu tot ce are ea bun sau rău.

Ceea ce îi împiedică pe oameni să înţeleagă efectele propriilor gânduri şi sentimente este faptul că aceste efecte nu sunt imediate. Dar nu efectele imediate trebuie să vă convingă. Unii spun: „Pentru că nu vedem rezultatele, ne este imposibil să credem”. Dar Iniţiaţii, care şi-au dat silinţa să observe, să constate, să verifice tot ce se petrece în natură, ştiu că totul sfârşeşte prin condensare. La fel cum se produce cristalizarea sării. Priviţi un lichid în care un chimist a dizolvat o sare şi veţi spune: „Nu este nimic în acest lichid”, pentru că nu vedeţi nimic. „-Aşteptaţi, vă va spune chimistul, îl vom încălzi”. Şi, sub efectul căldurii apar cristale. Dacă se crează condiţii favorabile, sarea cristalizează. De asemenea, există multe lucruri în mintea oamenilor: dacă le creaţi condiţii favorabile, le veţi vedea materializându-se în acţiuni.

Acum, vă voi spune că gândul poate, de asemenea, să se întruchipeze în alt fel. De exemplu, cineva doreşte să pună, cu ajutorul gândului, sare în supă. După mine, v-am spus, este preferabil să-şi săreze supa luând sarea cu mâna! Dar, să presupunem că unii cunosc legile materializării gândului, aşa cum se practică la şedinţele spiritiste; atunci ei pot să materializeze o mână fluidică şi, cu aceasta deja condensată, dar invizibilă, vor căuta sarea şi o vor pune în supă. Gândirea este deci capabilă să atingă materia, dar într-un alt plan: trebuie să o înfăşurăm într-o materie mai densă, materia eterică; această materie eterică va atinge materia fizică, fiindcă ea aparţine aceleaşi regiuni şi, deci, ele au afinităţi.

Ca să poată acţiona asupra obiectelor sau fiinţelor, **gândul trebuie condensat.** Acest lucru este posibil: lucrând mult timp asupra unor creaţii mentale, adăugându-le chiar particule din propria lor materie,

oamenii ajung **să îmbrace aceste forme gânduri de materie psihică.** Anumiţi fachiri o pot face rapid, pentru că ei cunosc tehnicile ce permit materializarea unei forme gând, pentru ca ea să devină vizibilă şi tangibilă. Dar, ceea ce se poate obţine astfel nu este de un nivel spiritual prea ridicat. A transmite pudră prin gânduri sau a face să se materializeze fructe sau flori, bineînţeles că este fantastic, dar asemenea dovezi pot contribui la venirea împărăţiei Domnului?

Trebuie să ştiţi că Iniţiaţii nu se ocupă cu producerea unor asemenea fenomene. Ei o pot face, dar cunosc multe alte lucruri care îi determină să înţeleagă că acestea nu sunt activităţi economice, că ar pierde prea multă energie şi timp în zadar. Este atât de uşor să-ţi foloseşti mâna pentru a pune sare într-o supă!

Dar, spre ce se concentrează atunci Iniţiaţii? Spre alte activităţi mult mai importante. Ei lucrează pentru a produce transformări binefăcătoare în mintea oamenilor. Fiindcă, odată ce aceste transformări se produc în capul lor, mentalul va găsi mijlocul de comunicare cu sentimentul, iar sentimentul cu acţiunile..., şi astfel oamenii se vor îndrepta într-o direcţie bună. Iată deci o activitate mult mai utilă decât aceea de concentrare pentru ridicarea sau îndoirea obiectelor, deoarece, preocupându-ne cu acest gen de practici, nu vom realiza nimic în sufletul, în inima şi intelectul nostru, **ca să devenim mai buni, să ne instruim şi să ne îndreptăm spre Dumnezeu.** Anumiţi yoghini sau magicieni s-au oprit asupra unor fenomene de foarte mică importanţă, în timp ce adevăraţii înţelepţi îşi spun: „Este posibil, putem să o facem, dar pierdem mult timp şi energie, şi ce obţinem? Este atât de puţin! Nu merită osteneala. Ne

vom concentra energia lucrând în alte domenii care sunt de milioane de ori mai importante pentru viitorul omenirii”.

Este adevărat, eu sunt mirat când văd anumiţi fachiri, anumiţi yoghini, care s-au exersat în realizarea unor numere spectaculoase, ca să-i uimească pe toţi gură cască. Acela care posedă daruri psihice de excepţie, o capacitate de concentrare, o putere de gândire ieşite din comun, trebuie să le pună în serviciul cunoaşterii împărăţiei Domnului şi nu pentru exhibiţii de circ.

Deci, nici pe voi nu vă sfătuiesc să vă angajaţi în aceste exerciţii de magie. Această cunoaştere pe care o posedăm trebuie să o utilizăm într-o muncă ce merită osteneala şi care este de cea mai mare importanţă pentru viitorul omenirii. Şi pentru că ştiţi acum că, mai devreme sau mai târziu gândul se realizează, va trebui să sporiţi speranţa, curajul şi să nu aşteptaţi rezultate imediate. Dacă veţi aştepta şi urmări rezultate imediate veţi fi dezamăgiţi, descurajaţi, veţi abandona totul şi e păcat!

Deci, ce facem noi în Fraternitatea Albă Universală? **Lucrăm pentru a construi punţi.** Mai demult, v-am spus: sunteţi lucrători de Poduri şi Şosele. Da, **construiţi punţi între voi şi soare, între gândirea voastră şi materie,** şi cum această instalaţie este delicată şi complicată, ne trebuie mult timp. Dar odată terminată instalaţia, veţi vedea cum totul va funcţiona! Veţi apăsa pe un buton şi, ca într-o uzină, toate maşinile se vor pune în mişcare, dar cu condiţia ca totul să fie bine legat.

Priviţi un ceas: el are un arc ce pune în mişcare angrenajul, adică un sistem de roţi care, de la cea mai mică la cea mai mare, transmit mişcarea, acţionând

limbile. Arcul nu este legat direct de limbi, pentru că le-ar da acestora un impuls prea brusc. Între ele există intermediari, ca să controleze mişcarea, să o dozeze, să o regleze cu precizie. Astfel limbile pornesc... Vedeţi, aici apar intermediari între principiul care dă elanul, impulsul, şi organele care execută un ordin sau afişează un rezultat. Există încă multe mecanisme într-un ceas, pe care le veţi regăsi în organismul omului. Acela care observă şi judecă corect, va vedea acest mare adevăr în fizică, în chimie, biologie, geografie, istorie, în sociologie, în psihologie, peste tot...

Pentru ca pământul sau corpul fizic să se transforme, trebuie mai întâi să se stabilească comunicaţii cu lumea spirituală, cu Cerul, adică cu lumea Ideilor, despre care vorbea Platon, lumea arhetipurilor, care nu este altceva, pentru mine, decât lumea divină. Aceste căi de comunicare trec prin suflet: spiritul nu ajunge să atingă materia decât prin acest intermediar care este **sufletul, căruia îi corespunde în organismul omenesc sistemul nervos şi sistemul circulator.** Sistemul nervos este mai aproape de spirit, iar sistemul circulator este mai aproape de materie. **Sistemul nervos este analog aerului care alimentează focul, adică spiritul; sistemul circulator este analog apei care hrăneşte pământul, adică corpul fizic.** Trebuie să studiaţi aceşti doi intermediari, aerul şi apa cărora le corespund în planul fizic gândirea şi sentimentul.

Deci, în vârf se găseşte spiritul, care influenţează gândirea. Gândul este mai material decât spiritul şi este legat de sentiment. De exemplu, dacă vă gândiţi că un apropiat vă devine duşman periculos, vă veţi schimba sentimentele, nu-l veţi mai iubi. Invers, dacă o fiinţă pentru care nu aţi avut nici o trăire vă poate fi

benefică, deoarece Providenţa v-a scos-o în cale pentru binele vostru, veţi începe să o iubiţi. Sentimentul variază după natura gândurilor, de câte ori nu s-au constatat toate acestea. Şi când este acolo, sentimentul îl împinge pe om spre acţiune, deoarece el doreşte mereu să se exprime prin acţiuni. Vă gândiţi la o femeie; dacă nu aveţi nici un sentiment pentru ea, gândiţi doar că e drăguţă, amabilă şi o lăsaţi în pace. Dar, iată că apare sentimentul: dintr-o mişcare vă arătaţi întreprinzător. Sentimentul nu aşteaptă, el vă pune corpul în mişcare şi alergaţi să cumpăraţi flori, să îmbrăţişaţi persoana iubită. Când nu există sentiment, chiar găsind încântătoare persoana respectivă, veţi gândi: „Ah, nu, ea nu îmi spune nimic!” Dar imediat ce apare sentimentul, nu mai este acelaşi lucru; el se realizează imediat în materie, deoarece este legat de ea şi declanşează un întreg mecanism.

Să nu încercaţi niciodată să atingeţi materia prin gândirea voastră, nu veţi reuşi niciodată. Gândirea serveşte mai ales la cunoaştere, la înţelegere, la orientare, dar ea nu poate acţiona asupra materiei dacă nu se amestecă inima. Cât timp dorinţa şi sentimentul nu sunt trezite în voi, nu veţi face nimic. Veţi acţiona, poate, din anumite raţiuni, dar fără convingere, fără gust. Anumite persoane nu încearcă nici un sentiment acţionând ca nişte automate. În timp ce, dacă există sentimentul... Oh! Evident, aceasta nu vrea să spună că ne-am orienta mai bine. Adesea chiar mai rău, pentru că ignorăm motivul pentru care acţionăm, dar ştiu cel puţin că suntem împinşi şi alergăm direct spre ţelul propus.

Am lăsat de-o parte multe detalii, m-am oprit numai asupra esenţialului, pentru ca acesta să fie clar. Reţineţi, deci, că gândirea este o forţă, ce trebuie

corect înţeleasă. Cât timp nu aţi pregătit intermediarul, pârghia, braţul, să nu credeţi că gândurile vi se vor realiza, ele vor rămâne sus, în plan mental, plutind. Ele se vor înregistra, desigur, dar nu vor produce rezultate în materie, în timp ce, dacă le faceţi să coboare în sentiment, ele vor produce mereu rezultate.

Să luăm acum problema hipnotismului. Veţi da, de exemplu, cuiva o bucată de hârtie spunându-i: „Iată, este un trandafir, miroase-1, ce parfum are?” Şi el vă va spune ce parfum delicat are acest trandafir. Aceasta se întâmplă pentru că el se află într-o stare hipnotică, când gândirea se realizează instantaneu, dar nu în plan fizic ci în plan mental. Acest om v-a captat gândul. Gândul vostru, prin cuvintele ce le-aţi pronunţat, a format deja trandafirul în planul mental; şi cum omul nu mai este în planul fizic, el respiră cu un simţ mai subtil, în plan mental. Deci, el simte parfumul trandafirului, nu se înşeală. Sau, îi daţi cuiva apă spunându-i: „Iată, este coniac, te vei îmbăta”. El bea şi se îmbată. Ce s-a întâmplat? La fel, omul nostru este într-o anumită regiune şi în această regiune apa nu mai este apă, ci alcool. Aceasta arată că puterea gândului este absolută şi imediată, dar unde? în planul mental.

Ştiind aceasta, voi puteţi construi totul, puteţi realiza imediat totul, dar sus, nu în materie. Vreţi castele, parcuri, grădini, maşini, femei care dansează, păsări cântătoare?... Imediat, vor fi acolo. Dacă aţi fi clarvăzători, le-aţi vedea deja, pentru că ele sunt o realitate. Veţi spune: „Dar nu este nimic, nu le ating”. Da, pentru a le putea atinge, prietene, îţi vor trebui, poate, secole. Iată adevăratul înţeles al problemei.

Puteţi face tot felul de experienţe. De exemplu, suflă un vânt foarte neplăcut. Pronunţaţi câteva

cuvinte pentru a-l îndulci spunîndu-i: „Ce amabil eşti, ce blând eşti! Nu eşti rău, din contră, îmi placi”. Şi câteva minute după... Oh! Evident, nu vântul s-a schimbat, ci voi. Ceva în voi s-a schimbat şi vântul a devenit ca o mângâiere. Dar trebuie să ştim să pronunţăm câteva cuvinte, pe care uităm să le spunem pentru a ne autosugestiona. Veţi spune: „Dar când te autosugestionezi, toate devin minciuni, iluzii”. Nu! Acestea sunt creaţii. **Sugestiile sunt creaţii subtile;** antenele au sesizat ceva şi au transmis totul până la epidermă şi papile, adică până la celulele sensibile. Iată cum mulţi oameni pot fi sugestionaţi, chiar oameni normali. De câte ori nu sunt sugestionaţi oamenii, este de neînchipuit. Da, mulţimi întregi. Un om dotat cu o gândire puternică şi cu un creier puternic spune anumite lucruri şi toată lumea începe să simtă acele lucruri. Câte cazuri nu s-au văzut în istorie!

Iată, trageţi acum o concluzie. Lucraţi cu gândul, dar nu vă imaginaţi că gândul se va realiza imediat în planul fizic. Spuneţi: „Da, uneori este suficient să pronunţi câteva cuvinte pentru a te simţi imediat într-o altă stare”. Da, dar cum v-am explicat, acest lucru nu se produce în plan material ci doar în plan astral şi în plan mental; acolo aţi simţit ceva. Schimbarea poate surveni deci imediat, dar sus. Dacă sunteţi sus, imediat gândul vostru se va realiza.

în lumea fizică, de asemenea, gândul se poate realiza imediat. Anumiţi magi sau magicieni sunt capabili să facă să izbucnească furtuni sau să le liniştească, să provoace boli sau vindecări... Da, dar ei lucrează asupra intermediarilor, asupra „podurilor şi şoselelor”. Dar pe voi în orice caz nu vă sfătuiesc să vă lansaţi în exersarea puterii gândurilor voastre asupra materiei. Lucraţi cu puterea gândului, dar sus, cerând

cele mai bune lucruri pentru evoluţia voastră şi a întregii umanităţi. Acolo veţi avea mereu rezultate... Apoi, înarmaţi-vă cu răbdare şi aşteptaţi...

Credinţa mea, încrederea mea, nu sunt bazate pe vid, pe iluzii, ci pe ştiinţă. Tot ceea ce cred, tot ceea ce sper, tot ceea ce fac, este fundamentat pe cunoaştere şi puteţi şi voi intra liniştiţi în această cunoaştere. Dacă nu aveţi rezultate, nu trebuie să afirmaţi că tot ceea ce aţi învăţat este minciună, trebuie să vă revizuiţi instalaţiile, pentru a vedea dacă nu vă lipseşte o piesă, pe undeva. Este imposibil să vă puneţi maşina în mişcare fără anumite piese. Este imposibil ca ceasul vostru să vă arate ora exactă dacă înăuntru este praf: trebuie să-l daţi la curăţat. Deci, dacă ceva nu merge în voi, nu ştiinţa este cea care a greşit, poate fi cunoaşterea voastră, care nu este încă completă.

Odată ce aţi înţeles acestea, aveţi toate posibilităţile să creaţi. Fiindcă creaţiile spiritului sunt adevăratele creaţii. Nu le vedeţi? Nu are nici o importanţă; nu vă opriţi asupra problemei de a le vedea sau nu. Trebuie să ştiţi că sunt realităţi, asta e tot. Şi, crezând în realitatea lor, ajutaţi aceste creaţii să se încarneze mai repede în materie. Da, **dacă cunoaşteţi bine toate aceste adevăruri, puteţi uşura munca tuturor spiritelor luminoase din lume; destinul vostru este să participaţi total, conştient, într-o bună zi, la această muncă.** Dacă până acum aţi fost ineficienţi, înseamnă că nu aţi fost pregătiţi, intermediarii nu au fost la înălţime, deoarece nu aţi lucrat îndeajuns asupra lor, necunoscându-i; atunci, cum să lucrezi cu ceva necunoscut? Dar, cunoscând acum existenţa şi importanţa lor, prin puterea credinţei veţi putea lucra cu aceşti

intermediari şi, apoi vă veţi putea lansa în creaţii deosebite.

Deja **unii dintre voi încep să creeze, dar aceste creaţii sunt încă hibride, slabe, instabile, căci voi nu sunteţi deocamdată nici foarte convinşi, nici conştienţi, iar o parte din gândurile voastre hoinăresc aiurea... În** anumite zile deveniţi mai conştienţi, în acord cu idealul vostru divin, mai hotărâţi să vă puneţi în armonie cu el. Altădată spuneţi: „Bine, azi îmi iau liber, dar mâine vom vedea... Azi mai fac o concesie, dar mâine voi relua”. Cum doriţi, dar să nu vă miraţi dacă gândul vostru rămâne ineficient.

Vă întrebaţi, acum, cum se realizează contactul cu lumea spiritului? V-am vorbit, recent, despre antenele ce captează unde, vibraţii. La fel, omul posedă propriile sale antene spirituale. Dar, în timp ce antenele materiale de radio şi televiziune rămân fixe, antenele spirituale sunt mobile, extrem de mobile, fiindă sunt vii. Ele sunt comparabile cu o serie de diapazoane care, în funcţie de lungimea braţelor, vibrează la anumite lungimi de undă cu care sunt în rezonanţă, în afinitate. Puteţi face o experienţă: fixaţi pe suporţi mai multe diapazoane de lungimi inegale şi cântaţi la pian diferite note: do, mi, la... Ei bine, la fiecare notă veţi auzi un diapazon care răspunde: este cel care se află într-o afinitate perfectă cu unda care îi parvine. La fel se întâmplă şi cu oamenii. Dacă vor să capteze undele cerului, trebuie să-şi scurteze antenele; cu cât le va lungi mai mult, omul va primi unde mai joase, până în lumea infernului. Depinde de om să poată intra în contact, vibrând pe o anumită lungime de undă, funcţie de lungimea antenelor sale spirituale. Eu spun să lungim sau să scurtăm antenele, dar este un fel de

a vorbi; se pot folosi, de asemenea şi alte expresii care să definească posibilitatea omului de a se materializa sau spiritualiza. Cu cât se va materializa, cu atât va primi comunicări din regiuni inferioare; cu cât el se va spiritualiza, cu atât viaţa lui va deveni mai intensă şi el va putea capta undele Cerului. Aceasta depinde de el, în el însuşi existând toate posibilităţile.

Iată un teren interesant, imens, pentru toţi aceia care vor să devină adevăraţi creatori.

Reţineţi, deci, că gândul este atotputernic, dar în regiunea sa, adică în planul mental, pentru că fiind alcătuit dintr-o materie extrem de subtilă, el nu poate acţiona instantaneu, decât asupra unei materii la fel de subtile, modelând-o. Dacă vă doriţi un palat, un munte, un râu, un copil sau o floare, imediat acest gând se va realiza, se va materializa, dar în regiunea sa proprie. Pentru a se putea concretiza, trebuie ca el să coboare. Dar, cum gândul are mereu tendinţa de materializare, el coboară în planul astral, se îmbracă în veşminte puţin mai dense şi lucrează acolo. După câtva timp coboară în plan eteric, devine mai dens, până într-o zi când se va împlini în planul fizic.

Această activitate a vieţii noastre psihice este ideal sugerată prin imaginea soarelui, care nu poate acţiona asupra pământului, modelându-1, decât prin intermediul aerului şi al apei. Dacă veţi ajunge să înţelegeţi acest proces, veţi deveni capabili să faceţi minuni. Întreaga ştiinţă a magiei albe şi a teurgiei se află aici, conţinută în această imagine a celor patru elemente: soarele (focul), aerul, apa şi pământul.

Cap. 6 - Regăsiţi echilibrul dintre mijloacele materiale şi cele spirituale

Omul are enorm de multe posibilităţi în planul fizic, şi cu mult mai multe în domeniul psihic, dar cum nu s-a exersat niciodată, nu ştie să se folosesască de posibilităţile gândului. Câţi oameni nu întâlnim în viaţă, aflaţi într-o situaţie neprevăzută, care încep să se sperie şi să se plângă la tot pasul! Niciodată nu se întreabă dacă în gândirea lor, în spiritul lor, nu ar putea găsi elemente capabile pentru a îndrepta situaţia. Nu, ei încep să alerge să-şi smulgă părul, să plângă, să ia medicamente... să utilizeze arme şi, de aceea totul merge din ce în ce mai rău.

în faţa oricăror dificultăţi, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne concentrăm, să ne reculegem, să ne conectăm la lumea invizibilă ca să avem în sfârşit lumina şi să descoperim cum să acţionăm. Numai dacă îndeplinim această unică condiţie putem fi lucizi, organizaţi, eficienţi. Sigur, pot fi folosite şi mijloace materiale, dar nu trebuie început cu ele, ci cu cele psihice. Cum vreţi să rezolvaţi situaţia când sunteţi speriaţi şi fără direcţie? în acel moment toate condiţiile necesare complicării sau distrugerii lucrurilor sunt îndeplinite. Şi aceasta se întâmplă deseori, se acţionează în grabă, orbeşte, şi atunci când izbucneşte un incendiu, devii aşa de înspăimântat încât, în loc să te îndepărtezi de foc, te arunci în el!

Nu veţi putea găsi nici o soluţie fără lumină. Priviţi, de exemplu: sunteţi trezit noaptea de un zgomot, de ceva care a căzut şi s-a spart, sau de cineva care a intrat... V-aţi arunca în întuneric? Nu, pentru că ştiţi că ar fi imprudent. Primul lucru pe care-l faceţi este să aprindeţi lumina, ca să puteţi vedea şi apoi veţi acţiona. Ei bine, pentru orice situaţie în viaţă aveţi, mai întâi, nevoie să aprindeţi lumina, ca să vă luminaţi, adică să vă reculegeţi şi să vă concentraţi, pentru a şti

cum să reacţionaţi. Dacă nu aveţi această lumină, veţi merge în stânga, veţi bate la mai multe uşi, veţi încerca tot felul de mijloace care se vor arăta ineficiente. De ce? Pentru că acolo nu este lumină. Esenţialul este lumina; datorită ei se evită o mare pierdere de timp, de bani, se evită multe pagube.

Cei care au acordat importanţă vieţii interioare, gândirii, voinţei, spiritului, îi depăşesc pe ceilalţi în stăpânirea de sine, în putere, calm şi împlinire. Acestea sunt lucruri verificate, dar nu au fost niciodată studiate ştiinţific, toate acestea fiind lăsate pe seama psihologilor şi a misticilor. Ştiinţa oficială ar fi trebuit de mult timp să se ocupe de această problemă, pentru că tot ceea ce se întâmplă în om este prea important ca să fie neglijat. Ar fi trebuit să studiem prin ce mijloace înţelepţii, Iniţiaţii, au ajuns să triumfe în orice încercări, de ce lucruri s-au folosit ei, unde au putut găsi toate aceste elemente. Ei bine, nu s-au făcut nimic din toate acestea. Într-o zi, i se va reproşa ştiinţei că a lăsat această problemă la o parte.

Oamenii au în ei înşişi factori extrem de eficienţi: **gândul, imaginaţia, voinţa.**.. dar, cum ei au obiceiul să alerge, de preferinţă, spre mijloacele exterioare, evident că facultăţile lor psihice nu se vor dezvolta. Ei nu găsesc încrederea şi caută mereu ceva în exterior, ceva material, palpabil. „Gândirea, gândirea, dar am încercat, fără nici un rezultat”. De ce? **Presupuneţi că aveţi o slăbiciune fizică sau psihică: ca să o formaţi aţi lucrat aproape sute de ani, atunci cum vă puteţi imagina că în două minute o să vă descotorosiţi de ea?** Pentru ca acest lucru să se întâmple, vor trebui să treacă tot sute de ani. Există o justiţie în Univers.

în realitate, este bine să unim cele două mijloace, interioare şi exterioare, pentru a accelera lucrurile, dar munca trebuie începută imediat cu sufletul, cu spiritul şi gândul, şi apoi amplificată cu câteva elemente fizice, pentru a uşura procesul. Pentru moment, se întâmplă exact contrariul: ştiinţa face descoperiri, tehnica şi industria le aplică ca să facă să funcţioneze economia ţării. Astfel, în interesul economiei este otrăvită şi slăbită specia umană.

Credeţi că exagerez? Nu! **Se lucrează pentru progresul ştiinţei, dar nu şi pentru progresul umanităţii.** Pentru a întreţine focul în căminul vostru, trebuie să-i daţi combustibil. Ei bine, aici combustibilul pentru ştiinţă îl constituie chiar oamenii... Deci, intraţi în cuptoare! Iar focul continuă să funcţioneze datorită acestor victime. Peste cincizeci de ani nu va mai exista nici un om sănătos, şi când spun cincizeci, sunt generos. Vi se spune: „Luaţi asta, luaţi aceea”, şi aşa vă intoxicaţi. Dar eu vă spun: nu luaţi nimic, dar **mâncaţi corect, dormiţi corect şi. mai ales, gândiţi corect!** Ştiu că dacă aş vorbi secole despre acest subiect, puţini mă vor urma. Majoritatea vor spune: „Să recurgi la lumea interioară, la gând, ce mai înseamnă şi asta! Nu, noi ştim ce ştim!” şi vor continua să caute totul în exterior.

Da, se poate spune că din cauza tuturor aparatelor şi a maşinilor pe care ştiinţa le-a pus la dispoziţia lor, oamenii sunt pe cale să-şi piardă puţin câte puţin capacităţile, pentru că nu mai fac eforturi şi nici vreo muncă interioară. Niciodată ei nu vor câştiga nimic în acest fel, în realitate, mijloacele exterioare nu fac decât să-i slăbească, în timp ce, în interior forţele spiritului rămân somnolente, paralizate. În aparenţă există progrese în modul de viaţă, dar, în realitate, se

produce o slăbire a voinţei, a vitalităţii. De altfel, de câtva timp, anumiţi savanţi încep, în sfârşit, să se îndoiască de faptul că tot progresul tehnic contribuie, cu adevărat, la binele umanităţii.

în realitate, oamenii nu au înţeles niciodată adevărata raţiune a progresului tehnic. Toate aceste ustensile, aparate, maşini, mijloace de transport, există pentru ca oamenii să nu mai facă nimic - nici măcar să meargă - pentru că există maşini care fac totul în locul lor? Nu, aceste îmbunătăţiri au venit pentru ca ei să se elibereze de greutăţile materiale care îi strivesc, ca să se poată consacra, în sfârşit, activităţilor spirituale, divine. Iată adevărata semnificaţie a progresului tehnic: să elibereze omul, dar în vederea altor munci, cele spirituale. Altfel, este foarte rău; dacă omul nu mai are nimic de făcut decât să stea întins pe nisip sau pe iarbă, să consume sau să lâncezească în timp ce maşinile muncesc, va fi foarte rău pentru el. Trebuie înţeles că Inteligenţa cosmică a permis toate aceste progrese materiale pentru ca omul, degajat de sarcinile materiale, să se poată consacra activităţilor sublime.

Vreau acum să vă duc spre explorarea vieţii voastre interioare. Când apar greutăţi, griji, necazuri, spuneţi: „Voi îndrepta acest lucru, voi reîncepe să surâd, mă voi bucura, voi redeveni vesel”. Le veţi redobândi, dar cu condiţia să recunoaşteţi, mai întâi, că aveţi o asemenea posibilitate. Există momente în viaţă când vă simţiţi fericit, împlinit, nimic nu vă lipseşte... şi în momentul următor, deodată, aveţi impresia că sunteţi sărac, dezmoştenit. Veţi spune: „Da, pentru că înainte era o iluzie”. Ei nu, era o realitate, dar de o altă natură, o realitate pe care nu aţi apreciat-o. Acum, poate vă înşelaţi că vă lipseşte totul,

şi vă înşelaţi; sunteţi orbit şi nu vedeţi tot ce este în jurul vostru, în voi. Problema este să descoperiţi ce vă lipseşte, şi veţi vedea că în realitate acest ceva îl aveţi acolo, la îndemână.

Vă voi da o imagine: cineva, într-o mică mansardă se plânge că este sărac, abandonat, strivit. Eu îi spun: „Dar ştiţi cine era tatăl vostru, mama voastră, ce moştenire v-au lăsat? De ce rămâneţi închis aici? Priviţi aceste câmpii, aceste lacuri, aceste păduri, aceste case sunt ale voastre, mergeţi către ele”. El începe să le cerceteze şi ce descoperă? Că posedă lucruri măreţe! Nu ştia că este un moştenitor şi că toate aceste lucruri îi aparţin. Ei bine, acelaşi lucru se întâmplă când începeţi să exploraţi posibilităţile pe care le aveţi; ele ating infinitul, dar nu ştiţi, aici este problema. Evident, nu vă vorbesc de lumea exterioară. Lumea exterioară nu vă aparţine, bineînţeles, dar în interior totul vă aparţine. Da, universul interior vă aparţine, nimic nu vă lipseşte, totul este al vostru, mergeţi să vedeţi, umblaţi, vizitaţi pentru că sunteţi moştenitorii Tatălui Ceresc şi a Mamei Naturi. Cum puteţi gândi că sunteţi săraci şi lipsiţi de posibilităţi?

Sigur, eu nu spun că trebuie complet neglijată latura materială. Nu predic să abandonaţi totul pentru ca să meditaţi şi să vă rugaţi în permanenţă, aşa cum au făcut-o yoghinii sau anumiţi creştini asceţi care au urmat acest drum. Scopul nostru este diferit, sarcina noastră este diferită şi ea nu constă în a câştiga câteva persoane şi a le antrena pe un drum spiritual şi mistic, nu.

Sarcina noastră este să antrenăm lumea întreagă, dar nu putem antrena lumea întreagă pe un drum care era numai pentru câţiva. Şi, pentru că scopul nostru este diferit, metodele noastre, de asemenea sunt

diferite. **Faptul că nişte asceţi şi câţiva ermiţi au abandonat totul ca să se retragă în păduri şi deserturi, este de înţeles, dar să faci acum acelaşi lucru cu ţări întregi. unde fiecare să se găsească sub un copac sau într-o peşteră în rugăciune sau meditaţie, este lipsit de sens.** Cine ar munci? Cine s-ar ocupa de hrană, pentru a asigura un minim necesar? Ar trebui ca toţi să se pregătească să moară de foame sau de frig! Eu vreau să vă dau un sistem filozofic aplicabil tuturor, pentru ca toţi să câştige bani, să se căsătorească, să aibă o familie, dar în acelaşi timp **să aibă o lumină, o disciplină, o metodă.**

Problema este să punem la punct, concomitent, latura spirituală cu cea materială, deoarece ceea ce s-a încercat, în general, până acum a fost departe de acest ideal. Unii, ca să termine cu această lume, cu tentaţiile şi dificultăţile ei, mergeau să trăiască în singurătate şi meditaţii, în timp ce toţi ceilalţi erau implicaţi până peste cap în comerţ şi afaceri. **Trebuie. În acelaşi timp, să fim în lume şi să trăim şi o viaţă cerească.** La mine, aceste două laturi sunt armonizate şi această armonie trebuie să apară şi la voi, deoarece voi vă aflaţi, încă, în momentul în care, dacă vă veţi lansa în viaţa spirituală vă veţi periclita afacerile, iar dacă vă veţi preocupa de afaceri veţi primejdui viaţa spirituală. Ah, nu, avem nevoie de amândouă, şi se poate ajunge la aşa ceva...

Cu toate precizările pe care vi le ofer, voi simţiţi deja că viaţa voastră începe, în sfârşit, să prindă sens, să fie orientată, determinată, simţiţi că ştiţi încotro mergeţi. Deci, apare din ce în ce mai multă lumină şi în acelaşi timp bucurie şi fericire, fiindcă ele merg împreună. Atât timp cât vă veţi crede săraci şi

dezmoşteniţi veţi fi nefericiţi, dar, dacă veţi descoperi deodată în casa voastră comori ascunse, nu le veţi observa, acestea vă vor lăsa indiferenţi? Nu. Ei bine, acelaşi lucru se va petrece când vă veţi descoperi posibilităţile, bogăţiile, puterea voastră interioară. Astfel, surâsul va apare.

Cap. 7 - Forţa spiritului

Majoritatea oamenilor simte nevoia să se impună, să domine, de aceea caută puterea, forţa. Da, dar unde o caută? în maşini, în aparate, în arme, în tot ceea ce este exterior. Evident, în aparenţă ei o obţin; se pot impune, devin violenți, distrug. Dar, adevărata forţă nu se găseşte aici. Vă simţiţi puternici având bani, maşini, avioane, rachete, mitraliere sau bombe atomice? Nu, acestea sunt în afara voastră, iar dacă le veţi pierde, unde se va găsi forţa voastră? Dacă vă credeţi puternici cu ceea ce posedaţi, forţa voastră nu este decât o iluzie; în realitate, nu sunteţi capabili prin voi înşivă să duceţi o greutate mai mare, să aruncaţi mai departe o piatră sau să vă eliberaţi de anumite greutăţi şi suferinţe. Deci, forţa nu vă aparţine. Dispuneţi de mijloace exterioare, da, dar ce faceţi dacă le veţi pierde vreodată?

Iniţiaţii au înţeles demult că în loc să-şi petreacă viaţa căutând puteri pe care nu le vor avea niciodată cu adevărat, e preferabil să lucreze pentru a obţine adevărate puteri în ei înşişi. Iată cu ce lucrează, cu ce se exersează. Ei ştiu că adevărata forţă se află în interior, în acest eu interior care gândeşte, simte şi acţionează. De aceea, ei au stabilit reguli, au dat metode ca să poată permite manifestarea completă, perfectă, absolută a acestui eu, a acestei fiinţe care

dispune de tot: Spiritul. Şi, în spirit omul trebuie să caute forţa. Adevărata forţă se găseşte în spirit, în voinţa şi inteligenţa spiritului.

Să luăm un exemplu: toţi admiră un microscop electronic care poate mări un obiect de 100 000 de ori. Dar ei uită esenţialul: anume că nu pot vedea nimic fără proprii lor ochi, şi că, dacă nu ar avea ochi, toate microscoapele din lume nu ar servi la nimic. De ce să se minuneze continuu de instrumentele exterioare, când tot meritul, toată gloria trebuie să cadă asupra celui ce vede? Şi cine este cel care vede? Este spiritul, el vede prin ochii voştri; deci, nici ochii voştri nu reprezintă esenţialul. Esenţialul este această existenţă: spiritul. Dar nu se ţine seama de acesta, el este mereu neglijat.

Această atitudine greşită este o consecinţă a filozofiei materialiste care a rătăcit oamenii: i-a făcut să iasă din ei înşişi, pentru a-i duce să se piardă, departe, în pâcla materiei şi acum ei nu mai pot găsi adevărurile fundamentale care le-ar permite să-şi rezolve problemele.

Trebuie să înţelegeţi: tot ce se găseşte în afara voastră, nu vă aparţine; ne este împrumutat pentru foarte scurt timp, şi nu acolo se află adevărata forţă. Ea se află în Creatorul tuturor lucrurilor, adică în spiritul care se manifestă. Dovada este că imediat ce spiritul părăseşte corpul, chiar dacă omul posedă încă toate organele, nimic nu mai funcţionează; stomacul nu mai digeră, inima nu mai bate, plămânii nu mai respiră, creierul nu mai reacţionează. Dacă îl cântăriţi, vedeţi că el cântăreşte tot cât înainte, nimic nu este schimbat; dar, el este mort, pentru că acea existenţă vie care gândea, care simţea, a plecat. Ei bine, ea era esenţialul.

Esenţialul este viaţa, spiritul. Deci, de ce să căutăm ceea ce nu este esenţial? Se poate spune că singura diferenţă adevărată între un Iniţiat şi un om obişnuit este că Iniţiatul se opreşte direct asupra esenţialului. Iniţiatul caută spiritul, caută să-i dea toate posibilităţile de dezvoltare, îi evidenţiază conţinutul, bogăţiile.

Priviţi o celulă: ea este construită din membrană, citoplasmă şi nucleu. La fel, fiinţa noastră se compune din corp, suflet şi spirit. De aceea, în Ştiinţa Iniţiatică se poate considera corpul ca „tegumentul” sufletului; sufletul este asemenea citoplasmei, unde circulă forţe, energii, viaţă; şi, în fine, spiritul este asemenea nucleului, locul unde se găseşte inteligenţa care creează, ordonează, organizează. Nucleul creează în mijlocul citoplasmei, fiindcă citoplasmă serveşte de materie nucleului. Forţa se găseşte în nucleu. La fel, în noi este spiritul care vrea să se manifeste şi prin impulsul său să creeze noi forme, să modeleze materia. Dacă omul a ajuns la nivelul său actual de dezvoltare, acest fapt se datorează eforturilor pe care spiritul le-a făcut asupra materiei, pentru a se putea manifesta.

Când sunteţi inspiraţi, când simţiţi o forţă care vă determină să acţionaţi cu nobleţe, să-i ajutaţi pe alţii, să vă uniţi cu Sufletul universal, acesta este spiritul care se manifestă. Din contră, când vă simţiţi gol, descurajat, derutat, când sunteţi tentat să abandonaţi totul, înseamnă că materia a devenit preponderentă şi se opune eforturilor spiritului.

Ce puteţi face în acel moment? Faceţi apel la intelect pentru a îndrepta situaţia.

Intelectul, în om, este situat între spirit şi materie, sau mai precis, între spirit şi inimă, şi de aceea el

poate interveni. Când vede că materia a ajuns să domine, să blocheze impulsurile divine ale spiritului, intelectul poate intra în acţiune pentru a susţine spiritul, pentru a-i deschide porţile. Din interior, spiritul se manifestă mereu, dar omul nu este conştient şi nu ştie că îi poate uşura munca sau din contră, să se opună oferind mai multe posibilităţi materiei. Dacă Iniţiaţii au format şcoli, ei au făcut-o în scopul antrenării oamenilor, pentru ca ei să poată munci cu ei înşişi, să se domine, să se purifice şi să permită astfel manifestarea spiritului. Dacă omul nu ar avea nici o posibilitate de acţiune prin intelectul sau voinţa sa, Iniţiaţii nu ar fi făcut nimic pentru a-l îndemna să ia cunoştinţă de rolul său în Univers şi totul s-ar face, deci, fără participarea sa. Ori, omul are un rol de jucat în evoluţia creaţiei şi Dumnezeu ţine seama de existenţa sa. Dacă Dumnezeu a creat omul, a făcut-o pentru ca el să contribuie la realizarea unei lucrări cosmice.

Dumnezeu i-a conferit inerţie materiei, iar spiritului, impuls; omul este situat între cele două. El este îmbrăcat pe dinafară în materie, dar în interior este aruncat în intensitatea spiritului. El primeşte, deci, această dublă influenţă: când spiritul care se manifestă, când materia care vrea să-l prindă şi să-l aducă spre haosul primordial. Omul este obligat mereu să lupte şi, dacă nu este luminat şi activ, se lasă pradă inerţiei. Tocmai acest fapt se întâmplă cu unii, la care predomină materia, pentru că ei nu fac nici o muncă intelectuală, spirituală, divină; ei se transformă în mlaştini invadate de mormoloci, ţânţari, muşte, bălţi cu mirosuri urâte.

Discipolul care este luminat, ghidat, nu se opune spiritului, ci îi deschide toate porţile. Iar spiritul, care în

acel moment este rege, începe să lucreze în el pentru a armoniza totul, a înfrumuseţa, a ilumina, a vitaliza şi a trezi. Aceste transformări se pot face cu rapiditate, cu condiţia să se acorde prioritate spiritului. Materia nu ştie decât să înghită, să absoarbă, să mortifice, în timp ce spiritul ştie să organizeze, să vitalizeze, să însufleţească; el nu ştie decât atât să facă, şi de aceea, trebuie să i se dea întâietate. Câţi oameni nu au sfârşit prin a se pietrifica, deoarece au împiedicat spiritul să se exprime în ei!

Dar, să mergem mai departe. Deoarece toate puterile se găsesc în spirit, iar el se manifestă prin materie, nu putem concepe spiritul în stare pură, complet degajat de materie. Dacă există, spiritul pur nu aparţine Universului nostru, şi nu se poate cunoaşte regiunea în care se găseşte. În Universul nostru spiritul şi materia sunt legate şi tot ce vedem, tot ce atingem, este construit din spirit şi materie, combinate într-o formă sau alta.

Să luăm exemplul fisiunii atomului. Se presupune că materia produce explozia; nu, materia este numai forma care conţine, reţine şi comprimă spiritul care se manifestă ca foc şi căldură. Pentru ca explozia să aibă loc, trebuie ca spiritul să fie acolo, comprimat în materie, fiindcă materia singură nu poate face nimic, ea este doar un vehicul, un recipient. Dacă nu ar exista materie care să-l conţină, spiritul ar scăpa, pentru că este volatil. Savanţii se minunează de puterea materiei; ei nu au văzut că forţele care se degajă din ea sunt cele ale spiritului. Da, ele sunt închise acolo, un anume timp, ca să nu se piardă, în aşteptarea momentului când se vor putea manifesta. Dovada este că odată eliberate, aceste forţe nu mai pot fi recuperate; când spiritul a putut scăpa, este imposibil

să-l mai poţi prinde şi să-l întorci spre regiunile de unde a venit. Cât priveşte materia, ea este pulverizată, nu mai rămâne nimic din ea, pentru că puterea spiritului este atât de mare încât ea ar distruge şi materia, dacă i s-ar oferi posibilitatea.

Ce este un copac? Un rezevor, un fomidabil rezevor de energie care vine din soare. Este suficient să-l ardem ca să obţinem dovada. Când ardem un copac, nu facem nimic altceva decât să declanşăm un proces neîntrerupt de eliberare a energiei sub o altă formă, este acelaşi fenomen ca în cazul fisiunii atomului. Energiile care erau în copac se eliberează şi precum prizonierul care se eliberează cu zgomot de lanţuri şi lacăte, energiile lemnului izbucnesc, făcând să se audă un pârâit. Acest pârâit este eliberarea energiei solare; ea se eliberează sub formă de căldură ce poate fi utilizată. Şi, vedeţi, vaporii de apă, aerul şi gazele se duc sus; în focar nu rămâne decât puţină cenuşă, care este de fapt pământ şi al cărui volum este atât de mic în comparaţie cu cantitatea de apă şi de gaz care s-a eliberat. Iată deci, încă o probă că materia proteja spiritul închis în ea.

De unde vine energia pe care o eliberează copacul arzând? Ea nu se găseşte în lemnul propriu-zis, acolo este numai înmagazinată. Ea vine din soare. Materia nu poate produce forţe; forţa vine dintr-o altă regiune şi materia joacă numai rolul de menţinere şi conservare a sa.

Iniţiaţii, care au studiat în profunzime diferitele manifestări ale vieţii, au dorit să ofere oamenilor metode pentru a-şi putea regăsi **forţa lor primordială.** Căci, în timpuri imemoriabile, omul poseda această forţă, şi întreaga natură îl asculta. El a pierdut-o, lăsându-se antrenat în densitatea materiei,

şi acest fapt a fost denumit căderea. Fiinţa omenească a comis deci o greşeală; ea şi-a pierdut forţa, lăsându-se înghiţită de o materie mai densă, mai grosolană. Înainte, ea trăia de asemenea în materie, dar într-o materie eterică, mulţumită căreia ea făcea minuni. De aceea se spune în Biblie că Adam şi Eva trăiau în Paradis, în grădina Edenului, goi, în puritate şi în lumină, necunoscând nici boala, nici moartea.

Dar, încercând să pătrundă într-o materie mai densă pentru a o explora, oamenii şi-au pierdut uşurinţa, libertatea, nemurirea. Ei au început să sufere de boli şi moartea a pus stăpânire pe ei. Acum, după mii de ani, totul continuă: suferinţa, boala, moartea... Şi va continua până ce ei vor regăsi drumul care îi va conduce la restabilirea vieţii lor primordiale. Este ceea ce Iniţiaţii numesc „reintegrarea fiinţei", „întoarcerea la starea primordială de slavă". Iată întreaga filozofie a Iniţiaţilor. Ei ne spun: „Vă aflaţi situaţi între spirit şi materie, deci reflectaţi, studiaţi şi în fiecare moment al existenţei voastre observaţi ce este dominant în voi. **Dacă simţiţi că se trezesc gânduri şi sentimente care vă îngreunează, vă zăpăcesc, încercaţi să le neutralizaţi, în loc să le lăsaţi să vă antreneze.** Cei care se vor lăsa pradă materiei îşi vor pierde lumina, libertatea şi frumuseţea; în timp ce cei care reuşesc să se detaşeze de ea, conferind primul loc activităţii spirituale devin liberi, luminoşi şi puternici.

Forţa se găseşte în spirit. Deci, trebuie să pătrundeţi din ce în ce mai mult în voi înşivă, să vă reculegeţi, ca să atingeţi principiul divin din voi. Într-o zi, un izvor va începe să ţâşnească şi vă veţi simţi împliniţi, susţinuţi, inundaţi de forţe inepuizabile. Dar, dacă veţi uita de spirit, contând numai pe latura exterioară (bani, case, maşini, arme), atunci forţa,

adevărata forţă a spiritului vă va părăsi. De ce? Pentru că nu o susţineţi, nu vă gândiţi la ea, nu vă adresaţi ei, nu comunicaţi cu ea. Cu ceea ce vă rămâne din resurse vă veţi mişca puţin, dar nu veţi ajunge prea departe; vă veţi crede puternici încă, dar izvorul, sursa, se va opri din curgere, deoarece aţi rupt contactul şi atunci veţi vedea cât sunteţi de tari şi de puternici!... Veţi fi măturaţi, azvârliţi, veţi dispare!...

Majoritatea oamenilor nu pune preţ decât pe latura exterioară, dar oare pentru cât timp? în timpul vieţii au dobândit bani, arme, dar murind nu le pot duce cu ei şi cum pe pământ nu au lucrat să-şi întărească spiritul, când vor fi obligaţi să părăsească pământul nu vor mai avea nimic! Atunci ei încep să înţeleagă că a trecut vremea atotputerniciei lor, încep regretele, suferinţele şi acest lucru poate fi numit Infern. Ei încearcă apoi să revină lângă cei vii, încercând să vorbească soţiei sau copiilor, dar nimeni nu îi va auzi. Unii merg la şedinţele spiritiste şi intră în medium declarând: „Am dus o viaţă prostească, nu faceţi ca mine” şi nici acolo nimeni nu îi va crede. Într-o zi, ei se vor reîncarna şi vor trebui să reînceapă de la zero, deoarece hoţii le-au luat toate bogăţiile adunate.

Deci, vedeţi, deziluziile ce se pregătesc acelora care nu au cunoscut Iniţierea; îi putem compătimi! Dar, câte bogăţii nu posedă cei care au lucrat pentru a-şi cîştiga virtuţi, calităţi, capacităţi! Chiar dacă nu au nimic în exterior, ei sunt bogaţi în cunoştinţe şi forţe şi plecând de cealată parte ei iau cu ei aceste bogăţii. Deoarece ei au exersat aici pentru a le dezvolta, acestea le vor rămâne, nimeni nu va putea să le ia. Şi, chiar toate dorinţele ce le-au avut pe pământ vor găsi împlinirea din belşug, acolo. Cei care iubesc lumina şi culorile le vor putea contempla fără încetare. Pentru

cei a căror suflet este plin de muzică şi simfonie, stelele şi întreg universul vor cânta. Cei care visau la descoperirea secretelor creaţiei vor primi, în sfârşit răspuns.

Adevărata forţă se află în spirit, deoarece calităţile spiritului sunt, în mod particular, legate de forţă. Inteligenţa, înţelepciunea, puritatea vă dau mari puteri. La fel şi iubirea. Dacă aveţi multă iubire, veţi ajunge, de asemenea, să depăşiţi stările voastre negative: necazul, tristeţea, furia, ura... deoarece iubirea se aseamănă cu un alchimist care poate transforma totul. Dar, adevărata forţă se găseşte în adevăr, pentru că adevărul este domeniul privilegiat al spiritului.

Iisus a spus: „Căutaţi adevărul şi adevărul vă va elibera”. Ca să ne putem elibera, trebuie să deţinem adevărata forţă, pe care înţelepciunea singură nu o poate poseda; mulţi înţelepţi nu au ajuns să se elibereze. Chiar şi iubirea, numai ea singură, nu vă poate elibera în întregime. Numai adevărul o poate face, adică unirea înţelepciunii cu iubirea. Iată ceea ce ne învaţă Ştiinţa Iniţiatică. Dar, oamenii neglijază iubirea, înţelepciunea, imaginându-şi că banii îi vor elibera... Gândiţi-vă!... Banii îi vor aservi, deoarece le vor oferi toate posibilităţile ca să-şi hrănească natura lor inferioară, aruncându-se în plăceri, capricii şi chiar răzbunări, eliminându-i pe alţii, dacă aşa trebuie... Banii le vor deschide drumul ce duce direct în infern! Evident, dacă vor fi înţelepţi şi stăpâni pe situaţie, banii le vor permite să se elibereze şi să facă mult bine. Dar, daţi bani unor oameni slabi şi veţi vedea dacă se vor elibera. Poate o vor face în exterior, debarasându-se de vreun inoportun sau scăpând de persecuţiile altuia,

dar în interior nu vor scăpa de propriile slăbiciuni, vicii, sau frică. Ei vor călători, dar vor transporta cu ei toate relele. Adesea, oamenii cei mai bogaţi sunt cei mai puţin liberi, în timp ce oamenii săraci, dar inteligenţi, sunt mult mai liberi.

Ca să înţelegem mai bine, trebuie să punem de la început fiecare lucru la locul său şi tocmai aceasta facem într-o Şcoală Iniţiatică. Aici nu învăţăm zoologie, botanică, etnologie, geografie sau istorie, ci ştiinţa vieţii... Nu există nici o problemă pe care să o neglijăm. Există şcoli pentru tot felul de lucruri, dar unde putem învăţa ştiinţa de a trăi? Nicăieri. Iată, ne aflăm într-una din aceste şcoli rare, excepţionale, unde se învaţă ştiinţa de a trăi: cum să gândeşti, să simţi, să acţionezi. Din nefericire, foarte puţini îi înţeleg valoarea; ceilalţi vor înţelege când vor fi nevoiţi să părăsească pământul, dar va fi prea târziu!...

Pentru moment, oamenii sunt încă victima acestei filozofii materialiste, care îi ţine foarte departe de adevărata forţă. Şi ei slăbesc pe zi ce trece. Dar, veţi vedea, de acum înainte, în câţiva ani materialismul va fi exclus, gonit, blestemat în universităţi, în şcoli, în familii, peste tot oamenii se vor instrui în ştiinţa spirituală. Atunci, ei vor observa că s-au împotmolit vreme de secole şi toate aceste descoperiri tehnice şi ştiinţifice nu au fost un „progres” real. **Numai progresul spiritului este un progres adevărat, nimic altceva.** Scrieţi aceste cuvinte, căci veţi avea o formulă de lucru pentru viitor. Se fac din ce în ce mai multe descoperiri, dar cuceririle care se limitează la bunăstarea fizică şi la confortul material nu îi vor face pe oameni mai buni. Dimpotrivă, ei devin mai egoişti, mai pretenţioşi, mai bolnăvicioşi, mai vulnerabili şi în acelaşi timp mai orgolioşi, mai dezmăţaţi. Iată ceea ce

a adus „progresul” căci nu este vorba despre un progres al spiritului…

Progresul spiritului înseamnă să perfecţionezi creaturile, gândurile şi sentimentele lor, astfel ca starea lor de sănătate fizică şi psihică să rămână mereu pozitivă; dar pe moment progresul, sau aşa numitul progres, constă în deschiderea unor spitale, clinici şi puşcării, din ce în ce mai sofisticate! în loc să căutăm un remediu în spirit, îmbunătăţind mereu câte ceva, acolo în interior, toţi aleargă să caute în exteriorul lor. Nimeni nu se gândeşte să caute ceva în interior, nimeni, în afară de aceşti sărmani mistici, aceşti sărmani spiritualişti, dispreţuiţi mereu pe nedrept.

Da, adevărata forţă vine din interior, din spirit, adică din centru. Desigur, nu putem nega rolul unor elemente folositoare dispuse la periferie, dar acestea sunt mai puţin importante. Ce este autentic se găseşte în centru, în spirit; tot restul este mai mult sau mai puţin falsificat, amestecat, impur. Chiar aurul şi pietrele preţioase, care reprezintă tot ce poate fi mai pur în natură, trebuie să fie extrase din minereul lor. Tot ceea ce se găseşte departe de sursă este amestecat cu impurităţi, deci trebuie curăţat, decantat. Doar cei care merg direct la sursă pot bea apă de o puritate absolută.

Peste tot în univers, ca şi în om, se manifestă principiul vieţii şi al morţii. **Când viaţa vrea să se dezvolte, forţe contrare încep să se trezească pentru a o zdrobi, a o oprima, iar viaţa trebuie mereu să se apere. Peste tot nu vedem decât acţiune şi reacţiune.** Dacă omul nu se va supraveghea, este posibil ca puterea morţii să-l ducă cu ea. Câte lecţii nu se pot învăţa din acest adevăr!

Cineva vine să mă vadă, plângându-se că nimic nu îi merge, că este descumpănită, dezamăgită în faţa existenţei. Eu o privesc şi îi răspund destul de simplu: „Vi se întâmplă acest lucru pentru că **sunteţi înscrisă în ŞCOALA SLĂBICIUNII.** - Ce şcoală? Sigur, când am fost tânără am fost înscrisă la şcoală, dar acum nu mai frecventez nici o şcoală”. Eu îi răspund: „Ba da, sunteţi înscrisă la şcoala slăbiciunii”. Ea nu pricepe deloc şi atunci revin: „Iată, **în această şcoală a slăbiciunii nu se face nici un efort, nici un exerciţiu fizic sau spiritual, ne refugiem în fotoliu, în confort, în lene.** Poate este bine, minunat, dar ce se întâmplă în acel moment? **Mişcările interioare încetinesc intensitatea vieţii, a spiritului, gândirea se diminuează, iar latura negativă se strecoară aducând impurităţi şi lăsând urme de care nu ştiţi cum să scăpaţi.** Deci, **va trebui să trăiţi o viaţă intensă, eliminând toate murdăriile care vor să pătrundă înăuntrul vostru şi care vă pot provoca tot felul de tulburări.** Acum, înscrieţi-vă la **ŞCOALA FORŢEI,** adică **MENŢINEŢI ÎN VOI MEREU ACTIVITATEA. VIGILENTA. DINAMISMUL. CURAJUL. ENTUZIASMUL”.** Ştiind că cele două principii - al vieţii şi al morţii - sunt într-o luptă continuă, nu trebuie să cedaţi şi nici să lăsaţi forţele negative să vă invadeze şi să vă stăpânească. Pentru moment ne simţim bine lăsându-ne în bătaia vântului, dar apoi paralizăm: nici sângele, nici celulele, nimic nu mai vibrează pentru a lupta şi a combate şi atunci ne acoperă praful, mucegaiurile şi ciupercile. Când o roată se învârte în viteză, noroiul nu se poate depune, fiind aruncat; dar, când mişcarea încetineşte, noroiul se depune. Aţi înţeles? Găsim aici o filozofie şi o ştiinţă extraordinare. Deci, de acum înainte va trebui să faceţi

eforturi, deoarece voi singuri sunteţi interesaţi să nu vă lăsaţi pradă lenei şi moleşelii. **SUNT NECESARE EXERCIŢII PENTRU MEMBRE, PENTRU PLĂMÂNI, PENTRU GÂNDIRE, PENTRU SENTIMENT, PENTRU SUFLET, PENTRU SPIRIT. În** acele momente vă veţi afla într-o stare de vibraţie ce va arunca toate impurităţile şi aşa veţi continua timp îndelungat.

Vă repet de ani de zile: ***„ÎNSCRIEŢI-VĂ LA ŞCOALA FORŢEI, FACEŢI EFORTURI',*** căci **inerţia aduce cu sine moartea. Veţi verifica, într-o bună zi, cât de necesară este viaţa intensă.** Iată de ce **TREBUIE SĂ NE GĂSIM MEREU SUB SEMNUL ENTUZIASMULUI. SĂ NU RENUNŢĂM LA IUBIRE. LA IUBIREA SPIRITUALĂ,** căci **ea este cea care crează în noi o stare de emisie radiantă, îndepărtând tot ce este negativ şi întunecat.** Cei care se consideră inteligenţi şi înţelepţi gândind la inutilitatea iubirii şi bunătăţii şi-au semnat propria condamnare la moarte, la început la moartea spirituală şi în final la cea fizică.

Deci, trebuie să vă decideţi astăzi să înţelegeţi unde se află sensul vieţii, unde se găsesc sănătatea şi forţa. **Forţa se găseşte în activitatea spirituală.**

Cap. 8 - Câteva legi ale activităţii spirituale

Ceea ce contează în faţa Cerului nu **sunt** succesele pe care le obţineţi, ci **eforturile pe care le faceţi, deoarece numai acestea vă menţin pe drumul bun, în timp ce succesele vă împing adesea la pierderea propriei vigilenţe.** Chiar dacă nu aţi reuşit, dacă nu aţi obţinut nici un rezultat, nu înseamnă nimic: cel puţin aţi făcut un efort.

Deci, nu cereţi succesul, el nu depinde de voi, ci de Cer, care vi-l va da la momentul potrivit. Eforturile depind numai de voi, căci Cerul nu le poate face în locul vostru.

Aşa cum nimeni nu poate mânca în locul vostru, nici Cerul nu poate face eforturi în locul vostru; voi trebuie să le faceţi. Iar răsplata v-o dăruieşte cum vrea şi când vrea, în raport cu evoluţia voastră. Câţi sfinţi, profeţi, Iniţiaţi nu au părăsit acest pământ fără să reuşească! Cu toată lumina, integritatea şi puritatea lor, ei nu au reuşit să-şi împlinească idealul, ceea ce arată că succesul nu depindea de ei.

Adesea, unii dintre voi se neliniştesc: „Mă rog, meditez şi totuşi nimic nu se schimbă. De ce?” în realitate se produc mari transformări, dar ele sunt atât de subtile încât nu le puteţi vedea. Deci, regăsiţi-vă curajul. În Cărţile Sfinte se spune că Dumnezeu există şi vă este devotat. Toate eforturile pe care le faceţi lucrând asupra materiei voastre interioare, dominând-o, spiritualizând-o, pentru a deveni o prezenţă din ce în ce mai binefăcătoare întregii lumi, se înregistrează şi într-o zi veţi avea rezultate. Când? Este singurul lucru greu de ştiut, dar aceasta nu trebuie să vă preocupe, căci ***vouă vă aparţine efortul muncii, iar Cerul va trebui să determine când, unde şi în cefel eforturile voastre vor fi recompensate.***

De altfel, eforturile poartă în ele recompensa. După fiecare efort, după fiecare exerciţiu de gândire, viaţa capătă o altă culoare şi un alt gust. Cu adevărat, dacă Iniţiaţii încearcă o asemenea bucurie şi fericire în cel mai neînsemnat lucru, acest fapt se datorează muncii spirituale pe care ei au depus-o. Dacă nu ar fi depus acest efort, ei ar fi fost asemănători oamenilor obişnuiţi, blazaţi şi lipsiţi de elan. Aceştia au totul,

nimic nu le lipseşte, dar au pierdut gustul, deoarece în interior ei nu mai depun nici o activitate, sunt lipsiţi de o viaţă intensă.

Chiar dacă rezultatele vizibile nu apar imediat, trebuie să ştim că nimic nu este mai eficient decât această muncă. Dacă rezultatele se fac aşteptate, aceasta se datorează faptului că lumea spirituală, divină, este mai greu accesibilă decât lumea materială, dar noi nu trebuie să ne descurajăm. Dacă vom abandona nu vom avea nici cunoaştere, nici discernământ. Cât timp îi trebuie salatei să răsară?... Dar ca să crească un stejar?... Da, dar cât rezistă salata? Şi cât timp poate trăi stejarul?... În viaţa interioară întâlnim exact aceleaşi legi: dacă vreţi o salată - simbolic vorbind - o veţi avea foarte repede, dar tot atât de repede se va veşteji; în timp ce, dacă vreţi un stejar, va trebui să aşteptaţi mult timp, dar el va trăi sute de ani.

Deci, *lucraţi, acesta este secretul, fără să vă impuneţi termene pentru împlinirea* ***aspiraţiilor voastre spirituale.*** Dacă vă fixaţi o dată pentru obţinerea unui anume rezultat interior, învingându-vă unul sau altul dintre propriile defecte, nu veţi reuşi decât să vă tensionaţi şi evoluţia voastră nu va fi armonioasă. Deci, trebuie să ***LUCRAŢI. PERFECTIONÂNDU-VĂ FĂRĂ A FIXA TERMENE,*** gândindu-vă că aveţi în faţă veşnicia, şi că într-o bună zi veţi ajunge să atingeţi perfecţiunea dorită. Trebuie să vă opriţi numai asupra frumuseţii muncii efectuate, spunând: „Este atât de frumos, încât nu mă preocupă scurgerea timpului pentru a ajunge acolo”.

Mulţi spiritualişti gândesc că dacă au luat o anumită decizie lucrurile se vor desfăşura aşa cum o doresc ei, că instinctele se vor diminua iar

înţelepciunea şi raţiunea vor triumfa. Ei nu se gândesc că alte forţe s-ar putea trezi şi opune realizării proiectelor lor, iar în ziua când văd că nu au reuşit, aşa cum au sperat, şi în perioada de timp dorită, devin agitaţi, furioşi, îi asaltează pe alţii cu ambiţiile lor pierdute. Nu trebuie să ne lansăm în viaţa spirituală fără a-i cunoaşte legile, altfel rezultatele devin uneori mai rele decât în cazul în care am fi rămas cu preocupările obişnuite.

De altfel, ca modalitate generală, nu trebuie niciodată să ne angajăm într-o activitate spirituală fiind foarte siguri pe noi, deoarece această siguranţă poate declanşa alte forţe ce se opun realizării proiectelor noastre. Acest lucru ar fi trebuit remarcat. ***Vă angajaţi să faceţi ceva,*** *într-o zi anume şi la o oră fixată, dar nu mai aveţi nici un chef să o faceţi. Totuşi, în momentul în care v-aţi angajat eraţi sincer, decis să vă îndepliniţi programul. Deci, de acum înainte, nu mai promiteţi cu glas tare.* *NU VĂ MAI ANUNŢAŢI PROIECTELE TUTUROR. PĂSTRATI-VĂ PLANURILE ŞI DORINŢELE NUMAI PENTRU VOI. ŞI ATUNCI VEŢI ÎNTÂLNI MAI PUŢINE OBSTACOLE ÎMPOTRIVA REALIZĂRII PROPRIILOR PROIECTE. IATĂ O PROBLEMĂ FOARTE IMPORTANTĂ DE REŢINUT*

Discipolul nu trebuie să se angajeze în viaţa spirituală fără să posede în prealabil anumite noţiuni, altfel riscă să aibă surprize extrem de neplăcute. Putem compara fiinţa omenească cu un arbore. Da, asemenea unui arbore ea are rădăcini, un trunchi, ramuri pe care cresc frunze, flori şi fructe. *Cu cât arborele creşte, cu atât rădăcinile se afundă mai mult în pământ, adică cu cât fiinţa omenească se dezvoltă, cu atât mai mult instinctele încep să-şi facă simţită prezenţa: apar senzualitatea, furia, orgoliul...*

Trebuie să cunoaştem bine natura omenească şi să înţelegem că un anume mecanism declanşat într-o parte a fiinţei antrenează declanşarea altuia, într-o altă parte a ei. Veţi spune: „Dar atunci, dacă toate acestea nu fac decât să întărească instinctele, de ce se ne mai ocupăm de viaţa spirituală?” în realitate, **există mijloace pentru stăpânirea acestor forţe şi datorită lor se pot obţine mari realizări interioare. Este ceea ce se numeşte <u>alchimia spirituală</u>.** Da, câte lucruri nu sunt de cunoscut, ca să nu ne rătăcim pe acest drum!

Şi, chiar atunci când obţineţi o victorie, nu vă culcaţi pe lauri, fiţi şi mai vigilenţi, deoarece cealaltă parte vă poate ataca şi dacă vă lăsaţi surprinşi, puteţi pierde toate avantajele pe care le-aţi obţinut. Toate acestea reprezintă legi: cum totul se leagă, o mişcare greşită într-o anumită regiune provoacă o alta în regiunea opusă. De aceea, **atunci când un Iniţiat este ocupat cu o activitate ce implică multă lumină pentru omenirea întreagă, fără să vrea el trezeşte, excită cealaltă parte, cea a întunericului.** Dar, cum el ştie acest lucru, îşi va lua măsuri de protecţie. **<u>Trezirea forţelor întunericului, ostilitatea lor, nu trebuie să însemne renunţarea la activitatea pusă în slujba luminii</u>.** Dar, trebuie să ştim cum să ne ferim de moarte şi să continuăm munca până la victorie, învăţând în acelaşi timp să utilizăm greutăţile ca nişte stimulente.

Să nu uitaţi niciodată că în viaţa spirituală nu discipolul este acela care fixează termenii realizărilor. Adesea, când vede că cele mai înalte aspiraţii nu i se pot împlini, discipolul cade psihic sau devine iritat şi renunţă. Este păcat să renunţaţi pentru singurul motiv că succesele nu au venit la data propusă! Trebuie să

continuaţi în împlinire, în splendoare şi pace, căci numai astfel veţi ajunge, într-o bună zi, la perfecţiune.

Cap. 9 - Armele gândirii

Există tot felul de exerciţii care se pot face cu ajutorul puterii gândului. De exemplu, treceţi printr-o dificultate: în loc să vă lăsaţi doborât de ea, preluaţi-o, puneţi-o alături de toate posibilităţile voastre, şi începeţi să le comparaţi. Veţi vedea că dificultatea nu va rezista, va dispare în faţa măreţiei, intensităţii celorlalte realizări ale voastre. Da, învăţaţi să vă comparaţi necazurile şi tristeţile cu bogăţiile voastre, cu frumuseţea idealului vostru, cu viitorul ce vă aşteaptă, şi veţi vedea că nu va mai rămâne nici o urmă de necaz sau de tristeţe. *Iată o metodă eficace pe care trebuie să ştim să o practicăm:* ***confruntarea.*** Adesea, în viaţă se pot observa aceste dezbateri. Încet-încet, unul din cei doi, acela care nu se află în adevăr se va simţi în greşeală, se va face mic, va bombăni, va capitula. Iar adversarul său, care părea mai mic, mai debil, dar care se află în adevăr, va prinde putere şi se va redresa. De unde îi vin aceste forţe? Din faptul că se simte în largul său. Cu cât devine mai puternic, cu atât celălalt se simte mai neliniştit. La început, desigur, el ridică vocea, strigă pentru a-şi camufla tulburarea în faţa adevărului, apoi, dintr-odată se dezumflă ca o băşică.

Tuturor vizitatorilor inoportuni din lumea invizibilă care vin să vă tulbure spuneţi-le: „Veniţi, veniţi, pe aici, haideţi să vă arăt ceva”. Puneţi-i în faţa bogăţiilor voastre actuale şi a restului ce va veni în viitor. La început ei vor face pe grozavii, vor încerca să vă intimideze, dar curând nu va mai rămâne urmă de ei şi

astfel veţi observa că vă puteţi transforma şi puteţi ameliora multe lucruri. De ce nu vă exersaţi? Viaţa este plină de tot felul de experienţe ce trebuie trăite, nu te poţi plictisi, apar mereu lucruri noi şi interesante de învăţat, de verificat, de creat.

Dacă se prezintă în faţa voastră entităţi răufăcătoare ce doresc să vă convingă că vă găsiţi pe un drum greşit îmbrăţişând viaţa spirituală, atunci puneţi-i pe aceşti duşmani interiori în faţa frumuseţii şi profunzimii experienţelor trăite, reducându-i astfel la tăcere; ei vor pleca, lăsându-vă liniştiţi. Dacă vor reveni, menţineţi-vă aceeaşi atitudine, primiţi-i cu blândeţe, cu amabilitate: „Da, vă înţeleg argumentele, dar explicaţi-mi cum de am trăit aceste clipe sublime, înţelegând toate aceste adevăruri...” enumerând în detaliu realizările voastre. Ei vor rămâne complet derutaţi!...

Aceste entităţi s-au prezentat în faţa celor mai mari genii, artişti, gânditori şi filozofi, şi chiar în faţa celor mai mari sfinţi sau Iniţiaţi, pentru a-i zdruncina şi a-i face să renunţe la munca lor. Şi, adesea au reuşit. Nici măcar pe Iisus nu l-au cruţat! Amintiţi-vă de cele trei tentaţii din deşert. Dar, aţi văzut că Iisus nu s-a lăsat convins, el i-a răspuns lui Satan, citându-i mari adevăruri din Biblie, iar acesta a trebuit să capituleze.

Câte entităţi nu au venit şi în grădina Ghetsimani, tentându-l pe Iisus în ultimul moment, spunându-i: „Nu, tu nu eşti obligat să suporţi acest destin şi poţi scăpa de moarte. Haide, ai făcut destule până acum, crezi că acest sacrificiu merită? De altfel, priveşte cum sunt oamenii: ei te-au trădat deja, nu te-au apreciat. Mergi şi salvează-te, du-te!” Iisus era cât pe ce să cedeze tentaţiei. Dar, apoi şi-a revenit dintr-o dată, spunând: „Plecaţi! Eu am venit să-mi îndeplinesc

misiunea şi trebuie să-mi fac datoria!”, iar spiritele rele au plecat învinse. Dar, ce stări de nelinişte a trebuit el să depăşească!

Da, aceste spirite vin să tenteze întreaga omenire, nu numai pe voi, mari profeţi sau sfinţi pot cade pradă tentaţiei lor. Îndoiala, fiica de moarte, senzualitatea, orgoliul, iată câte tentaţii apar! **Mulţi sfinţi au trăit tentaţia orgoliului.** Duşmanul le spunea: „Formidabil, tu m-ai învins, ai o putere extraordinară, ai o voinţă de fier! Ai nişte arme formidabile!”, pentru că el aştepta tocmai acest răspuns din partea lor: „Ei da, te-am învins pe tine demone, sunt foarte puternic” lăsând astfel să se manifeste întregul lor orgoliu. Dar, cei care s-au instruit în Ştiinţa Iniţiatică, fiind vigilenţi, răspundeau: **„Nu eu te-am învins, ci Hristos care vieţuieşte în mine!”** Şi astfel ei au învins tentaţia.

Deci, întotdeauna trebuie să cunoşti răspunsul potrivit, să ştii să dai replica. Cuvântul „dialog” este acum la modă, **dar mereu au loc dialoguri interioare cu aceste entităţi inferioare... o adevărată ciondăneală!** <u>**Şi dacă veţi şti să răspundeţi, adică să faceţi o muncă adevărată cu ajutorul gândului, veţi fi învingători: dacă nu. veţi fi învinşi. Deci. Învăţaţi să răspundeţi, asemenea lui Iisus:**</u> **„Omul nu trăieşte numai cu o bucată de pâine, ci cu toate cuvintele rostite de gura Domnului”... „Să nu-l tentezi deloc pe Domnul Dumnezeul tău”... „îl vei adora pe Domnul Dumnezeul tău şi îl vei sluji numai pe el”**... Căutaţi aceste adevăruri, căci ele constituie adevărate arme pentru respingerea spiritelor răului. Găsiţi-le şi aruncaţi-le spre ele. Numai atotputernicul adevăr le poate învinge, căci ele nu i se pot opune.

II.

Dacă se întâmplă să fiţi asaltaţi de imagini care vin să vă tulbure, trebuie să ştiţi că aveţi posibilitatea să le schimbaţi, concentrându-vă asupra lor, dându-le alte forme, alte culori: astfel, ele vor dispare, cedând voinţei voastre.

Să presupunem că înainte de a adormi, în această zonă care este frontiera dintre veghe şi vis, vă vedeţi mergând pe un drum noroios sau vă găsiţi într-o pădure plină de primejdii, şi nu ştiţi ce să faceţi. Să lăsaţi să se deruleze aceste imagini, să le suportaţi cu seninătate?... În momentul adormirii vă găsiţi la frontiera dintre planul fizic şi cel astral, pe cale să pătrundeti în regiunea astrală, iar aceste clişee care încep să vă invadeze au un sens, ele vă prezic ceva, vă avertizează că drumul vostru va traversa anumite obstacole neplăcute. De asemenea, contrariul poate apare: vă vedeţi într-o minunată grădină, plină de flori, de păsări şi muzică, şi aceste imagini anunţă o perioadă bună pentru voi.

Dar, să revenim la cazul când imagini întunecoase vă învăluie. Deşi vă aflaţi pe cale să cădeţi în inconştienţă, puteţi păstra o anumită luciditate, reacţionând: vă forţaţi să pătrundeti prin gândire într-o regiune superioară, unde întâlniţi imagini luminoase ce încep să apară. Aceasta nu înseamnă că veţi schimba, cu adevărat, mersul evenimentelor; dificultăţile şi probele vă vor asalta, deoarece ele depind adesea de condiţii exterioare vouă. Dar, cum aţi schimbat aceste imagini în voi, aţi declanşat în forul vostru interior alţi curenţi, alte forţe care vă vin în ajutor. Nu veţi putea împiedica producerea evenimentelor exterioare, dar veţi putea remedia câte ceva în interior, pregătind în

voi anumite forţe ce vă vor permite să faceţi faţă evenimentelor.

Iarna este un anotimp plin de greutăţi dar, dacă aveţi cu ce să vă încălziţi, veţi parcurge cu bine această perioadă. La fel se petrec lucrurile şi în viaţa interioară, trebuie să fiţi conştienţi de ceea ce se întâmplă cu voi. Imaginile întunecoase şi senzaţiile penibile care vă asaltează sunt consecinţa faptului că trăim într-o lume traversată de tot felul de violenţe; este normal să primim contralovituri, nu ne putem opune. Este imposibil să schimbăm lumea, dar putem ameliora starea noastră interioară. Transformare lumii este problema Domnului, şi nu vom fi traşi niciodată la răspundere că nu am făcut-o. Dar, ceea ce ni se cere nouă este să ne hotărâm să transformăm măcar o singură creatură pe pământ, iar această creatură suntem noi înşine.

Deci, imediat ce simţiţi curenţi nocivi în interiorul vostru, nevoi primitive, grosolane, senzuale, în loc să vă lăsaţi mereu pradă lor, nefăcând nimic, crezând că nu se poate face nimic, trebuie să reacţionaţi. Când veţi ajunge să vă amelioraţi starea interioară, lumea întreagă va fi transformată, deoarece o vom vedea prin alţi „ochi”. De ce îndrăgostiţii văd mereu lumea atât de frumoasă? Pentru că în ei înşişi totul este frumos, poetic. Plouă, ninge, dar ei au întâlnire şi pentru ei soarele este pe cer, cerul este senin, păsările cântă, florile sunt mereu parfumate, pentru că în inima lor este o veşnică primăvară. Îndrăgostiţii constituie mereu o lecţie minunată pentru spiritualişti!

Adevăratul spiritualist are convingerea că gândul este o realitate şi că toate puterile se găsesc în gândire. Ştiind aceasta, el profită de toate momentele vieţii, pentru a lucra cu gândul său şi chiar în situaţiile

cele mai defavorabile, unde toţi sunt nefericiţi, oprimaţi, revoltaţi, spiritualistul ajunge să găsească lumina şi pacea. El se găseşte deasupra condiţiilor, în timp ce cei care nu ştiu să lucreze cu gândirea lor îşi petrec timpul plângându-se şi rămânând învinşi. Ei nu realizează că posedă un instrument ce îi poate aşeza deasupra condiţiilor şi în neştiinţa lor ei se limitează, slăbesc şi mor.

Omul are puterea să neutralizeze condiţiile, înainte ca acestea să poată acţiona negativ asupra lui. Dar, trebuie să lucreze ca să poată ajunge aici. Dacă aşteaptă fără să facă nimic, dacă aşteaptă o îmbunătăţire de la sine a lucrurilor, el va sfârşi, evident, strivit. Chiar şi cei mai mari Maeştri, când se reîncarnează pe pământ, trebuie, adesea, să înfrunte cele mai vitrege condiţii: privaţiuni, boli, persecuţii..., dar ei ajung să le depăşească, fiindcă au adoptat filozofia spiritului. Deci, de acum înainte, orice vi s-ar întâmpla, spuneţi: „Da, este adevărat, există condiţii vitrege, dar în interiorul meu am posibilitatea să declanşez curenţi adevăraţi, puternici, care vor aduce rezultate”. În acel moment, vă veţi situa deasupra lucrurilor, a condiţiilor, altfel veţi fi sub ele, şi veţi fi zdobiţi. Dacă, de acum încolo veţi gândi zilnic aşa, după o vreme, în toate împrejurările vieţii, chiar şi cele mai defavorabile, cele mai îngrozitoare, veţi ieşi mereu învingător. Pentru că, în interior, veţi şti să puneţi în acţiune forţe ce vor depăşi condiţiile.

Spiritul stă deasupra lucrurilor, şi când veţi ajunge să vă alăturaţi lui, să vă identificaţi cu el, veţi primi forţa, uşurarea, iluminarea. Dar, oare câţi oameni au acceptat această filozofie? Ei nu lucrează cu spiritul, aşteptând mereu condiţii bune, de aceea sunt mereu vulnerabili. Dacă se întâmplă să obţină câteva succese

şi să aibă puţină fericire, acest fapt se datorează ajutorului primit sau vreunei situaţii exterioare ce nu va dura prea mult, şi nu pentru că filozofia lor este adevărată.

Veţi spune: „Da, dar ne sfătuiţi să trăim într-o lume subiectivă!” Ei bine, da, cu adevărat noi începem explorarea lumii subiective. Dumnezeu a ascuns toate puterile în lumea subiectivă. Materialiştii nu posedă nici o putere conştientă în domeniul gândurilor şi al sentimentelor, pentru că ei se bazează mult pe lumea obiectivă, fizică, materială, pierzându-şi încrederea în posibilităţile lumii interioare; ei caută chiar să şteargă urmele acestei lumi.

Evident, există un pericol pentru spiritualişti: acesta este că, ştiind că pot modifica în ei înşişi curentul gândurilor şi al sentimentelor lor, schimbându-şi tristeţea în bucurie, descurajarea în speranţă, ei îşi imaginează apoi că pot, de asemenea, să schimbe cu uşurinţă lumea exterioară. Ah nu! Avantajul lumii subiective este acela că ea vă pune în contact cu forţele invizibile, subtile ale naturii. Această lume subtilă este o realitate, dar nu realitate concretă, materială; şi, fiind convinşi astfel de ceea ce simţiţi, veţi dori să-i convingeţi şi pe alţii, vă veţi pregăti mari dezamăgiri. Lumea obiectivă există, la fel şi cea subiectivă, dar trebuie să cunoaştem corespondenţele, relaţiile care există între ele, pentru a le putea adapta. Dacă lumea interioară devine totul pentru voi, atunci lumea exterioară sfârşeşte prin dispariţie; atunci vor apare toate anomaliile, iluziile, erorile, iar voi veţi deveni, pur şi simplu, de râsul lumii. Cât despre materialiştii care neglijează lumea subtilă, ei se descurcă, evident, mai bine în planul fizic, dar pe de

altă parte, îşi pierd posibilităţile de a deveni creatori în interior.

Adevăratul creator este omul care gândeşte; numai prin gândire se pot crea lucrurile. În planul fizic nu se crează, ci se copiază, se imită, se compilează. Adevărata creaţie are loc în lumea spirituală. Deci, chiar dacă comandă materiei, dirijând-o şi obligând-o să muncească pentru ei, materialiştii pierd împărăţia spiritului; ei se opresc la materie, coboară la nivelul ei şi pierd puterea de a comanda, adică îşi pierd forţa lor magică.

Iată de ce vă spun: dacă ştiţi să vă folosiţi mereu de voinţa, de gândul vostru, de spirit, pentru a vă modela toate impulsurile ce vă vin din interiorul fiinţei, veţi deveni creatori, veţi avea o putere formidabilă. Dar, să nu vă faceţi iluzii! Pentru că gândirea voastră vă ascultă, pentru că sunteţi capabili să faceţi o muncă de transformare interioară, să nu vă imaginaţi acum că planul fizic vă va asculta aidoma. Mulţi nu văd diferenţa şi îşi pierd capul pentru că au amestecat cele două lumi. V-am vorbit despre îndrăgostiţii care, atunci când doresc să se întâlnească, transformă iarna în primăvară. Această primăvară este cu adevărat vie pentru ei, în ei, în timp ce în exterior iarna este pe deplin stăpână. Dacă ei îşi imaginează că le ajunge doar întinderea mâinii pentru a face păsările să cânte, zăpada să se topească..., ei pot aştepta mult şi bine! Ei bine, tocmai acest lucru se întâmplă cu anumiţi spiritualişti..., ei îşi imaginează! Unii, chiar cred că, la simpla pronunţare a unor cuvinte magice, se va deschide un munte, ca în povestea lui Ali-Baba şi cei patruzeci de hoţi, şi nu vor avea de spus decât: „Sesam deschide-te”, găsind comori pentru a trăi în abundenţă până la sfârşitul vieţii. Nu, este mult mai

înţelept să muncească decât să aştepte în acest fel comorile.

Evident, dacă un discipol exersează zilnic pentru a se transforma şi a se înfrumuseţa interior, pentru a-şi îmbunătăţi gândurile şi sentimentele, curenţii pe care el îi crează pot ajunge să influenţeze materia fizică şi, în acel moment ea devine capabilă să producă fenomene obiective, pentru că totul este legat, vibraţiile, particulele, undele, emanaţiile se proiectează şi impregnează lumea obiectivă care poate deveni astfel strălucitoare şi luminoasă ca şi lumea subiectivă. Dar pentru a ajunge aici trebuie timp şi exerciţii!

Acordaţi importanţă spiritului, şi nu numai că veţi fi deasupra împrejurărilor, dar ele vor începe să se schimbe: pentru că împrejurările sunt inerte, neînsufleţite şi doar prin spirit, care este veşnic viu, le puteţi schimba. Viaţa nu rămâne pe loc, imobilă, ea animează fără încetare lucrurile. Folosiţi puterea sa de reînoire, determinaţi-o să intervină, dacă nu împrejurările vă vor bloca veşnic calea.

Cap. 10 - Puterea concentrării

Concentrarea constituie una dintre cele mai importante însuşiri într-un mare număr de activităţi zilnice. Graficienii, chirurgii, acrobaţii, etc ştiu bine acest lucru. Toţi se concentrează pentru a evita un gest greşit ce ar putea produce o catastrofă. Şi muncitorii au nevoie de concentrare, pentru a nu-şi tăia braţul sau piciorul lucrând la maşină. Câte accidente nu se produc din cauza unei neatenţii! Concentrarea stă la baza siguranţei, succesului! în general oamenii au înţeles-o şi ajung să o realizeze în profesia lor, dar în domeniul psihic, spiritual sunt încă

departe de a-i înţelege importanţa. Poate, din joacă vi s-a întâmplat să concentraţi razele soarelui cu o lupă, aprinzând apoi o bucată de hârtie... De ce nu aţi transpus niciodată acest fenomen în domeniul psihic pentru a înţelege că, odată concentraţi asupra unui punct şi menţinând timp suficient concentrarea, gândirea trebuie să aprindă - simbolic vorbind - anumite materiale? Lupa constituie deja un exemplu grăitor al puterii de concentrare, dar fizicienii au mers mai departe ajungând să pună la punct laserul. Lumina, având prin natura ei tendinţa dispersiei, i-a determinat pe specialişti să caute metode de a o concentra; şi când au reuşit toate acestea, s-au găsit tot felul de aplicaţii tehnice, medicale, strategice... Acum, s-a dovedit faptul că lumina fizică este atotputernică, dar de ce să nu credem, la fel, în atotputernicia luminii spirituale, a gândirii?

Unul din cele mai bune exerciţii de concentrare pe care vi l-am dat este meditaţia la răsăritul soarelui: vă concentraţi asupra soarelui fără să lăsaţi să intre în voi nici un alt gând şi rămâneţi aşa un moment mai lung, într-o atitudine sacră. Dacă o faceţi corect, în curând vă veţi simţi întăriţi, luminaţi, împliniţi. Şi dacă sunteţi suferind, puteţi contribui la ameliorarea stării voastre de sănătate proiectând razele soarelui asupra celulelor organului bolnav, adică raze de lumină, de bunătate, de vitalitate, de bucurie.

Da, puteţi să contribuiţi cu adevărat la ameliorarea propiei sănătăţi, mulţumită concentrării gândului. Desigur, unii vor considera că este timp pierdut. De ce să te mai concentrezi când există atâtea medicamente, pilule, remedii şi nu trebuie decât să deschizi gura. Ei bine, este un raţionament greşit, deoarece nu prin acest mod pasiv veţi ajunge să vă

dezvoltaţi, nici să declanşaţi forţe interioare puternice care vă vor putea aduce servicii şi atunci când veţi părăsi pământul.

Trebuie să ştiţi că un singur lucru este cu adevărat important pentru om şi acesta este capacitatea de concentrare asupra obiectelor divine. Această capacitate îi va permite acestuia să-şi continue cu uşurinţă drumul în veşnicie. Să presupunem că, părăsind această lume, veţi fi înconjuraţi de o atmosferă neagră, obscură, în care nu vă veţi putea să vă vedeţi nici prietenii, nici pe îngeri... Cine va veni să vă salveze din această singurătate şi obscuritate? Capacitatea voastră de concentrare asupra obiectelor divine. Această capacitate rămâne şi după moarte, pentru că ea nu provine din creier, ci din spirit, care este nemuritor.

Când omul îşi părăseşte corpul fizic, această capacitate persistă în spirit fiindcă spiritul gândeşte, simte, acţionează. El o face prin materia corpului fizic, iar când se eliberează de acesta, să nu ne imaginăm că el îşi pierde capacitatea de simţire, de gândire, de acţiune; din contră, din acel moment el devine puternic. De aceea, discipolul care s-a obişnuit să se concentreze asupra obiectelor luminoase va fi foarte puternic în lumea de dincolo; îi va fi suficient să se concentreze asupra Domnului sau asupra luminii, ca să poată îndepărta tulburările şi întunericul. Dar, dacă nu şi-a dezvoltat această putere pe pământ, el nu o va putea folosi în cealaltă lume. De aceea trebuie să vă obişnuiţi să vă concentraţi zilnic asupra celor mai înalte subiecte.

Spiritul este o putere formidabilă, dar nimeni nu crede în această putere, şi ştiţi de ce? Fiindcă am încercat un minut şi, la sfârşitul lui văzând că nu se

întâmplă nimic, ne-am spus: „De ce să mai pierdem timpul? Spiritul nu poate nimic, gândul este ineficace”. În realitate, nu s-a înţeles nimic. Trebuie să ştiţi că dacă gândul şi spiritul nu pot face nimic, acest fapt se datorează materiei care a devenit foarte dură şi opacă, iar pentru a reuşi să o schimbăm, adică să o facem sensibilă şi subtilă, ne trebuie mii de ani. Şi cum munca nu a început încă, materia opune o rezistenţă foarte puternică. Dacă omul ar fi lucrat în acest sens, corpul său fizic s-ar fi prezentat mult mai suplu, mai uşor de educat, mai permeabil gândului. Această muncă ar fi permis luminii, spiritului, să pătrundă în materie. Dar, pentru moment, realităţile fizice, condiţiile materiale rămân cele mai puternice, iar oamenii, induşi în eroare, se opresc asupra aparenţelor şi nu ştiu nici să vadă, nici să simtă în lumea spiritului, Cerul, Divinitatea.

Revenind la puterile concentrării, se povesteşte că în India există fachiri care, după ce au exersat mulţi ani concentrarea, ajung să acţioneze atât de puternic asupra **chintesenţei eterice (numită în sacrită „akasha”)** încât sunt capabili să producă germinarea seminţei văzând cu ochii: în câteva ore planta creşte, înfloreşte, rodeşte şi se pot consuma fructe coapte şi delicioase. Aceasta pare o imposibilitate şi totuşi este o realitate ce se poate uşor explica. Fachirii au lucrat asupra akashei, făcând-o să acţioneze asupra clişeelor conţinute în sămânţă, deoarece, fiecare arbore poartă în seminţele lui un fel de clişeu eteric ce reprezintă sinteza diferitelor sale caracteristici. Toate calităţile arborelui sunt astfel sintetizate în sămânţă, şi totodată înregistrate. Forma, talia, culorile, proprietăţile nocive sau curative există potenţial într-o sămânţă, dar pentru a le face să apară, trebuie să plantăm sămânţa, s-o

udăm, şi încet-încet natura însăşi, cu trecerea anilor, cu blândeţe, duce arborele la maturitate.

Dar, această evoluţie poate fi accelerată. Da, **dacă prin concentrare se ajunge la intensificarea forţelor luminii, ale căldurii şi ale vieţii ce vin din soare, din atmosferă, din pământ, pentru a alimenta mai rapid sămânţa altfel decât o poate face natura, se reuşeşte accelerarea procesului de creştere a plantei.** Vedeţi cât de clare şi limpezi sunt lucrurile! Deci, cel care ştie cum să folosească forţa akashică, acea chintesenţă ce conţine toate elementele de care planta are nevoie în procesul creşterii **(vitalitate, căldură, lumină, magnetism, electricitate)** intensifică această forţă care accelerează dezvoltarea clişeelor. De exemplu, dacă este vorba despre o sămânţă de mango, în câteva ore ne putem găsi în faţa unui arbore de mango încărcat cu fructe tocmai bune de gustat.

Dar, cel mai interesant lucru este să ştim că acelaşi proces există şi în plan spiritual; acolo, la fel, putem dezvolta mai repede, mult mai repede, anumite posibilităţi care există în noi. Chiar dacă nu facem nimic, aceste posibilităţi se vor dezvolta totuşi prin forţa lucrurilor, dar numai în câteva mii sau chiar milioane de ani şi este păcat să aşteptăm atâta timp. Există multe seminţe în noi, pe care Creatorul le-a depus, tot felul de germeni, adică **calităţi, capacităţi, daruri, care încă nu au apărut. Ele se aseamănă cu seminţele care nu au fost luminate, stropite, pentru moment.** Priviţi, în timpul iernii, chiar dacă pământul este plin de seminţe de tot felul, nici una nu creşte, deoarece lumina şi căldura nu sunt suficiente. Şi atunci ele aşteaptă... Dar, iată că odată cu venirea primăverii se produce, din nou, o concentrare de

lumină şi căldură, şi toate seminţele ce au stat ascunse cresc, germinează... Veţi spune: „Toată lumea ştie aceasta, chiar şi copiii”. Da, dar când aceste fenomene trebuie transpuse în domeniul spiritual, se observă o ignoranţă grozavă. Dacă veţi întreba: „Cum putem să vedem seminţele, calităţile pe care Dumnezeu le-a pus în noi, sunt ele ceva real?”, eu vă voi răspunde că trebuie să mergeţi mai aproape de soare. El le va încălzi şi le va face să răsară la lumină. Când vorbesc despre soare, înţeleg soarele spiritual, în primul rând, şi apoi pe cel fizic. Soarele lumii fizice este acolo, ca să ne poată arăta cum se petrec lucrurile în domeniul spiritual. Dar, cum oamenii nu cred în puterea soarelui spiritual, găsesc că nu au nevoie să meargă să se expună luminii şi căldurii sale, pentru a produce apariţia capacităţilor şi virtuţilor îngropate în ei. Nu este nimic de mirare dacă pe „pământul” lor nu creşte nimic. Ei rămân în întuneric şi frig, tremură şi sunt nefericiţi. De ce nu se apropie de soarele spiritual, de Dumnezeu, ca să poată avea bucuria de a vedea încolţind şi crescând toate aceste mici răsaduri în grădina lor?

De astăzi, încercaţi să învăţaţi să vă concentraţi, ca să declanşaţi o forţă spirituală, divină, puternică. Trebuie să începeţi de acum munca, dacă doriţi ca realizările voastre să continue, apoi, în lumea spirituală. Şi aşa cum v-am explicat, materia nu mai este aşa de densă acolo, nici opacă, ci o materie suplă şi docilă, ce se supune, luând forma, dimensiunea şi culorile gândului. Se poate face orice cu această materie subtilă.

Deci, luaţi concentrarea ca pe un exerciţiu extrem de important şi antrenaţi-vă zilnic cu subiectele cele mai spirituale. Veţi simţi repede efectele, deoarece în

loc să vă împotmoliţi în aceleaşi suferinţe şi greutăţi, veţi creşte din ce în ce mai mult, eliberându-vă, trăind o viaţă plină de armonie, de lumină, de pace.

Cap. 11 - Bazele meditaţiei

În general, la om, meditaţia constituie o obişnuinţă mai degrabă lipsită de forţă. Din când în când, atunci când apar dificultăţi, suferinţe sau probleme de rezolvat, omul devine gânditor şi reflectează pentru că trebuie să găsească o soluţie. Dar aceasta nu se poate numi meditaţie, este numai o reacţie instinctivă, naturală în faţa unui pericol sau a unei nenorociri. Da, în acel moment, instinctiv, omul care are nevoie de un refugiu se retrage în el însuşi şi începe chiar să se roage, să se întoarcă către o Fiinţă pe care a neglijat-o, deoarece până în acel moment totul se desfăşurase bine pentru el. Acum, el revine către această Fiinţă. O caută, deoarece îşi aminteşte că în copilărie părinţii îi spuneau că Ea este atotputernică, atotştiutoate, atotiubitoare; atunci el I se adresează, cerându-I ajutorul, în cea mai mare umilinţă, dar cu un sentiment de o putere extraordinară. Da, dar acestea sunt excepţii, cazuri speciale: un pericol, un război, o boală sau moartea.

în viaţa obişnuită, atunci când sunt liniştiţi şi fericiţi, oamenii nu-şi manifestă dorinţa de a se ruga sau de a medita şi nu consideră deloc util şi indispensabil acest exerciţiu, nu-i zăresc deloc importanţa. Când totul merge bine, ei gândesc că nu merită să se aventureze în zonele vagi şi nebuloase ale meditaţiei. Dar, la necaz, în greutăţi deosebite, când observă că nimic din ceea ce este concret şi material nu îi mai poate ajuta, ei caută în interior un sprijin, un

ajutor, un adăpost care să vină din regiunile celeste. Este bine, numai că acest ajutor ar fi fost găsit mai uşor dacă nu s-ar fi aşteptat ocaziile excepţionale când s-a recurs la ajutorul Cerului, dacă această meditaţie ar fi fost învăţată şi exersată zilnic. Nu este posibil să te cunoşti pe tine însuţi fără ajutorul meditaţiei, nici să devii propriul tău stăpân, nici să dezvolţi calităţi şi virtuţi. Oamenii rămân foarte slabi în viaţa lor interioară, în sentimentele lor, în dorinţele lor, neacordând un loc preponderent meditaţiei.

Sigur, nu trebuie să ne facem iluzii, este foarte greu să meditezi. Atât timp cât eşti angajat în preocupări materiale sau cufundat în pasiuni, nu poţi medita. Trebuie să căutaţi eliberarea interioară, pentru a vă putea proiecta gândirea spre atingerea Veşniciei. Am cunoscut oameni care meditaseră ani în şir, dar pierduseră vremea sau se tulburaseră uneori, neştiind sau nedorind să ştie că, pentru a medita, trebuie îndeplinite anumite condiţii. Atât timp cât nu sunteţi liberi în interior, nu veţi putea medita. Atâţia oameni înşeală, fură, beau sau se culcă cu oricine şi apoi „meditează”! Ei nu, nu este posibil, deoarece natura acestor activităţi nu o permite; ele reţin gândirea în regiunile inferioare.

Ştiu că, din ce în ce mai mult, meditaţia devine o modă, dar acest fapt nu mă bucură deloc, văzând aici cum o mulţime de nefericiţi se angajează într-un domeniu necunoscut. Cum vreţi să meditaţi, dacă nu aveţi un înalt ideal care să vă facă să ieşiţi din propriile capricii, din desfrâu, din plăceri, din dorinţe, pentru a vă conduce până la Cer?

Nu veţi putea medita înainte de învingerea propriilor slăbiciuni, înţelegând anumite adevăruri, şi

nu numai că nu o veţi putea face, dar va fi chiar periculos să încercaţi.

Unii închid ochii sau iau anumite poziţii, dar ce se petrece, oare, în interiorul lor? Unde se găsesc ei? Numai bunul Dumnezeu o poate şti. Dacă aţi putea intra în mintea lor, ca să vedeţi ce fac, veţi descoperi că ei dorm! Aceasta este meditaţia lor profundă!... S-a ajuns chiar până la prezentarea unor experimente publice de meditaţie! E ridicol. Ce meditaţie se poate face în faţa publicului? Uneori, acest lucru este posibil, dar trebuie să fii atât de avansat, de eliberat, încât, oriunde te-ai afla, să fi în stare să meditezi, căci spiritul îţi este legat, fără întrerupere, de lumea divină. Dar această iubire pentru lumea divină presupune o evoluţie excepţională, ceea ce nu este cazul cu cei care fac demonstraţii publice de meditaţie.

Dacă vreţi să vă faceţi o idee despre felul cum meditează majoritatea oamenilor, priviţi o pisică: ea meditează în faţa găurii şoarecelui timp îndelungat, da, meditează cum să prindă şoarecele. Da, aceasta este meditaţia, pentru majoritatea oamenilor: ei meditează asupra unui şoarece, pe undeva, dar un şoarece cu două picioare!...

Meditaţia nu este un exerciţiu aşa simplu, precum se bănuieşte. Trebuie să fii foarte avansat ca să meditezi, şi mai ales să ai o iubire formidabilă pentru lumea divină. În acel moment, fără să faceţi vreun efort, gândirea voastră este deja concentrată, şi meditaţi chiar şi fără voia voastră; gândirea voastră este atât de degajată încât ea este cea care, independent de voinţa voastră îşi vede de treabă.

Unii mi-au spus deja: „De ani de zile încerc să meditez, dar creierul meu se blochează, nu ajung la nici un rezultat”. De ce? Pentru că nu au înţeles că

fiecare moment al vieţii lor nu este izolat, ci este legat de toate momentele care îl preced, şi care poartă numele de trecut. Ei nu au înţeles că trecutul lor îi îngreunează, îi jenează, şi cum doresc imediat să mediteze, îşi forţează creierul, care se blochează. Nu este nimic de făcut... Niciodată nu s-au întrebat: „Vreau să meditez, dar trebuie să-mi pregătesc creierul şi organismul, să pun totul la punct, pentru a putea face aşa ceva”. Să presupunem că aţi avut o dispută cu cineva. A doua zi, când doriţi să meditaţi, trecutul apare dintr-o dată şi voi nu vă puteţi opri din reflecţie: „Ah, ah, câte mi-a spus..., dacă îl voi găsi, îi arăt eu lui!” Iată subiectul în jurul căruia se învârte meditaţia. Ce zgomot, ce dezordine! în loc să vă ridicaţi spre regiunile divine, atingeţi tot ce aţi trăit în trecut, defilând cu toate aceste amintiri… Da, un întreg cortegiu de figuri şi evenimente apar, care vă îmbrobodesc şi nu mai puteţi ieşi din ele. Aceeaşi poveste se repetă de-a lungul anilor şi, evident, rezultatele nu pot apare.

Omul poate deveni atotputernic, dar cu condiţia să ştie un anumit număr de lucruri în particular, şi să realizeze că fiecare moment al existenţei este legat de celelalte precedente. Acesta este sensul spuselor lui Iisus când sfătuia să nu te preocupi de ziua care va veni. Da,

fiindcă aranjându-vă viaţa încă de astăzi, ziua ce va veni, următoarea, vă va găsi liberi: veţi putea dispune cum doriţi de voi, concentrându-vă gândul asupra subiectului dorit, căci totul a fost aranjat, deja, din ajun. În timp ce, dacă nu aţi aranjat nimic, a doua zi veţi fi încurcaţi, alergând în stânga şi în dreapta, ca să remediaţi lipsurile şi erorile, trecutul, şi nu veţi fi

liberi ca să lucraţi în prezent, nici să creaţi ceva în viitor.

Deci, atunci când doreşte să mediteze, discipolul luminat se pregăteşte dinainte, se purifică, nu se încarcă cu tot felul de preocupări inutile, ci se străduieşte să obţină cea mai mare dorinţă de perfecţionare, pentru a putea ajuta pe alţii; el este un model, un exemplu, un fiu al Domnului, animat de dorinţa sublimă de a împlini voinţa Lui, aşa cum ne cere Iisus în Evanghelii. Dar, pentru a realiza prescripţiile lui Iisus, nu este suficient numai să doreşti, trebuie să şi posezi anumite cunoştinţe. Există mulţi oameni care doresc, dar care nu ajung la nici un rezultat, pentru că nu ştiu cum să procedeze. Cineva a lăsat deschis robinetul de apă sau de gaz, a uitat bebeluşul în baie, şi iată că în momentul meditaţiei îşi aminteşte!... Cum vreţi să mai mediteze?

Deci, trebuie să vă pregătiţi dinainte, şi când veţi fi liberi în corpul vostru, în gândurile şi sentimentele voastre, când în sfârşit aţi scăpat de această închisoare care este viaţa zilnică, veţi începe să vă ridicaţi interior: simţiţi că există o nouă viaţă, largă, vastă, profundă, şi deveniţi aşa de dilataţi, de încântaţi, încât vă aruncaţi într-o altă regiune... O regiune care în realitate este în voi înşivă: da, această viaţă divină curge în interiorul vostru, şi aţi ajuns, în sfârşit, preţ de o clipă, să trăiţi adevărata viaţă. Astfel, lumea divină începe să se trezească în voi, şi nu o veţi putea uita; aveţi cretitudinea că sufletul este o realitate, că divinul există, fiind populat de nenumărate creaturi. De unde vine această certitudine? Din faptul că aţi reuşit să creaţi forţe, încă necunoscute, forţe mult mai puternice şi mai benefice, în timp ce, înainte,

eraţi prins într-un angrenaj de puteri ostile, ce vă chinuiau până la nimicire.

Iată de ce întotdeauna Iniţiaţii ştiu şi ne învaţă. Meditaţia este o problemă filozofică, psihologică, un act cosmic de cea mai înaltă importanţă şi odată ce discipolul a gustat din savoarea acestei lumi superioare, convingerea i se întăreşte şi simte că facultăţile sale încep să-l asculte; când el vrea să-şi pună gândirea în mişcare, ea se declanşează, când vrea să o oprească, ea se opreşte ca şi cum toate celulele întregului organism s-au decis să se supună. Cât timp nu va ajunge la această stăpânire de sine, el va avea nevoie de ore şi ore pentru a-şi găsi liniştea, deoarece celulele continuă să se agite şi nu îl mai ascultă, spunându-i: „Te înşeli dacă crezi că ne sperii! Noi râdem de tine, nu tremurăm, nu-ţi purtăm respect, căci ne-ai arătat numai neştiinţă şi prostie”; şi astfel ele procedează după cum le taie capul. Cunoaşteţi toate acestea, nu-i aşa? Dar, sunt şi zile când ele vă ascultă pentru că, din întâmplare sau conştient, aţi mers mai sus, declanşând forţe superioare, câştigând autoritate; şi cum celulele recunosc ierarhia, ele ascultă de patron, de stăpânul lor.

De altfel, aşa se petrec lucrurile şi în viaţă. În servicii, în administraţie, în armată, fiecare îşi manifestă dorinţa de a urca pe trepte superioare, ca să devină director, preşedinte, şef de cabinet, general, pentru că în acel moment, cu epoleţii şi decoraţiile la haină, se va impune celorlalţi care se vor înclina în faţa lui. Chiar dacă este un imbecil sau un călău, acest lucru nu contează, lui i se va da ascultare. De unde vine acest simţ al ierarhiei? Nu oamenii au inventat ierarhia, căci ei nu au posibilitatea să inventeze nimic. Prin intuiţie, prin tatonare şi prin instinct, ei nu fac

decât să descopere ceea ce există deja în natură. Peste tot, în natură, există o ierarhie; în cer (stele, constelaţii), pe pământ (râuri, munţi, arbori, animale) şi chiar în om, totul este ierarhizat...

Ştiind foarte bine că pentru a deveni şef şi pentru a te impune celorlalţi trebuie să urci câteva trepte în plus, ar fi bine să se înţeleagă că lucrurile stau la fel şi în domeniul spiritual; trebuie să urci un grad în plus, pentru ca locuitorii care sunt în interior să te asculte. Este exact acelaşi principiu, funcţionează aceeaşi regulă. Iată ceea ce caută Iniţiaţii, ca totul în interiorul lor să li se supună. Ei nu cer să domine munţii, stelele, animalele sau oamenii, ci vor să se domine pe ei înşişi, să fie stăpânii corpului lor, gândirii lor, sentimentelor lor, lucrând ca să ajungă aici.

Toate exerciţiile spirituale, precum meditaţia, permit omului să scape din ce în ce mai mult din aceste capcane, obstacole, din aceste lanţuri şi închisori care l-au aservit complet lumii subterane. Câte fiinţe nu i-au căzut pradă!... Ele nu au fost luminate şi s-au lăsat rostogolite până în acea lume îngrozitoare, denumită Infern sau Diavol. Numiţi-o cum vreţi, dar ea este o lume reală în care mulţi sunt pe cale să se piardă, pentru că nu au vrut să se folosească de mijloacele de salvare pe care Ştiinţa Iniţiatică le învaţă. Ei se credeau foarte inteligenţi, dar în realitate erau doar orgolioşi şi încăpăţânaţi, şi iată unde au ajuns...

Singurul mijloc de a scăpa din aceste vârtejuri, nelinişti, îl constituie meditaţia. Dar, aşa cum v-am spus deja, pentru a putea medita, mai întâi trebuie să reglezi, să pui la punct câteva lucruri. De exemplu, când o mamă doreşte să facă o prăjitură, dacă copiii sunt prin preajmă, o strigă, se agaţă de ea, îi trag

masa şi ea nu poate face nimic. Ca să poată lucra, ea trebuie să-i pună în pat şi să-i adoarmă. La fel se petrec lucrurile și cu noi. În interior, avem copii, o groază de copii, este formidabil! Deci, trebuie să-i culcăm pe aceşti puşti exuberanţi, ca să putem face treabă, şi atunci când treaba este gata, revenim la ei şi le distribuim prăjitura!

Ca să putem medita, trebuie să cunoaştem natura muncii psihice. De exemplu, ne trebuie niciodată să cerem creierului să se concentreze brusc asupra unui subiect, căci celulele nervoase vor fi atacate, se blochează, şi apare durerea de cap. Primul lucru care trebuie făcut este să ne destindem, să rămânem pasivi cumva, observând această liniştire a celulelor. Desigur, fără un antrenament prealabil nu se va putea alunge aici aşa de repede, dar cu timpul, câteva secunde vor fi suficiente. Deci, la început trebuie să muncim cu blândeţe, cu pace şi iubire şi, mai ales să nu forţăm. Iată secretul unei meditaţii bune. Şi, atunci când simţiţi că sistemul vostru nervos este bine-dispus, bine reîncărcat (deoarece această atitudine pasivă permite organismului să-şi recapete forţele), atunci vă veţi putea orienta gândirea către subiectul ales.

Pentru ca să realizaţi acest lucru, în fiecare zi, fără oboseală, fiind mereu pregătiţi, activi şi dinamici, dispuşi să realizaţi lucruri mari, trebuie să ştiţi să vă purtaţi corect cu creierul vostru. Acest lucru este foarte important. Dacă vreţi să continuaţi ani în şir activitatea spirituală, de acum înainte fiţi atenţi să nu vă precipitaţi dintr-odată asupra unui subiect, chiar dacă îl iubiţi, chiar dacă îl aveţi la inimă, deoarece va apare o reacţie violentă. În**cepeţi blând, liniştit. Cufundaţi-vă în oceanul de armonie cosmică ca să vă extrageţi de acolo forţele. Şi, când vă veţi simţi**

încărcaţi, mergeţi, lansaţi-vă într-o lucrare la care să participe întreaga voastră fiinţă. Da, pentru că nu numai intelectul, ci întregul vostru corp, întreg poporul de celule trebuie mobilizat pentru a face munca spirituală.

Deci, în primele momente încercaţi să nu gândiţi, să aruncaţi numai o privire în forul vostru interior ca să constataţi că totul merge bine. Dar ocupaţi-vă la fel şi de respiraţie: **respiraţi regulat, nu vă mai gândiţi la nimic, simţiţi numai că respiraţi, aveţi numai conştiinţa, senzaţia că respiraţi... Veţi observa cum această respiraţie va aduce un ritm armonios în gândurile şi sentimentele voastre, în întreg organismul: acest fapt va fi binefăcător.**

Unii vor spune: „Dar eu nu ştiu ce este meditaţia şi nici nu doresc să ştiu; voi face sacrificii, voi fi milos, voi face bine altora şi aceasta ajunge”. Nu, nu este suficient, pentru că acţionând se pot încălca legi, se pot încurca şi distruge multe lucruri dacă nu se începe prin meditaţie. De ce? Pentru că numai meditaţia vă permite să aveţi o viziune clară a lucrurilor: **pe cine să ajutaţi, cum, în ce domeniu...**

Puteţi medita asupra multor subiecte: al sănătăţii, al frumuseţii, al bogăţiei, al inteligenţei, al puterii, al slavei... asupra îngerilor, arhanghelilor şi a tuturor ierarhiilor cereşti. Toate subiectele de meditaţie sunt bune, dar **cel mai bine este să meditezi asupra Domnului însuşi, ca să te impregnezi cu lumina şi forţa Sa...** şi să meditezi în scopul de a-L sluji, de a I te supune şi de a te uni cu El. Nu există meditaţie mai puternică şi mai binefăcătoare decât aceasta. Toate celelalte au ca mobil interesul, profitul, voinţa de a utiliza forţele oculte pentru îmbogăţire sau pentru aservirea celorlalţi. Iniţiaţii au înţeles că cel mai

avantajos lucru este tocmai acela de a nu căuta avantajul personal, ci de a căuta să devină servitorii Domnului. Restul nu este decât mai mult sau mai puţin magie neagră sau vrăjitorie. Iată de ce, fără să-şi dea seama, majoritatea ocultiştilor se bălăceşte în vrăjitorie. Deoarece ei se servesc de aceste forţe invizibile pentru a obţine avantaje, a domina, a subjuga femeile şi nu pentru a sluji Domnului. Vedeţi, deci câte grade şi grade există în meditaţie...

Evident, trebuie să începeţi meditaţia cu subiecte accesibile. Fiinţa umană este creată în aşa fel încât nu poate trăi normal într-o lume abstractă. Deci, la început trebuie să ne agăţăm de ceva vizibil, tangibil, apropiat, de ceva ce iubim. Ştiţi, este uşor să te concentrezi pe mâncare când nu ai mâncat de mult. Fără să vrei, te asemeni cu pisica, care se concentrează să prindă şoarecele. Nu este cazul să faceţi eforturi, totul vine de la sine. De asemenea, priviţi cum băiatul se concentrează asupra fetei pe care o iubeşte! Da, ore întregi, zile întregi. Pentru că o iubeşte, el nu are nevoie să facă eforturi. Ce meditaţie! El nu se poate smulge din vraja ei...

Deci, **începeţi meditaţia cu ceea ce iubiţi,** apoi o veţi lăsa deoparte dar începeţi cu ceea ce vă place, cu ceea ce vă tentează..., desigur alegând un subiect spiritual. Începând cu subiecte care vă plac, veţi dezvolta în voi mijloace şi metode de lucru putând abandona apoi aceste subiecte, dirijându-vă spre regiuni mai îndepărtate, mai abstracte. Evident, dacă începeţi prin a vă concentra asupra spaţiului, a timpului, a veşniciei..., nu veţi ajunge la mare lucru. Mai târziu, vă veţi putea concentra asupra vidului, a străfundurilor, a neantului, dar începeţi cu subiecte

mai accesibile şi înaintaţi progresiv către subiecte mai abstracte.

O repet, meditaţia cea mai măreaţă este aceea de a intra în comuniune cu Dumnezeu, de a te supune Lui, de a vrea să-L serveşti, pentru a deveni un instrument în mâinile Lui. În această fuziune, toate calităţile Domnului, puterea, iubirea, înţelepciunea şi imensitatea Sa se vor îndrepta spre voi şi într-o zi veţi deveni o divinitate. Unii vor spune: „Ce mare orgoliu este în dorinţa de a deveni o divinitate!” Dar, să citească evangheliile! **„Fiţi perfecţi, a spus Iisus aşa cum este Tatăl vostru Ceresc”. Nu există ideal mai înalt;** Iisus ni l-a dat, dar creştinii l-au uitat. Mulţi cred că este suficient să meargă din când în când să aprindă o lumânare la biserică, întorcându-se apoi acasă şi ocupându-se de gospodărie, crezând că aşa sunt buni creştini. Ce ideal formidabil! Datorită unor asemenea creştini este sigur că împărăţia lui Dumnezeu nu va veni curând... Ah, sărmană creştinătate, ce bine se observă aici faptul de a nu cere prea mult de la fiinţa umană, căci altfel orgoliul o va domina. Ei bine, eu sunt de o altă părere, trebuie să puneţi cel mai înalt ideal în inima, în sufletul şi în spiritul vostru, iar **acest ideal este să deveniţi un instrument absolut în mâinile Domnului, pentru ca El să gândească, să simtă şi să acţioneze prin voi.** Vă abandonaţi în voia înţelepciunii, a luminii, vă aflaţi în serviciul luminii, iar lumina atotcunoscătoare vă va conduce paşii.

Da, omul se află totuşi pe pământ, dar ce trebuie să facă el aici? Iisus a

spus... Vedeţi, mă refer mereu la ceea ce a spus Iisus. El a spus totul, de ce să mai inventăm noi ceva după el? A spus: „Să fie pe pământ precum în Ceruri”.

Da, acest lucru înseamnă că pământul trebuie să fie o reflecţie a Cerului. Iar acest pământ este corpul nostru fizic. Deci, **după ce aţi muncit ca să atingeţi vârful, trebuie să coborâţi pentru a organiza totul în corpul fizic.** Nemurirea este sus, lumina de asemenea, armonia, pacea, frumuseţea, tot ceea ce este subtil se află sus; şi, tot ce se găseşte sus, trebuie să vină să se încarneze în planul fizic. **CEREŢI SĂ DEVENIŢI SERVITORII DOMNULUI ŞI, ÎN ACELAŞI TIMP, <u>LUCRAŢI CA SĂ FORMAŢI ÎN VOI ACEST SCOP CE SE NUMEŞTE CORPUL LUMINII. CORPUL SLAVEI. CORPUL NEMURIRII. AL LUI CRISTOS.</u>** Acest corp este menţionat de asemenea în Evanghelii, numai creştinii nu s-au oprit asupra Evangheliilor, nu le-au aprofundat, fiindcă nu îi interesează, dar toţi se consideră creştini buni, fără excepţie.

Veţi spune că a te ocupa de pământ nu constituie un ideal extraordinar, în timp ce hinduşii... Da, hinduşii, budiştii, nu caută altceva decât părăsirea pământului, acest pământ al suferinţei, al războaielor, al mizeriilor... Ştiu, aceasta este filozofia lor, dar aceasta nu este filozofia lui Cristos. **FILOZOFIA LUI CRISTOS ESTE ACEEA DE A FACE SĂ COBOARE CERUL PE PĂMÂNT, ADICĂ DE A REALIZA ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU ŞI DREPTATEA SA. Iisus lucra pentru această împărăţie şi a cerut şi discipolilor săi să lucreze la fel. Deci, tot aşa trebuie să lucrăm şi noi începând cu corpul nostru fizic.** Iată adevărata filozofie. Nu mă interesează ceea ce au înţeles alţii.

„Fie ca voinţa ta să se facă pe pământ precum în Cer”... Dar, unde sunt muncitorii? Oamenii au o altă filozofie în mintea lor, de aceea ei vor reveni pe acest pământ până ce vor face din el o grădină a Paradisului. În acel moment ei îl vor părăsi, mergând pe alte

planete, lăsând pământul animalelor, care vor evolua şi ele la rândul lor. Sunteţi miraţi, nu-i aşa?... Oamenii au fost trimişi pe pământ ca muncitorii pe un şantier, dar ei nu-şi fac griji şi, în loc să muncească, se amuză. Nu trebuie să ne uităm datoria, **TREBUIE SĂ NE GÂNDIM ZILNIC LA TRANSFORMAREA PĂMÂNTULUI ÎNTR-UN PARADIS,** apoi, Domnul se va pronunţa, spunând: **„AŢI FOST MUNCITORI BUNI PE OGORUL MEU, DECI INTRAŢI, MUNCITORII MEI, ÎN ÎMPĂRĂŢIA BUCURIEI ŞI** A **SLAVEI MELE".** De asemenea, în Evanghelii Iisus vorbeşte despre muncitorii care au fost trimişi să lucreze pe un ogor. Ei bine, noi suntem aceşti muncitori. Ce am plantat? Unde am lucrat?

Voi cunoaşteţi parabola servitorilor şi a talanţilor. Este aceeaşi idee. Servitorul a fost pedepsit, deoarece şi-a îngropat talanţii. Acest servitor rău îi reprezintă pe cei care nu au făcut nici o muncă, care se amuză, care nu se gândesc decât să se îmbogăţească şi să trăiască mai bine pe pământ. Aceasta nu are nici o legătură cu filozofia lui Cristos. Noi am fost trimişi pe pământ pentru a face o anumită lucrare, şi apoi Domnul ne va oferi tot, întreg universul ne va aparţine. De aceea, atunci când văd cum mulţi oameni care îşi spun spiritualişti, ocultişti, mistici întrevăd existenţa lor pământeană, acest fapt mă întristează. Ei se căsătoresc, fac copii, dau recepţii, mănâncă şi beau la fel ca oamenii obişnuiţi. Ce fac ei cu lucrarea pentru care au fost trimişi pe pământ? Nimic. Şi voi, la fel, intraţi în voi înşivă şi veţi vedea că ceea ce faceţi nu are nici o legătură cu filozofia lui Cristos.

Iată, v-am oferit astăzi DOUĂ DINTRE CELE MAI BUNE METODE DE MEDITAŢIE: **cum să vă consacraţi în întregime serviciului divin şi cum să realizaţi,**

să materializaţi pe pământ tot Cerul care este sus. Sensul vieţii este conţinut în aceste două activităţi, iar ceea ce se găseşte în afara lor are o semnificaţie, desigur, dar nu o semnificaţie divină. Dumnezeu a creat omul după chipul său. El 1-a creat ca să devină asemenea Lui. Dacă nu mă credeţi, mergeţi să-L întrebaţi. Toată viaţa mea am căutat ce există mai deosebit şi am găsit. Dar „a găsi” nu înseamnă că trebuie să încrucişezi apoi mâinile şi să nu mai faci nimic. Dimpotrivă, în acel moment trebuie să începem să lucrăm, pentru că ceea ce am găsit trebuie să realizăm şi aici pe pământ, aşa cum există deja în înalt. Nu este suficient că am realizat destule lucruri în gândul nostru. Trebuie să le realizăm şi în planul fizic, şi acest lucru este mult mai greu, şi de mai lungă durată.

Evident, ar mai fi încă multe lucruri de adăugat, dar ajunge pentru astăzi. Trebuie să înţelegeţi importanţa meditaţiei şi mai ales faptul că pentru a obţine rezultate trebuie să veghem asupra gândurilor, sentimentelor şi acţiunilor noastre, adică asupra întregului nostru mod de viaţă, începeţi prin a medita asupra unor subiecte simple, accesibile, ajungând încet-încet la subiectele cele mai înalte şi, într-o zi nu veţi mai lucra decât pentru a deveni un instrument în mâinile Domnului, pentru a realiza Cerul pe pământ. Nu există ceva mai grandios, mai divin. Aceasta este împlinirea tuturor legilor divine, a întregii înţelepciuni.

Să nu uitaţi niciodată că prin meditaţie aveţi toate posibilităţile să oferiţi o deschidere eului vostru interior, această fiinţă misterioasă şi subtilă astfel ca el să poată ieşi să se dezvolte, să arunce o privire în spaţiul infinit, să înregistreze toate minunăţiile şi să le realizeze apoi în planul fizic. Evident, în marea

majoritate a timpului, ceea ce vede, ceea ce contemplă această fiinţă din noi nu ajunge până la conştiinţa noastră, dar repetând des aceste exerciţii, încet-încet, descoperirile pe care ea le face vor deveni conştiente; şi iată cum apare o comoară ce se va instala în voi şi va rămâne veşnic în posesia voastră.

Trebuie să prindeţi gustul meditaţiei, astfel ca ea să vă pătrundă în gândire, în inimă, în voinţă ca o nevoie, ca o plăcere, fără de care viaţa nu mai are nici savoare, nici sens. Trebuie să aşteptaţi cu nerăbdare acest moment, când veţi merge în sfârşit să vă cufundaţi în veşnicie şi să beţi din elixirul vieţii nemuritoare. Nu văd încă în voi această bucurie şi această nerăbdare. Trebuie să vă asemănaţi cu beţivul care nu se gândeşte decât la vin, şi în momentul meditaţiei să vă spuneţi: „în sfârşit, sufletul meu, spiritul meu, inima mea vor putea îmbrăţişa universul întreg cel puţin pentru câteva clipe, găsindu-se faţă în faţă cu imensitatea”.

Dumnezeu a oferit posibilitatea fiecărei fiinţe create să găsească hrana care îi convine. Priviţi, numai, animalele; există nenumărate specii: insecte, păsări, peşti, mamifere... şi pentru fiecare natura a pregătit o hrană diferită, adaptată special. Cum se face că numai oamenii nu găsesc ceea ce au nevoie? Desigur, fiecare ştie unde să găsească hrana fizică. Dar pentru hrana psihică, spirituală, oamenii nu mai ştiu cum să se descurce. Şi totuşi, la fel, ea este distribuită peste tot în univers, trebuie numai să cunoaştem regiunea unde se găseşte lucrul căutat.

Dacă vă veţi aventura într-o regiune mlăştinoasă, infestată de ţânţari, de viespi şi de şerpi, e evident că pe ei îi veţi întâlni. Dar, ca să întâlniţi vulturi, trebuie să mergeţi la munte. Vreţi să contemplaţi frumuseţea,

aflându-vă într-o mansardă? Trebuie să ieşiţi, să vă plimbaţi în pădure, într-o grădină sau pe malul mării. Dacă vreţi să vă instruiţi trebuie să mergeţi la universitate sau într-o bibliotecă. Pentru fiecare lucru trebuie să găsiţi regiunea care îi corespunde. Acest lucru este valabil şi în plan material şi în plan spiritual. De aceea, discipolii unei Şcoli Iniţiatice consacră zilnic un anume timp meditaţiei, vizitând regiunile lumii invizibile, deoarece ei ştiu că vor putea găsi acolo tot ceea ce le trebuie pentru echilibrul, înălţarea şi avansul lor spiritual.

Veţi spune: „Dar cum să găseşti aceste regiuni? Cine poate să ni le indice? Cel puţin, în planul fizic există cărţi de geografie cu hărţi şi informaţii, există atlase, enciclopedii... Dar cum te poţi orienta în lumea invizibilă? Ah, iată exact ceea ce nu ştiţi! în domeniul psihic se produce un fenomen analog cu cel care permite unui radiestezist să găsească, de exemplu, o persoană cu ajutorul unui „martor” (un fir de păr sau o haină ce a aparţinut persoanei respective). Radiestezia este bazată pe legea afinităţii. În cazul nostru, **ceea ce serveşte drept martor este gândul vostru, care prin afinitate va întâlni în spaţiu elementele ce îi corespund.** Planul spiritual este astfel organizat încât simplul fapt că te gândeşti la o anumită persoană, la o anumită regiune sau element, îţi permite să atingi direct această persoană sau element, oricare ar fi locul în care ele se găsesc. Deci, nu este necesar să cunoaştem exact locul, ca în cazul planului fizic, unde avem nevoie de hărţi şi de indicaţii precise.

În plan spiritual, în plan divin, nu este necesar să faceţi cercetări, este suficient să vă concentraţi puternic gândirea voastră, pentru că ea vă va conduce acolo unde veţi dori. Vă gândiţi la sănătate, sunteţi

deja în regiunea sănătăţii... Vă gândiţi la iubire, vă aflaţi deja în regiunea iubirii... Vă gândiţi la muzică, sunteţi în regiunea muzicii... Şi dacă sunteţi sensibili, dacă aveţi un dar, captaţi ecouri ale acestei muzici celeste. Să nu credeţi că marii compozitori „inventau” muzica pe care o compuneau. Nu, ei transcriau ceea ce auzeau, şi adesea nici nu puteau transcrie ceea ce auzeau, pentru că nu existau pe pământ sunete sau acorduri capabile să reproducă cu adevărat muzica regiunilor sublime. Şi aceeaşi dificultate există pentru pictori, pentru poeţi, pentru toţi artiştii, pentru că omul nu este încă pregătit să capteze şi să transmită frumuseţea lumii divine. El nu este gata, dar poate ajunge acolo dacă face o muncă spirituală adevărată, înlocuind în el toate particulele care sunt vechi, uzate, fără strălucire, prin particule cereşti, pure, luminoase.

Veţi spune: „Dar cum şi unde găseşti aceste particule?” Tocmai v-am explicat, gândirea însăşi se însărcinează cu găsirea lor. **Din momentul în care vă gândiţi la aceste particule noi, vi le imaginaţi în toată subtilitatea lor, puritatea lor, luminozitatea lor, le veţi atrage, iar celelalte sunt efectiv înlăturate, înlocuite. Desigur, nu imediat, aceasta depinde de intensitatea iubirii voastre, de credinţa voastră, de munca voastră, dar într-o zi toate aceste particule care nu vibrau în armonie cu regiunile cereşti vor fi înlocuite şi veţi ajunge să captaţi, să sesizaţi realităţile cele mai subtile, cele mai sublime din univers.**

De când ştiinţa a descoperit că întreg cosmosul este traversat de unde care ne aduc mesaje sonore, ea se străduieşte să pună la punct aparate din ce în ce mai sensibile, pentru a le capta. Ceea ce ea nu ştie este că aceste aparate există în fiinţa umană,

dintotdeauna. Fiindcă, Creatorul care a pregătit omul pentru un viitor de bogăţie imensă, a plasat în el aparate, antene, capabile să sesizeze şi să transmită toată inteligenţa şi splendoarea creaţiei sale. Dacă pentru moment omul nu a ajuns aici, înseamnă că el nu a lucrat în acest sens, nu exersează şi nici nu cunoaşte toate aceste posibilităţi. Dar ele există, toate aparatele sunt pregătite, ele aşteaptă momentul să fie declanşate. Aceste aparate sunt chakrele şi anumiţi centri ai sistemului nervos, ai creierului şi ai plexului solar. Dar pentru moment, toate aceste aparate atât de perfecţionate dorm: omul nu este capabil să capteze mesajele ce vin din toate punctele universului, din constelaţiile cele mai îndepărtate. De altfel, într-o anumită măsură este preferabil, pentru că aceste mesaje sunt în număr atât de mare, încât în starea actuală de lucruri cel care ar ajunge să le recepţioneze ar înnebuni sau ar muri fulgerat. Aceste mesaje nu vor mai fi periculoase atunci când omul se va întări suficient în interior, pentru a putea rezista. Să luăm o imagine. Aţi văzut cum se dezvoltă dovleacul? La început el este suspendat de o tijă mică pe care o puteţi rupe cu uşurinţă. Dar, pe măsură ce dovleacul creşte, mica tijă se întăreşte, rezistând unei greutăţi de mai multe kilograme. Acelaşi fenomen se produce cu fiinţa umană. Pe măsură ce, în meditaţiile ei, ajunge să simtă aceşti curenţi cosmici, ceva lucrează în ea pentru a-i permite să reziste la toate aceste tensiuni. Dar, trebuie ca toate acestea să se facă progresiv. Unii, care vor să înveţe totul dintr-odată, să-şi dezvolte toate facultăţile dintr-o mişcare, se expun la dezechilibre foarte grave. Un medic recomandase un medicament unui bolnav: el trebuia să ia zece picături pe zi din acest medicament, timp de o lună. „O lună, îşi

spune bolnavul, dar este prea mult!” El a băut tot conţinutul flaconului în aceeaşi zi... şi a murit. Ei nu, trebuie să se ia cu răbdare, regulat şi astfel organismul ajunge să se întărească şi devine din ce în ce mai capabil să reziste tensiunii.

Iată, deci, esenţialul din ceea ce trebuie să ştiţi: **aveţi posibilitatea să captaţi prin meditaţie toate elementele universului de care aveţi nevoie. Gândirea, prin legea afinităţii, se însărcinează să găsească aceste elemente.** Exact acelaşi lucru se întâmplă cu fiinţele umane: când vă gândiţi la o persoană, chiar dacă este la capătul lumii, printre cinci miliarde de indivizi care sunt pe pământ, gândul vostru va merge exact către această persoană la care vă gândiţi, şi nu către alta. Este ca şi cum gândul vostru ar fi fost magnetizat pentru a atinge precis această persoană.

Deci, de acum înainte, când vreţi să obţineţi un element din univers sau să atingeţi o entitate, gândiţi-vă la acest element sau la această entitate fără să vă preocupaţi de locul unde se găsesc: gândul vostru va ajunge direct la ei.

Este, dacă vreţi, ceea ce se întâmplă cu anumiţi câini cărora li se dă să miroasă o haină sau o batistă aparţinând unei persoane. Acest obiect fiind impregnat cu emanaţiile respectivei persoane, câinele este capabil să o descopere la distanţe foarte mari... Un miros, este aşa de subtil, dar câinele se îndreaptă neabătut printre sute de persoane şi nu se opreşte decât la cel care trebuie găsit. Este exact ceea ce face gândul, care va găsi de-a lungul spaţiilor nu numai elemente, ci şi fiinţe vizibile sau invizibile care pot să vă întărească, să vă lumineze sau să vă ajute.

Cap. 12 - Rugăciunea creatoare

I.

Puteţi fi sfărâmaţi în aşa fel încât veţi crede că nu mai rămâne nimic din voi. Totuşi, un atom din voi va supravieţui mereu; şi el va putea reconstitui pentru voi întregul univers. Acest atom este **darul de a te ruga, de a implora. Este darul cel mai mare pe care Dumnezeu I l-a făcut omului.** Căci dacă acesta nu ar fi existat, fiinţa umană ar fi dispărut de mult timp. Această idee a existenţei unui **„ATOM AL RUGĂCIUNII”** de care nimeni nu vorbeşte, trebuie că vi se pare inacceptabilă, imposibil de crezut... totuşi, aţi auzit deja spunându-se în Ştiinţa Iniţiatică **despre existenţa, în vârful inimii, a unui atom care are rolul să înregistreze, de-a lungul vieţii, gândurile omului, adică ceea ce el simte, ceea ce el trăieşte.** Acest atom nu are puterea să intervină, să modifice, el nu face decât să înregistreze. În realitate, ele este o bobină minusculă care se derulează fără încetare de la începutul până la sfârşitul existenţei şi în momentul morţii el se opreşte şi se detaşează.

Ei bine, există la fel în om un atom care are proprietatea să ceară ajutor, ca să îndrepte situaţiile. Dacă acest atom nu este dezvoltat, pentru că omul nu se roagă, totul se desfăşoară pentru el exact cum i-a fost destinat. Acest atom, desigur, nu poate schimba liniile mari ale vieţii care sunt greu de modificat, dar în domeniul subtil, eteric, el poate produce schimbări. Iată de ce persoanele care sunt obişnuite să se roage suferă mai puţin. Când apar evenimente dificile, ele simt mai puţin descurajarea în interior, amărăciunea. Adesea evenimentele penibile sunt legate de colectivitate şi este imposibil să le evităm: războiul, de

exemplu. În timpul unui război, nu pot fi evitate privaţiunile şi nefericirea, dar în interior, cel care se roagă, care acţionează prin sufletul şi spiritul său, transformă toate aceste dificultăţi. Deşi în exterior evenimentele rămân la fel, acolo unde alţii se pierd, se descurajează sau chiar se sinucid, el găseşte forţe, hrană şi încurajare.

Nu trebuie să suferi, nu trebuie să te laşi, ci să încerci mereu să îndrepţi câte ceva. Nu veţi putea ameliora totul, dar ceea ce faceţi reprezintă o mică sământă care este pe cale să rodească. Şi dacă ar trebui să staţi 100% în întuneric şi în frig, procentul real nu va fi mai mare de 99%! Aţi pronunţat câteva cuvinte, v-aţi rugat, vă concentraţi pe o imagine luminoasă, şi totul este ca un strigăt, pentru ca cineva să vă vină în ajutor. Voi nu observaţi viaţa din jurul vostru şi totuşi vă spun mereu că de la ea trebuie să luaţi lecţii. Priviţi copilul: cine 1-a instruit, cine i-a revelat puterea cuvântului? Când se simte în pericol strigă: „Mama”! Cum a învăţat acest copil să folosească acest cuvânt magic? Dacă nu ar fi strigat, mama sa nu ar fi ştiut că el are nevoie de ceva. Dar ea îl aude şi se grăbeşte să-l salveze. Atunci, de ce oamenii nu scot măcar un sunet adresat Cerului?

Acum, obiceiul de a te ruga este din ce în ce mai mult pe cale să se piardă, şi este păcat. De ce să te rogi, gândesc oamenii, când nu îţi lipseşte nimic?... În realitate, rugăciunea ţine de alt tip de lucruri. Chiar dacă aveţi totul, când nu vă lipseşte nimic, trebuie să vă rugaţi. De ce? Pentru că rugăciunea este o creaţie. Sunteţi miraţi?... Toate fiinţele simt nevoia de a crea. Dar, dacă nu s-au dezvoltat anumite calităţi, inteligenţa, lumina, ele nu crează nimic, copiază numai lucrurile, le reproduc. La fel, taţii şi mamele care nu au

făcut nici o muncă interioară înaintea conceperii copiilor lor, reproduc în ei propriile lor slăbiciuni, boli. Înţelegeţi că o creaţie nu este în realitate decât o reproducere, adevărata creaţie situându-se în înalt. Ştiind acestea, omul care vrea să creeze, încearcă să se autodepăşească şi, prin sufletul şi spiritul său, captează elemente din regiunile cereşti. Apoi, tot ceea ce face, tot ceea ce crează, posedă elemente superioare celor din lumea obişnuită, pentru că el a reuşit să se orienteze către Cer, să se înalţe, să atragă ceea ce vine de foarte sus. **ADEVĂRATA RUGĂCIUNE ESTE O CREAŢIE.** Când vă rugaţi, nu vă adresaţi numai unui om cumsecade, aflat cine ştie unde, numai pentru că el este şeful, directorul sau bancherul ce vă poate da sau împrumuta ceva, sau unei femei, implorând-o să vă ofere o privire. Cu acest fel de rugăciune nu veţi obţine mare lucru, pentru că cei cărora vă adresaţi sunt ca voi, au acelaşi nivel, aceleaşi slăbiciuni.

Adevărata rugăciune stabileşte legătura cu Fiinţa sublimă, Creatoarea Cerului şi a pământului. Rugându-vă Creatorului, vă legaţi de această Fiinţă sublimă care este imensitatea, infinitul şi prin această legătură aveţi posibilitatea de a capta, de a atrage ceva din lumile superioare spre noi, spre lumea în care trăim, spre beneficiul tuturor creaturilor. Pentru că trebuie să ştiţi: elementele, particulele şi „electronii” ce provin din această regiune sunt atât de puternice, încât unul singur poate produce multe transformări. îl veţi simţi vibrând în voi: el purifică, luminează, vindecă, restabileşte armonia şi această stare benefică acţionează asupra tuturor celor din jurul vostru. Fiind influienţaţi, şi ei se vor dezvolta. Chiar şi fiinţele cele mai slabe, mai neajutorate, posedă acest atom al

rugăciunii datorită căruia pot evolua chiar dacă le lipseşte totul: bani, hrană, îmbrăcăminte, chiar dacă sunt închişi, ele pot deveni puternice. Facultăţile, banii, forţa nu sunt date tuturor, dar puterea acestui atom o pot folosi toţi, ca să ceară, să cheme în ajutor spiritele luminoase din înalt. Când trebuie să faceţi faţă unor mari dificultăţi, dacă nu cereţi nimic, rămâneţi neputincioşi. ACEST ATOM AL RUGĂCIUNII ESTE SINGURUL CARE POATE REMEDIA TOTUL; DAR DACĂ NU-L ACTIVAŢI, VEŢI TRECE PRIN TOATE SUFERINŢELE CARE V-AU FOST DESTINATE. PUTEREA ACESTUI ATOM SE GĂSEŞTE ÎN PSIHIC, ADICĂ ÎN GÂNDURILE, ÎN EMOŢIILE VOASTRE. RUGÂNDU-NE, CHIAR DACĂ ÎN EXTERIOR NU S-A SCHIMBAT NIMIC, NU RĂMÂNEŢI ÎN ACEEAŞI STARE. DACĂ ESTE RĂZBOI, EL CONTINUĂ, DACĂ ESTE GER, VĂ ESTE FRIG, DACĂ PLOUĂ, VĂ UDĂ, DAR RUGĂCIUNEA A PRODUS SCHIMBĂRI ÎN VOI ÎNŞIVĂ. UN OM VA MURI, SINGUR, ABANDONAT, ÎN MIZERIE, DAR DATORITĂ RUGĂCIUNILOR EL PLEACĂ ÎN BUCURIE, ÎN PACE, ÎN LUMINĂ, ÎN TIMP CE ÎN ACELEAŞI CONDIŢII CEL CARE NU SE ROAGĂ VA FI INVADAT DE SENTIMENTE DE REVOLTĂ ŞI DE URĂ. Chiar dacă nu reuşeşte să schimbe condiţiile exterioare, rugăciunea acţionează enorm, măcar pentru încarnarea viitoare. Cea mai mare parte a omenirii ignoră încercările religiei de a convinge un criminal sau un necredincios să se căiască, să ceară iertare Domnului înaintea morţii, din cauza importanţei acestui ultim minut. Dacă cineva care a fost bun, virtuos, credincios, toată viaţa sa se revoltă sau îşi pierde credinţa în ultimul minut, este pe cale să distrugă binele făcut în timpul vieţii... Pentru că, ultimul minut contează. Vedeţi cât este de important să cunoaşteţi legile şi să te supui lor. Deci, chiar dacă nu aţi reuşit să schimbaţi nimic în această

viaţă, nu este foarte important; dacă aţi trăit bine ultimul minut al vieţii voastre, viitorul se va schimba, încarnarea voastră viitoare va fi mai bună. Nu uitaţi acest lucru, niciodată!

II.

„Când te rogi, spune Iisus, intră în camera ta, închide poarta şi roagă-te la Tatăl tău care este acolo, în secret”. Dar **CE ESTE ACEASTĂ CAMERĂ SECRETĂ DESPRE CARE VORBEA IISUS?... NIMIC ALTCEVA DECÂT O STARE DE CONŞTIINŢĂ.** Când discipolul ajunge să creeze în el liniştea şi pacea, când are nevoie să exprime Domnului iubirea sa, el este deja în această cameră secretă. Vă întrebaţi unde este situată? Ea poate fi în inimă, în intelect, în suflet. În realitate, este o stare superioară de conştiinţă până la care voi aţi reuşit să vă ridicaţi.

Meditaţi, de exemplu, asupra unor adevăruri sublime, pe care nu reuşiţi să le percepeţi... şi iată că, după un timp, veţi înţelege. Ce s-a întâmplat? De unde a venit această înţelegere? Spiritul vostru o posedă din eternitate, dar era un domeniu la care conştiinţa voastră nu avea acces. Fiindcă omul care nu ştie ce se petrece în subconştientul său, cu atât mai mult nu va şti ce se întâmplă sus, în cer, în cerul lui, în spiritul său, în supraconştiinţa sa.

Vă puteţi închide cât vreţi între patru pereţi pentru a vă ruga, dar dacă nu aveţi **iubire pentru Dumnezeu,** dacă nu ajungeţi să atingeţi această **stare de ardoare, care este cea a rugăciunii,** nu veţi putea nici să găsiţi, nici să intraţi în camera secretă. **EA ESTE O STARE DE MARE CONCENTRARE, DE PACE, DE LINIŞTE INTERIOARĂ, UNDE TOT RESTUL DISPARE, UNDE**

NU MAI EXISTĂ NIMIC DECÂT RUGĂCIUNEA VOASTRĂ, DECÂT CUVÂNTUL VOSTRU INTERIOR CARE PARCURGE SPAŢIILE. ÎN ACEL MOMENT, CHIAR DACĂ VOI NU ŞTIŢI CĂ VĂ AFLAŢI ÎN ACEASTĂ CAMERĂ SECRETĂ, SUNTEŢI ÎNTR-ADEVĂR ÎN EA.

Camera secretă este un simbol măreţ şi de mare profunzime, care cu siguranţă era cunoscut înainte de Iisus. Toţi Iniţiaţii ştiu că, pentru a te ruga, trebuie să intri în această cameră, deoarece în afara ei Cerul nu te aude. De ce? Presupuneţi că sunteţi pe stradă şi că vreţi să vorbiţi cu un prieten care se găseşte în alt oraş. Nu veţi pută vorbi fără să nu intraţi într-o cabină telefonică, unde este un aparat la care veţi forma un număr şi veţi avea legătura. Dacă veţi rămâne pe stradă, puteţi striga, puteţi urla, prietenul nu vă va auzi. Pentru a fi auziţi de Cer, trebuie să intrăm în această cameră secretă de care vorbeşte Iisus, fiindcă ea este amenajată astfel, cu aparate „telefonice” care permit comunicarea cu lumile superioare. Şi, iată încă ceva: când intraţi într-o cabină telefonică închideţi uşa, pentru a putea auzi şi vorbi în linişte. De aceea şi această cameră trebuie să fie la fel, liniştită. Munca interioară nu se poate face în zgomot.

Deci, trebuie să ajungem să înţelegem că există în interior un loc foarte liniştit unde trebuie să pătrundem, închizând uşa după noi. Închiderea porţii înseamnă să nu lăsaţi să pătrundă alte gânduri, dorinţe, altfel totul va fi tulburat în comunicarea cu Cerul şi nu veţi primi nici un răspuns. Doar în camera secretă lucrurile se desfăşoară corect: vorbiţi, auziţi, adresaţi o întrebare Cerului şi primiţi răspuns. Dacă nu ajungeţi să înţelegeţi bine ceea ce vi se spune, cauza o constituie uşa ce a rămas deschisă. Deci, camera

secretă este un loc al liniştii şi al tainelor. Ceilalţi nu trebuie să observe ceea ce spuneţi, cum şi cui spuneţi. Desigur, uneori nu îi veţi putea împiedica să-şi dea seama că vă rugaţi. Dar, cu cât îşi dau seama mai puţin, cu atât este mai bine. Evangheliile vorbesc despre acel fariseu care se găsea în templul Ierusalimului şi care se ruga cu atâta ostentaţie... Ei bine, camera secretă este tocmai contrariul...

ACEASTĂ CAMERĂ SECRETĂ SE POATE IDENTIFICA CU INIMA. CU LINIŞTEA INIMII. Dar, evident, aici nu inima este aceea care corespunde planului astral, care este locul dorinţelor inferioare, al pasiunilor. Camera secretă este inima spirituală, adică sufletul. Atât timp cât nu vom ajunge să obţinem adevărata linişte, înseamnă că nu am reuşit, încă, să pătrundem în această cameră. Există atâtea „camere" în om! Şi, printre toate aceste camere, foarte puţini oameni au găsit-o pe aceea care iubeşte liniştea. Majoritatea s-a rătăcit în alte camere şi acolo se roagă; dar, cum acolo nu există aparate corespunzătoare, Cerul nu le primeşte gândurile şi rugăciunile. Pentru ca rugăciuniea să fie primită, trebuie îndeplinite anumite condiţii. De exemplu, de ce **în trecut Iniţiaţii au transmis acest gen de împreunare a mâinilor, în rugăciune?** Este un simbol, căci **adevărata rugăciune înseamnă să împreunezi cele două principii: inima şi intelectul.** Dacă numai inima este aceea care cere, în timp ce gândirea nu participă, adică nu se uneşte cu inima ci rămâne alături, **rugăciunea voastră** nu va fi primită. Pentru ca ea să fie primită, **trebuie să vină din inimă şi din intelect, din gând şi din sentiment, adică din cele două principii: masculin şi feminin.** Câte tablouri nu există cu persoane în poziţii de rugăciune, chiar şi

copii cu mâinile încrucişate! Dar niciodată nu s-a înţeles profunzimea acestui gest. Aceasta nu înseamnă că, pentru rugăciune, trebuie obligatoriu să împreunezi mâinile fizic, nu, nu atitudinea fizică contează, ci atitudinea interioară. Trebuie să împreunaţi sufletul şi spiritul, inima şi intelectul, deoarece împreunarea lor dă puterea rugăciunii. Este ceva formidabil care se proiectează: în acelaşi timp daţi şi primiţi, sunteţi activi dar şi receptivi.

Multe neînţelegeri rămân în mintea oamenilor în privinţa rugăciunii. Ei îşi imaginează că esenţialul constă în cuvintele rugăciunii. Nu, adesea cuvintele se opresc alături, ele nu pot urca până la Cer. Gura mormăie ceva, dar omul nu se roagă: în el nu vibrează nimic. Desigur, pentru a ajuta realizarea, cuvântul pronunţat este foarte important, da, dar cu condiţia ca dorinţa voastră, gândirea, să fie deja puternice în planul spiritual: cuvântul este atunci ca o semnătură care permite declanşarea forţelor de sus.

Să presupunem că aţi dori să treziţi în voi un sentiment de iubire către Dumnezeu. Sentimentul constituie ceva pur psihic, nu aveţi nevoie să folosiţi cuvântul, puteţi să vă atingeţi scopul doar prin simpla forţă a propriei dorinţi. Dar, să presupunem că aţi dori să obţineţi o realizare în plan fizic, material, în acest moment cuvântul pronunţat este necesar. Dar, esenţialul rămâne în intensitatea gândului şi a sentimentului; altfel, chiar dacă veţi pronunţa ore în şir cuvintele, ele nu vor da nici un rezultat, nu veţi fi ascultat. De altfel, voi ştiţi, deja, simţiţi când rugăciunea vă este ascultată sau nu. Exisă zile când simţiţi o asemenea forţă, o asemenea împlinire, când ştiţi că Cerul v-a ascultat, în sfârşit, ruga. Aceasta nu înseamnă că rezultatele vor apare dintr-odată în planul

fizic, nu; realizarea nu se face imediat dar ruga v-a fost auzită, ea a fost luată în considerare şi acest lucru este esenţial: simţiţi că propria rugăciune a fost auzită.

Totul stă, deci, în intensitate, iar **intensitatea este mereu legată de puterea de a degaja gândurile şi sentimentele de toate preocupările străine rugăciunii.** De aceea, atitudinea este foarte importantă: să ajungeţi să vă simţiţi degajaţi... **SĂ LĂSAŢI DEOPARTE, PREŢ DE O ORĂ SAU DOUĂ, ALTE PREOCUPĂRI, SCUFUNDADU-VĂ ÎNTR-O MUNCĂ SPIRITUALĂ INTENSĂ, CACA NUMAI ÎNDEPLININD ACEASTĂ CONDIŢIE VEŢI FI ASCULTAT DE CER.**

Aşa cum există o corespondenţă între lumea subtilă a conştiinţei, a gândirii, a sentimentului, a energiilor şi lumea materiei, **DE FIECARE DATĂ CÂND VEŢI AJUNGE SĂ OBŢINEŢI STĂRI DE CONŞTIINŢĂ RIDICATE, ELE VOR ATRAGE DIN COSMOS MATERII DE MARE PURITATE, DATORITĂ CĂRORA VĂ VEŢI PUTEA CONSTRUI UN CORP LUMINOS, UN CORP DE SLAVĂ. TREBUIE SĂ ÎNCEPEŢI LUCRÂND ÎN PLANUL SPIRITUAL: PLANUL MATERIAL SE VA TRANSFORMA AUTOMAT.**

Fiecare lucru spiritual are o corespondenţă materială, iar fiecare particulă de materie îşi are propria corespondenţă în planul spiritual. Trebuie numai să muncim în plan spiritual, prin gând, prin rugăciune, pentru că aceşti curenţi invizibili atrag elemente din regiunile sublime. Toţi Iniţiaţii şi-au bazat munca pe această lege a corespondenţelor, şi dacă ei au o încredere absolută în înţelepciunea divină, aceasta se datorează şi faptului că ei sunt conştienţi că ceea ce este divin în interiorul fiinţei se va exterioriza.

Singura lor grijă este să se întrebe mereu, dacă ceea ce fac este corect, armonios. În rest, ei sunt absolut convinşi că există o statornicie în legile naturii şi că ceea ce este realizat în lumea spirituală se va realiza într-o zi şi în planul fizic.

Cap. 13 - Cucerirea vârfului

Căutarea divinităţii este de lungă durată şi pretenţioasă. Uneori eşti dezamăgit, ai impresia că munceşti în zadar. Dar, acest fapt este numai aparent, asemenea celui care sapă un puţ, în căutarea apei... Deşi nu găseşte încă apa, reflectarea acesteia există în mintea, în inima şi în sufletul celui care o caută. El trăieşte cu ideea, cu gândul, cu speranţa că într-o bună zi o va găsi. Şi dacă această apă nu a ţâşnit încă în planul fizic, el o simte deja curgând în sufletul său. În acelaşi mod, acela care îl caută pe Dumnezeu, deşi nu găseşte nimic palpabil, lucrează cu o realitate foarte puternică care există în el. El îşi poate spune: „Desigur, nu l-am aflat încă pe Domnul, dar El s-a reflectat prin gândurile şi sentimentele mele, deoarece această speranţă, această credinţă este deja ceva ce vine de la Dumnezeu”.

Iată o altă imagine. Un căutător de aur este preocupat să treacă prin sită nisipul unui râu şi, cu fiecare firicel de aur câştigat, el se îmbogăţeşte. În acest timp, un alchimist se află în căutarea pietrei filozofale ce transformă metalele în aur... şi vreme îndelungată el nu găseşte nimic, este la fel de sărac. Dar, într-o zi, după ani sau secole, dacă o găseşte (dacă lucrează după reguli, el trebuie să o găsească), într-o secundă, alchimistul devine omul cel mai bogat din lume: el poate transforma chiar şi munţii în aur.

Cel care îl caută pe Dumnezeu se aseamănă cu alchimistul care nu a găsit încă piatra filozofală şi, în acelaşi timp, cu căutătorul de aur aflat pe malul râului, separând nisipul ca să găsească câteva firicele de aur. Căci, aflându-ne în căutarea Divinităţii, **este obligatoriu să obţinem zilnic câteva particule din lumina Sa, din iubirea Sa, din puterea şi frumuseţea** Sa. Eu aşa fac: mă aseamăn cu alchimistul, fac o lucrare a cărei rezultate nu le văd niciodată, dar acest fapt nu mă descurajează; asemenea căutătorului de aur, eu mă bucur de firicelele de aur primite zilnic, ele sunt deja o reflectare a pietrei filozofale, a prezenţei divine.

Adesea vă spun: căutaţi inaccesibilul, căutaţi ceea ce nu puteţi nici obţine, nici realiza. Pentru că datorită acestei căutări, veţi obţine zilnic ceva în plus. Desigur, nu veţi avea niciodată totul, dar atunci când vă concentraţi asupra unui scop inaccesibil sunteţi obligaţi că parcurgeţi regiuni noi, depăşind etape noi, şi acest progres contează mult. Voi nu cereţi nici cunoaştere, nici frumuseţe, nici sănătate sau fericire, voi cereţi Absolutul, Divinitatea. Ei bine, veţi avea şi tot restul căci, pentru a ajunge până la Dumnezeu sunteţi obligaţi să treceţi prin lumină, prin frumuseţe, sănătate, cunoaştere, bogăţie, iubire şi fericire şi toate minunile care brăzdează acest drum.

Fericiţi vor fi cei care pot să mă înţeleagă! De ce să vă fixaţi atenţia asupra unui lucru mic care nu vă va aduce nici o satisfacţie? Chiar atunci când îl veţi obţine veţi fi dezamăgiţi. Ceea ce este limitat nu va putea niciodată să umple imensitatea sufletului şi a inimii voastre. Numai Absolutul, Dumnezeu-însuşi, vă poate aduce împlinirea, şi veţi putea obţine totul, chiar şi

ceea ce nu aţi cerut, căutându-L fără încetare, fără să vă opriţi din drum.

Desigur, nu este prima dată când vă vorbesc astfel; de multă vreme v-am clarificat acest subiect, dar sunt mereu obligat să-l repet, deoarece vă văd mereu preocupaţi de tot felul de nimicuri, în speranţa că acestea vor putea umple acest spaţiu imens care este în voi... Nu, să nu o credeţi. Deci, iată două drumuri: unul care în aparenţă nu aduce nimic, exceptând deziluziile, dar el vă va oferi totul, încât într-o zi veţi putea spune: „Nu am mai nimic şi totuşi universul îmi aparţine”; în timp ce celălalt drum, orice v-ar aduce, vă va lăsa mereu nesatisfăcuţi, deşi veţi deţine câteva lucruri, dar esenţialul v-a scăpat.

Toţi cei care îşi cunosc bine natura activităţii spun despre obstacolele întâlnite: „Ei da, acestea sunt inconvenientele meseriei”, şi acest fapt nu îi împiedică să continuie. Toată lumea ştie că fiecare meserie îşi are propriile inconveniente. Dar de ce spiritualiştii nu le cunosc pe ale lor? Pentru că se descurajează, pentru că vor să abandoneze şi acest fapt arată că ei nu au înţeles neajunsurile meseriei lor: dacă le-ar fi cunoscut dinainte, ei şi-ar fi continuat cu şi mai multă ardoare munca. Când sunteţi descurajaţi, ar trebui să vă încurajaţi voi înşivă şi mai mult!... Văd că nu mă înţelegeţi, şi totuşi aceasta este adevărata alchimie, piatra filozofală.

Deci, zilnic trebuie să vă obişnuiţi să mergeţi foarte sus cu gândul. Dacă nu obţineţi imediat rezultate, aceasta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. Din cauza opacităţii materiei care vă îmbracă, nu ajungeţi încă să simţiţi nici o schimbare. Nu simţiţi nimic, nu vedeţi nimic şi vă imaginaţi că nu există nimic. Ba da, ceva este: pe măsură ce vă străduiţi, drumul vi se

dechide în faţă, se stabileşte un pod între voi şi regiunile cereşti şi într-o bună zi vă va fi necesară doar o concentrare de câteva minute asupra acestor regiuni, pentru a simţi imediat bucuria, forţa, fericirea.

Nici o practică spirituală nu oferă mai mult decât obişnuinţa de a te concentra asupra imaginii vârfului, a lui Dumnezeu. **Evident, creştinii nu prea au învăţat să caute Fiinţa sublimă, ei se adresează sfinţilor, profeţilor şi nu îndrăznesc să meargă mai departe.** Sfinţii, apostolii, martirii constituie un bun subiect de meditaţie; dar este mult mai bine să te obişnuieşti să te concentrezi asupra punctului cel mai înalt, al vârfului. În acel moment, veţi declanşa anumite forţe, o mişcare: din acest vârf se dau ordine în privinţa voastră şi cei ca le execută pot fi Iniţiaţi, sfinţi, profeţi, persoane din anturajul vostru şi chiar păsări sau animale... Da, executarea ordinelor se poate face prin animale, prin spiritele naturii sau prin cele patru elemente.

Unii vor spune: „Dar este prea departe să mergi să atingi vârful, este foarte greu şi nu este practic. Eu prefer să mă rog la Sfânta Tereza sau la Sfântul Antonie, pentru că am pierdut ceva şi ei mă vor ajuta”. Desigur, o puteţi face, dar aceasta nu vă va împiedica să vă concentraţi, de asemenea, asupra vârfului, a Domnului. De ce? Pentru că El dirijează totul, totul depinde de El.

Ştiinţa Iniţiatică ne explică că noi suntem construiţi asemenea universului: şi noi avem un vârf sau un centru - este acelaşi lucru - iar **acest centru care reprezintă Divinitatea este Eul superior.** Deci, când vă concentraţi asupra vârfului universului, când îl rugaţi şi-l imploraţi pe Dumnezeu, ajungeţi să atingeţi această culme a fiinţei voastre: acolo, aceasta

declanşează vibraţii extrem de pure şi de subtile, care produc în voi prin propagare transformări binefăcătoare. Deci, chiar dacă nu vi se îndeplineşte dorinţa, veţi câştiga un element spiritual.

Este adevărat, adesea ruga nu vi se îndeplineşte deoarece Inteligenţa cosmică consideră că ceea ce aţi cerut vă poate face mai mult rău decât bine, şi atunci ea refuză să vi le acorde. Dar, utilitatea acestei cereri constă în atingerea vârfului care este în voi înşivă, în declanşarea unei forţe, cea mai înaltă, care se propagă şi produce sunete, parfumuri, culori, influenţându-vă toate celulele, toate entităţile care locuiesc în voi. Astfel, veţi ajunge să câştigaţi elemente extrem de preţioase.

Pentru obţinerea adevăratelor rezultate trebuie să atingem acest centru, punctul care organizează totul, care comandă totul. Să luăm un exemplu: vă aflaţi situat undeva în societate, necunoscut şi nesemnificativ şi nu puteţi, deci, să schimbaţi nimic în destinul ţării. Pentru a putea face ceva, va trebui să mergeţi până în centru, acolo unde se află preşedintele sau regele. În acel moment puteţi realiza totul deoarece aţi atins centrul. Dacă rămâneţi undeva la periferie, nimeni nu vă va asculta. Deci, cel care nu-şi aranjează afacerile decât la periferie, nu poate schimba destinul ţării sale, nici în bine, nici în rău, ceea ce evident este preferabil.

Aceeaşi lege se găseşte şi în lumea interioară. Atât timp cât nu vă veţi concentra asupra vârfului, bineînţeles că veţi obţine ceva, dar esenţialul nu va depinde de voi. În timp ce, dacă vă aflaţi în centru, puteţi răsturna lumea întreagă, fiindcă acest centru vă dă toate posibilităţile, totul depinde de voi. Vedeţi acum de ce oamenii cu adevărat inteligenţi nu se

ocupă cu realizări trecătoare şi cu nimicuri. Ei muncesc şi se îndreaptă către vârf, fără să se preocupe de durată, chiar dacă aceasta ar fi de sute de ani. O singură fiinţă poate schimba destinul omenirii, dar cu condiţia ca ea să fi putut atinge vârful.

Când alegeţi vârful, care este în voi ca o stare de conştiinţă, veţi poseda aceleaşi puteri ca şi Dumnezeu şi nimeni nu vă va putea rezista.

Da, prin felul în care este construită lumea, eu vă pot dovedi că Inteligenţa cosmică a aranjat astfel lucrurile încât adevărata forţă să se găsească numai la vârf. Dacă nu mă credeţi, înseamnă că nu aţi înţeles nimic, şi nu vă va rămâne decât suferinţa. Eu nu v-o doresc, dimpotrivă, nu vreau să vă văd niciodată suferind. Dar, când nu înţelegeţi mare lucru, nu se poate să nu suferiţi. Suferinţa există pentru a-i obliga pe oameni să înţeleagă... Deci, ea este o binecuvântare!

Acum, vă voi revela unul dintre adevărurile cele mai importante de ştiut: toţi Maeştri au făcut-o şi Ştiinţa Iniţiatică o subliniază: acela că, **FIECARE DINTRE NOI VA MERGE ÎNTR-O BUNĂ ZI SĂ TRĂIASCĂ ÎN REGIUNEA UNDE ŞI-A DIRIJAT GÂNDURILE.** Deci, **când veţi pleca din această lume, veţi merge să reîntâlniți regiunea gândurilor voastre. Dacă aceste gânduri au fost înalte, veţi merge în regiunea cea mai sublimă, şi invers, dacă gândurile voastre au fost dirijate spre Infern, veţi întâlni Infernul.** Iată cel mai mare adevăr. Deci, dacă voi nu veţi cere decât inteligenţă, iubire, frumuseţe, fiţi absolut siguri că nici o forţă a naturii nu vă va putea împiedica vreodată să locuiţi în această regiune determinată, adică în regiunea gândurilor şi dorinţelor voastre.

CUPRINS